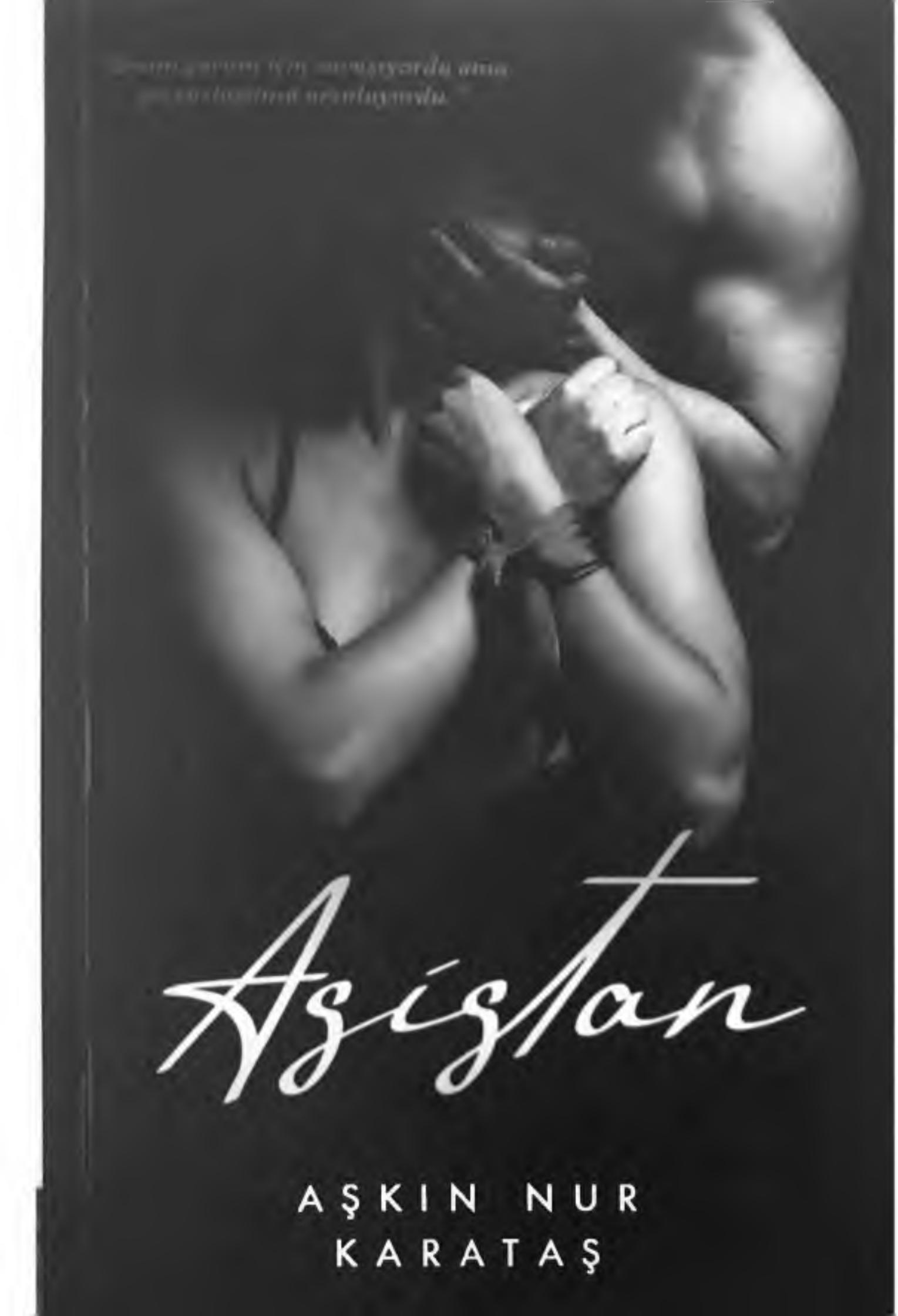

Aşiştan

AŞKIN NUR
KARATAŞ

Aşiştan

AŞKIN NUR
KARATAŞ

1. BÖLÜM

"Ya bir sonum ya da bir başlangıç..."

– Franz Kafka

Bazı hisler vardır, insan doğası gereği bu hisleri yaşamaya muhtaç olduğunu bilir. İnsan sevilmek ister, okşanan başı ona kendini mutlu hissettirir. İnsan âşık olmak ister, bir adamın kolunun altında küçücük kalmasına rağmen orada kendini güvende hisseder. İnsan zaman zaman ağlamak ister, içindeki fazlalığı dökerek ondan kurtulup hafiflemeyi umar. Bazı insanlar daha fazlasını ister... Acı ister, acıtmak ister. Acıyı isteyen insanlar zor insanlardır. Bu insanlar masum, iyi ve güzel duygulara açtırlar ama o duyguları tatmadıkları için açlıklarının neden kaynaklandığını bilemezler.

Acı ise sadece bir maskedir, bir kaçış ya da bir tür köprüden önce son çıkış. Duygusal olarak daha fazla çöküşü kaldıramayan insan bedeni en kolay yolu fiziksel acıyla duyguları bastırmada bulur. Bunun psikolojik açıklamasını yapacak en son kişiyim belki de ama bunlar doktorumun söyledikleri, kesinlikle benim düşüncelerim değil. Bana kalsa kendimi *'Sorunlu!'* diye tanımlarım.

Şimdi ise normal zamanda yaptığımdan çok farklı bir şey deniyorum. Birkaç intihar girişimi, birkaç kesik, yaşanan saçma olaylar sonucunda bir süre hastanede kaldım. Doktor iyi olduğumu düşündüğü için beni çıkardı fakat işin kötüsü kendimi hiç de *'İyi!'* hissetmiyorum. O adamın söylediği şey neydi? Ha;

'Sorunlarınla yüzleşmen gerekli Tutku...' Sorunlarımla yüzleşmeliymişim! Vay be ben bunu hiç düşünememiştim adam bir cümleyle tüm sorunlarımı çözdü. Bir tür uçuş fobim olduğu için koltuğuma iyice yapıştım yanımdaki kadınında böyle bir fobisi olduğunu düşünmüştüm, fakat sanırım onu geren benim gerginliğimdi. Kusura bakmayın ama kendimi yerden bu kadar yüksekteyken güvende hissedemiyorum.

Gerçi ayaklarım yere bastığında da kendimi pek güvende hissettiğim söylenemezdi. İki ay gözetim altında tutulduktan ve bir sürü terapiden sonra hastaneden bir hafta önce çıktım. Yaşadığım tüm o iğrençlikleri düşünmemeye çalışarak sorunlarımdan kaçmaya karar vermemin üzerinden bir ay geçti ve ben ani bir kararla o pisliklerden çok uzağa gelmeye karar verdim. Daha önce hiç gelmediğim ama doğduğum yere...

Pilot Türkiye semalarında olduğumuzu ve İstanbul Sabiha Gökçen Havalimanına iniş yapacağımızı söylediğinde garip hissettim. Daha önce hiç Türkiye'ye gelmemiştim açıkçası buraya gelmem için bir nedenim olmamıştı. Ben henüz bebekken babamın, annemi ve beni bir başımıza bırakarak ülkesine dönmesi beni fazla yaralamış olabilirdi, bunun hakkında da konuşmaktan pek hoşlanmıyordum.

Türkçeyi oldukça iyi konuşuyorum bunun nedeni annemin bir kez daha evlenene kadar benimle Türkçe konuşması, tabii bir de okulumda arkadaşlarımın genelini Türklerin oluşturmasıydı. Okulumu bitirdikten

sonra Türk Konsolosluğunda çalışmamda oldukça etkili oldu elbette... Yaklaşık iki saattir cebimde duran ve belli aralıklarla kontrol ettiğim kâğıdı bir kez daha çıkardım. Ufak bir araştırmayla babamın oturduğu adresi bulmuştum, belki bu kötü bir fikirdi fakat neydi şu doktorun söylediği, ha "*Sorunlarınla yüzleş!*"

Benimki daha çok kalacak yerim olmadığı ve bir tımarhaneden çıktıktan sonra başka bir tımarhanede hayatıma devam etmek istemediğim için son çareydi. Annemle ve o adamla aynı çatı altında yaşamak elbette seçenekler dâhilinde değildi, yalnız başıma Almanya'da kalmayı da düşündüm tabii ama bu benim açımdan pek sağlıklı değildi. Yalnız kalmam işleri berbat bir duruma getirebiliyordu. Hem belki de babamla tanışıp onun da beni aradığını, bulamadığını duymayı da istiyor olabilirdim.

Aslında ne istediğimi bildiğimden pek emin değildim. Adresi ezberlemiş olmama rağmen bir kez daha bakarak cebime yerleştirdim. Uçağın inişi sırasında ağzımdan kaçan ufak çığlık sayılmazsa fena bir uçuş değildi. Valizimi peşimde sürüklerken kendimi fazlasıyla korkmuş ve endişeli hissediyordum. Bilinmezliğin yarattığı endişe bedenimi irkince bir kenara büzülüp, dizlerimi karnıma çekerek top olma isteğiyle doldum, fakat buna karşı koydum.

Havalimanının serinletilmiş binasından çıktığımda sıcak hava yüzümü yalayıp geçti. Basitçe topuz yaptığım saçlarımdan enseme değen birkaç tel sıcak rüzgârda kıpırdadı. Hava çok sıcaktı. Sıralanmış taksilere doğru yürürken geldiğim yerden pek farklı bir ülke olmadığını görerek rahatladım. İnsanların gürültüsüne karışan araçlar migrenimi tetikledi, sol şakağımdan giren keskin ağrıyı geçirmek için tek elimle o noktaya

bastırdım. Taksilere yaklaştığım sırada şoförlerden birinin sesini duyarak sağa doğru döndüm.

"Abla, araç boş atla götüreyim gideceğin yere." Adama bakışımın nasıl olduğu hakkında bir fikrim yoktu fakat biraz sert bakmış olduğumu sanıyordum adam bir adım geriledi kendimi toplamak için nefes aldım.

"Şey, evet. Valizimi bagaja yerleştirebilir misiniz?" Adam bir süre harekete geçmeyince benden korktuğunu düşündüm ama kendine gelmesi uzun sürmedi.

"Tabii abla. Sen geç." Valizimi bagaja yerleştirirken arka kapıyı açarak güneşten yanan taksiye bindim. Taksideki boğucu hava nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Ne tarafa abla?" Cebimden çıkardığım kâğıdı adama uzattım. Adam elindeki tespihi bir kez çevirerek kâğıdı benden aldı. Hafifçe burnunu çekerken kâğıtta yazanlara göz attı. Kaşları çatık yüzünde ise sanki atomu parçalayacakmış ama nereden başlayacağına karar veremiyormuş gibi yoğun bir ciddiyet vardı.

"Ohoo bu saatte çok trafik vardır."

Anlamsızca adamın değerlendirmesini tartarken elim kapı koluna gitti. "İnmeli miyim?"

Adam gülümseyerek kâğıdı bana geri uzattı. "Yok, abla gideriz ama biraz uzun sürer."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Acelem yok."

Adam arabayı çalıştırdı ve yoğun trafiğe karıştığımızda radyoda çalan şarkıyı mırıldanmaya başladı. Ben de cama tamamen yapışmış sıcağa ve güneşe rağmen etrafı seyretmek için çaba harcıyordum. Bu bir tür keşfe çıkmak gibiydi, daha önce keşfe çıkmamıştım ama çıksam böyle hissederim diye düşünüyordum.

Tabii hiç tanışmadığım babamla karşılaşacak olmanın yarattığı bir gerginliğe sahiptim. Onu merak ediyordum. Çocukluğumda bu merak beni bir süre umut etmeye itmişti. Anneme kızdığımda, arkadaşlarımla kavga ettiğimde, üvey babamın tacizlerine maruz kaldığımda hep beni gelip kurtaracak bir babam olduğu inancına tutunurdum. Şimdi yirmi yedi yaşındaydım ve babam henüz beni kurtarmaya gelmemişti. Kendi kendime geçerli sebepleri olacağını söylemekten yorulmuştum artık hiçbir sebep yaşadığım şeylerin yükünü hafifletemezdi.

Fazlasıyla uzun bir yolculuğun ardından deniz kenarında şirin bir yola saptık. Sahildeki balıkçı kayıklarına, denizin üzerinde uçan martılara, kafelerde oturan insanlara bakarken içimde garip bir heyecan yükseliyordu.

Aracın kliması kapalı olduğu için camı açarak serinlemeye çabalıyordum ve egzoz kokusunun yerini alan tuzlu deniz kokusundan son derece memnundum. Pek deniz görmemiştim, sadece birkaç kez gittiğim tatilde tanıştım. O deniz şimdi çok daha kusursuz bir şekilde karşımda sonsuzluğa doğru uzanıyordu. Taksi bir ara sokağa saparak bayır yukarı çıkmaya başladığında oldukça mütevazı ve sevimli bir mahalledeydik. Dar sokaklarda iki araba zorlukla yan yana geçiyordu. Top oynayan çocuklar her araba geçtiğinde kenara çekiliyor araba gittikten sonra oyunlarına kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Taksi sola saptı ve biraz daha giderek eski bir apartmanın önünde durdu.

"Adres burası abla."

Adama parayı ödedim valizimi arabadan indirdikten sonra o yoluna devam etti, ben ise yolumun sonuna gelmiştim. Kafamı kaldırıp üç katlı, yeşil apartmana baktım. Eski olmasına rağmen bakımlı görünüyordu.

Alt kattaki demir parmaklıklı pencereleri süsleyen çiçekler yaşayan insanların neşeli tipler olduğunu tahmin etmeme neden oluyordu. Bir süre ne yapacağımı bilemez bir halde orada dikilmeyi sürdürdüm içeri girmek için yeterli cesareti bir türlü kazanamıyordum.

Pencere kenarını mor renk menekşelerin süslediği camdan yaşlı bir kadın kafasını uzattı. Tombul suratında ufacık kalmış koyu renk gözleri parıldıyordu. Beni baştan ayağa incelerken ben de böylesine dikkatle izlenmek oldukça normalmiş gibi kadının karşısında dikiliyordum. Kadın yer yer beyazlamış röfleli saçlarını gözünün önünden çekerek bir kez daha bana baktı ve ince bir sesten çıkacak en yüksek tınıyı yakaladı.

"Kime geldin kızım?"

Garip garip kadına bakarken içimden acaba üvey annem falan olabilir mi diye geçiriyordum. Ben cevap vermeyince kadın bir kez daha üsteledi.

"Misafir misin kızım? Yeni mi taşındın? Ev arıyorsan bizim Aysel kiracıyla anlaşamıyor ama birkaç gün sabretmen lazım."

Teyzeyi şaşkın gözlerle izlerken donup kalmıştım.

"Şey, hayır... Ev aramıyorum. Aslında Selçuk Öztürk'ü arıyorum."

Kadın kafasını camdan biraz daha çıkardı, şimdi daha yoğun bir şekilde inceleniyordum bir an içimi görebileceğinden bile korktum.

"Selçuk mu? Ne edeceksin kızım o huysuz, sarhoşu? Kimi oluyorsun?"

Harika! Demek babam olacak adam sorumsuzluğunun yanında bir de huysuz ve sarhoştu *aman ne*

güzel... Kadına özelimi açmak istemiyordum onu geçiştirdim.

"Burada mı *oturuyor?*"

Başını salladı. "He, üçüncü katta oturuyor. Ama bu saatte evde değildir, geç vakit gelir. Ne diye arıyorsun sen Selçuk'u?"

Valizimi çekerek apartmanın girişindeki dört basamaklı merdivenin önünde durdum. "Akrabasıyım."

Kadınla daha fazla konuşmak istemediğim için dört basamaktan valizimi çıkarıp demir kapının önünde durdum. Kapı kapalıydı ve açılması için teyzeye ihtiyacım var gibi görünüyordu.

"Selçuk kimsesiz değil mi? Adın ne bakayım senin?"

Kadından kurtuluş yoktu pencereden uzaklaşmıştım ama sesi beni buluyordu. Tam ne yapacağım diye düşünürken demir kapı sert bir şekilde içeri doğru açıldı. Korkudan yerimden sıçrarken karşımda gördüğüm adamda korkmuş görünüyordu. Benim ondan daha fazla korktuğumu fark ettiğinde rahatlayarak gülümsedi. Kafamı kaldırarak yüzüne baktım, oldukça yakışıklıydı aslında...

Açık kumral saçları beyaz bir şapkanın altına gizlenmişti yüzü ise karakteristik bir çocuksuluğa sahipti. Üzerindeki basketbol atletine ve şortuna bakılırsa spora gidiyordu. Gerçi kaslı vücuduna bakarak spor yaptığını anlamak kolaydı. Açık kahverengi gözleri beyaz dişlerini göstererek sunduğu gülümsemeyle kısıldı. Geniş ağzı gülümsediğinde tüm suratını kaplıyordu.

"Merhaba. Kusura bakma seni görmedim kapıyı biraz sert çektim."

Valizimin sapını avucumun içinde sıktım. Kendimi rahatsız hissettiğim zamanlardan tırnaklarımı kanatana kadar avuç içime batırırdım fakat şu anda valizin sapı buna engel oluyordu.

"Ön-önemli değil. Şey... İçeri geçmemde bir sakınca var mı?"

Ona yan taraftaki kadının olduğu pencereyi işaret ettiğimde gülümsemesi yüzüne biraz daha yayılırken kıkırdadı.

"Ah tabii."

Kenara çekilirken bana biraz yaklaştı keskin erkek parfümü burun deliklerime doldu.

"Valize yardım etmemi ister misin?"

Nazik bir teklifti fakat valizi yukarı çıkarana kadar geçen sürede bana sorular sormasını istemiyordum. Kafamı iki yana sallarken kendimden emin yüz ifadesiyle de bunu destekledim.

"Teşekkürler ama buna gerek yok."

İçeri geçerek valizimi çekiştirdim ve adamın arkasından kapıyı kapattıktan sonra valimizi merdivenlere doğru sürükledim. Üçüncü katta oturduğunu öğrenmiş olmanın verdiği kendimden eminlikle birlikte zorlu basamaklardan valizi çıkarma sürecine giriştim. Zorlu diyorum çünkü eski apartmanın merdivenleri son derece dikti. Valizim ise içinde sahip olduğum *'Her şey!'* olduğu için inanılmaz derecede ağırdı. Terin ensemden akarak sırtıma süzüldüğünü hissettiğimde son basamaktan çıkmıştım. Ara yerde durarak iki daire kapısına baktım üstlerinde isim yazmadığı için evinin hangisi olduğunu bilmiyordum böylece o gelene kadar orada oturmaya karar verdim.

Valizimi kenara çekerek sol taraftaki kapının önüne oturdum. Çünkü yapacak başka bir şeyim yoktu. Cebimdeki para beni ancak birkaç hafta idare ederdi ve açıkçası yabancı sayıldığım bir yerde olmak beni ürkütüyordu. Sonumu gördükten sonra yeni bir başlangıç yapmaya karar vererek sahip olduğum tüm gücü kullanmıştım. Daha fazlası için yeterli gücüm yoktu... Sırtımı kapıya yaslayarak gözlerimi kapattım. İçimden her şey güzel olacak diye tekrarlarken bile hiçbir şeyin güzel olmayacağından emindim.

Apartmanda duraksayan ayak sesleri duyduğumda gözlerimi açtım ne kadar zamandır uyuduğumu bilmiyordum. Basamakları çıkmaya devam eden ayak sesleri sensoru yakacak kadar hareket sağladığında ne yapacağımı bilemez bir şekilde kilitlenip kaldım, aynı şekilde karşımdaki adamda kilitlenmişti. Kırlaşmış saçları karmakarışık görünüyordu ve üzerinde takım elbisesi olması ona ciddi görünümden çok zavallı bir imaj çiziyordu. Takım elbisesi ütüsüzdü ama yine de kravatına kadar her şeyi tamamdı. Yüz hatları kapısındaki kimsesiz misafiri gördüğün de sertleşti. Siyah gözlerinin ardındaki bakışlarla davetsiz misafirini inceliyordu. Onu hemen tanımıştım. Elimde bir tane fotoğrafı vardı ve o fotoğrafta kucağında beni tutuyordu bakışları, sert ifadesi, uzun çenesi, kemikli yanakları aynıydı. Sadece fotoğraftakinden daha yaşlı ve yorgun görünüyordu.

Oturduğum yerden kapı koluna tutunup kalkarak, "Siz Selçuk Öztürk müsünüz?" diye sordum.

Yine de emin olmak istedim sonuçta bunun duygusal bir karşılaşma olmasını umuyordum ama adam pek duygusal olmayan bir şekilde omuz silkti. "Sen kimsin?" diye sorduğunda yutkundum.

"Ben... Tutku... Tutku Öztürk." Adamın ifadesi yüzünde dondu daha sonra umursamazlığa geçiş yaptığında daha çok bilgi vermem gerektiğini düşündüm, bazen gerçek bir saf olabiliyordum. "Kızınız oluyorum."

Adam yüzüme saçmalama dercesine baktı. "Benim kızım yok."

Bir insanın kucağına alıp ufacıkken terk ettiği çocuğa yok demesi mi, yoksa o çocuğun bunu ispatlamak için bir şeyler düşünmesi mi daha acıydı karar veremiyordum. Çantamdan fotoğrafı çıkararak adama gösterdim. Fotoğraftaki hali çok daha genç olsa da benzerlik fark edilirdi. Kucağındaki kız çocuğu ise açık renk bukleli saçlarıyla sevimliydi. Adam fotoğrafa dikkatle bakarken arkasını çevirdim 10.07.1995 Selçuk Öztürk yazıyordu ve bariz bir şekilde atılmış imzası bulunuyordu. Fotoğrafta henüz bir yaşındaydım sanırım babam bizi terk etmeden altı, yedi ay kadar önce çekilmişti. Adam fotoğraftan gözlerini ayırıp anlamsızca yüzüme baktığında kızım yok derken gerçekten olmamasını kastetmediğini anlayarak yıkıldım ama yıkılmalara oldukça alışık olduğum için fazla etkilenmedim.

"Neden geldin?"

Aradan geçen yirmi yedi yıldan sonra bunu soruyor olması saçma olsa da ben son derece soğukkanlı bir şekilde, "Sizi görmek istedim," diye cevapladım.

Fotoğrafı çantama geri koyup sol avucumun içine tırnaklarımı batırarak tüm çaresizliğimi acıyla geçirmeye çabalıyordum. Gözlerim dolmaya başlamıştı bu kadar kolay ağlamaktan nefret ediyordum.

"Gördün. Şimdi gidebilirsin."

Kapıya doğru ilerledi elindeki poşette içki olduğunu tahmin ettiğim şişeler şıngırdadı ve adam cebinden anahtarı çıkararak benim önünde oturduğum kapıyı açtı.

"Artık Almanya'da yaşamak istemiyorum. Türkiye'ye yerleşiyorum ve kısa süreli kalacak yere ihtiyacım var."

Adam ayakkabılarını çıkarırken bana bakma zahmetine bile girmedi. "Bir ev kiralayabilirsin."

"Yeterince param yok bir iş bulana kadar bunu yapamam."

Yine o zayıflık hissi bedenime yayılmış tüm organlarımı yırtarak içimde geziniyor dayanılmaz bir acıya sebep oluyordu. En yakın yatağa koşup yorganın altına girmek, dünyadan kaçmak ile, bulabildiğim ilk kesici aletle bir yerlerimi kesip canımı acıtarak çaresizlikten kurtulmak arasında bocalıyordum.

"Gelirken bunu düşünmen gerekirdi."

Ayakkabılarını içeri aldıktan sonra anahtarı kilitten çıkarıp cebine geri koydu. Yavaş yavaş kapanan kapıya öylece bakarken beni orada bir başıma bıraktı.

Kapı kapandıktan sonra birkaç dakika dikildim, ne yapmam gerekiyordu? Başka bir plan yapmamıştım. Açıkçası babamla tanıştıktan sonra acıklı bir kavuşma anı, beraberinde biraz sitem ve mutluluk beklemiştim. Bu benim ahmaklığımdı. Adam beni el kadar bebekken terk etmişti şimdi kocaman bir kadınken mi bana acıyacaktı? Sonuçta terk edilmiş bir köpek gibi kapının dibinde kalmıştım.

Gözyaşlarım yanaklarıma süzülerek yapış yapış hissetmeme neden oluyordu. Elimin tersiyle gözlerimi kuruladım apartmanın kendine has yağlı boya ve toz

kokusunu içime çekerek rahatlamaya çalıştım ama olmadı. Migrenim şakaklarımı ele geçirmiş kafamın içinde bir çeşit inşaata başlamıştı, resmen çekiç darbeleri varlığını belli edercesine kafama çiviler çakıyordu. Ayaklarım bir anda beni taşımaktan vazgeçti dizlerimin üzerine çökerek başımı ellerimin arasına alıp baskı uyguladım. Aslında acı iyiydi düşünmemi engelliyordu acıdan başka şeylere konsantre olamadığım için anlık uzaklaşma sağlıyordu. Belki de bu yüzden bazen migrenimin olması beni mutlu ediyordu. O anda tek düşündüğüm kafamdaki ağrı oluyordu.

Ne yapacağımı düşünerek geçen zamanda kapının önünde oturmaya devam ettim. Kol saatimdeki hafif ses zamanın sudan hızlı aktığını gösteriyordu apartmanın içi bir zindan gibi karanlıktı. Gidecek bir yer düşünüyordum, belki birkaç gün otelde idare edebilirdim. Ama o birkaç gün içinde iş bulup bulamayacağımı bilemiyordum. Almanya'ya geri dönmek istemiyordum annemi, üvey babamı, o adamı ve Hilda'yı bir daha görmek istemiyordum. Buna katlanamazdım o ülkede olduğum her dakika kendimi şeytan üçgenlerinin ortasında bulacaktım. Belki şehir değiştirebilirdim ama kendi kendime eziyet etmeye devam edeceğimden de emindim sonuçta dünya üzerindeki en sorunlu insan olmam mümkündü.

Önümdeki kapı aralandığında kafamı hafifçe kaldırdım otomatik olarak yanan ışık gözyaşlarının ıslattığı gözlerime batarak kırpmama neden olmuştu.

"Bir otele gidemez misin?"

Topuzumdan çıkan birkaç tel saç terli alnıma yapışmıştı ve o saçları oradan çekmek için ellerimi kullandım. "Türkiye'ye ilk defa geliyorum, nereye gitmem gerektiğini bilmiyorum ve yeterli param yok."

Ona kendimi acındırmak istemiyordum. Bana acısın istemiyordum ama acınacak bir durumda olduğumu da inkâr edemezdim. Karşımdaki adam takım elbisesinin ceketini ve kravatını çıkarmıştı üzerinde beyaz gömleği, kırık beyazdı sanırım pek çamaşır yıkamıyordu, kırışık gömlek beni rahatsız ediyordu. Kahverengi pantolonuna taktığı siyah kemerde hoşuma gitmemişti.

"İçeri gel."

Bu kadardı, kapının yanından çekildiğinde yerimden kalkarak valizimi içeri sürükledim. Valizimi kapının kenarına çekerken; kapıyı arkamdan kapatsam mı yoksa hâlâ şansım varken buradan kaçsam mı ikilemine düştüğümde salon olduğunu tahmin ettiğim yerden sesini duydum. "Kapıyı kapat."

Kapıyı ses çıkarmamaya çalışarak kapattım ev eskiydi, pisti ve kesinlikle bakıma ihtiyacı vardı. Geniş holü boydan boya kaplayan ayakkabılık toz içindeydi tek bölmesindeki aynaya iliştirilmiş birkaç kartpostal vardı. Yerdeki kilim eski ve tozluydu yine de ayakkabılarımı çıkararak ayakkabılığa koydum yere basmak istemediğim için iki erkek terliğinden daha az eski olanı seçerek ayağıma geçirdim. Ayağıma büyük gelse de tozlu yerlere basma düşüncesinden daha iyiydi.

Holün ortasından yukarı çıkan ahşap sarmal merdiven cilalanmıştı sanırım evin bakımlı ve temiz görünen tek yeri merdivenlerdi. Salon tahminimden iyi durumdaydı klasik meşe mobilyaların üzeri beyaz çarşaflarla örtülmüştü anlaşılan Selçuk Bey bu odayı pek kullanmıyordu. Ürkek adımlarımı salonun ortasına doğru yönlendirdim. Karşımdaki adam ciddi bir ifadeyle beni süzüyordu. Gözlerinin içinde en ufak bir şefkat, sevgi kırıntısı görmek istiyordum ama gözlerine bakmaktan kaçındım.

"İş bulana kadar burada kalabilirsin bunu bir adım gibi düşünme, sadece sana acıdığım için buna izin veriyorum. Kendimi affettirme çabasında değilim."

İçim ezilirken zorlu bir baş hareketiyle onu onayladım. Ne düşünmüştüm? Bana sarılıp saçlarımı okşayacağını mı?

"Bunun kısa bir süre olması için bir an önce iş aramaya başlasan iyi edersin. Seni yanımda isteseydim yirmi yedi yıl önce terk etmezdim."

İçime oturan acı bedenimde bir ağırlığa sebep oldu diz kapaklarımın bedenimi taşırken zorlandığını hissediyordum, koltuğun koluna tutunarak sözlerin ağırlığını koltukla paylaştım.

"Burada kalmak istiyorsan eğer benimle konuşmaya ya da iletişim kurmaya çalışma, benden mümkün olduğunca uzak dur ve bana sakın karışmaya kalkma. Genelde çatı katında olduğum için alt katı kullanabilirsin ama evde olduğum zamanlarda seni görmek istemiyorum."

Bilinçsizce başımı salladım. Beni görmek istemediğini anlayabiliyordum zaten. Neyse ki yabancı bir adamın sözleri canımı pek de fazla yakmamıştı ya da belki de artık hissizleşmiştim. Annemin, kız kardeşimin ve üvey babamın yaptıklarının yanında bu adamın sözleri şiir gibiydi. Konu olarak cinayeti işleyen bir şiirdi ama sonuçta ben zaten bir cenazeydim, ölünün üzerine toprak attığı için onu suçlayamazdım.

"Koridorun sonundaki odada kalabilirsin. Kısa bir süre için..."

Bu kadardı... Başka bir şey söylemeden adımlarını odadan dışarı yönlendirdi. Holün ahşap zemininde

adımlarını duydum daha sonra merdiven çıkma sesleri ve hemen ardından demir bir kapının kapanıp kilitlendiğini ışıttı kulaklarım.

Birkaç dakika destekçim koltuğa tutundum bacaklarım hâlâ titriyordu ve sol elimin avuç içinde oluşan tırnak yaralarının acısı beynime kendime gelme sinyalleri göndermeye başladı, elime baktığımda üç tırnağımın avuç içindeki yarım ay şeklindeki yaralarını gördüm. Yarım aylardan sızan kan kalkmış derilerden süzülüyordu yarın bu yara iyileşecekti ama az önce duyduğum sözler yıllar geçse de aklımdan çıkmayacaktı. Tıpkı çocukluğumdan beri yaşadığım şeylerin onca acıya, kesiğe ve darbeye rağmen aklımdan çıkmaması gibi zihnime mıhlanacaktı.

Ölümcül bir yara alan insan yaranın iyileşme sürecinde yarayı aldığı o anı yaranın yakıcı acısından dolayı unutuyordu yara yavaş yavaş kapanıyor ve iyileşiyordu ama ölümcül yaranın hatırası zihninde kalıyordu. Artık yara belli olmasa bile hatıra beyninin satırlarına kanla yazılıyordu. Yani acı da bir yere kadar insanı kendine getiriyordu ben bunun farkındaydım. Acı geçici bir kaçış yoluydu ama sonuçta işe yarıyordu. Fırtınaya karşı duramıyorsam geçene kadar bir yere sığınıyordum. Sessiz evde duyulan saat sesiyle kendime geldim. Duvarda asılı duran sarkaçlı saatin zili üç defa çaldı ve durdu. Saat akşam sekizi gösteriyordu vakit akşam vaktiydi, benim içinse vakit ya sonun başlangıcı ya da başlangıcımın sonuydu.

Adımlarımı salondan hole yönlendirdim valizimi alarak koridorun sonundaki odaya sürükledim. Sevgili babamın bana '*kısa bir süre için*' uygun gördüğü odanın kapısında duraksadım. Ben bir zavallıydım!

Bu kadar zayıf olmaktan, bu kadar kolay alt edilmek ten ve hayatın yokmuşum gibi üzerime basmasında nefret ediyordum. Koyu renk kapının kulpu paslanmıştı, kolu aşağıya doğru indirerek odaya ilk adımımı attım. Yeni hayatımın kısa bir anını geçireceğim küçük odada gezinen gözlerim aynı yerde biriken yaşlara rağmen bir şeyler görmeye çabalıyordu. Kapının karşısındaki küçük pencere beyaz güneşlikler ile örtülmüştü. Ev büyük olmasına rağmen '*kullanılmıyor*' havası hâkimdi, sanki biri bu evi uzun zaman önce geri dönme ümidiyle terk etmişti.

Pencerenin kenarına konumlandırılmış ufak çift kişilik yatağın yeşil demir başlığı eski bir filmin içindeymişim gibi hissetmeme neden olacak kadar klasikti. Üzeri yine beyaz çarşafla örtülmüştü. Tozlu iki kapılı dolap kabartmalı bir ahşaptı hemen yanında ufak bir tuvalet masası vardı önünde pufu olan masada her şey gibi eskiydi. Yatağın kenarındaki yeşil abajurlar toz tutmuş yer yer örümcek ağıyla sarmalanmıştı. Yerde halı yoktu, yerler ve duvarlar çıplaktı odada benim gibi kimsesiz ve yalındı.

Kara kara bu odada nasıl yatacağımı düşünürken bir anda bu düşünceden sıyrıldım. Sokakta kalmaktan iyiydi şükretmem gerekiyordu. Valizimi bu tozlu dolaba yerleştirmek pekiyi bir fikir değildi bu yüzden önce temizlik yapmaya karar verdim. Koridor karanlık ve sessizdi Selçuk Bey'in çatı katında olduğunu biliyordum ama yine de kendimi gergin ve rahatsız hissediyordum. Banyo hemen kaldığım odanın çaprazındaydı tek ümidim birkaç temizlik malzemesi bulmaktı.

Temizlik işi bittiğinde valizimi yerleştiremeyecek kadar yorgundum dolaptan temiz olmasını umduğum

bir çarşaf alarak yatağa serdim yastık kılıfını da geçirdiğimde yatak uyku için hazırdı. Kıyafetlerimi çıkardım valizimin köşesinden pijamalarımı çıkararak üzerime giydim. Yatağa yattığımda hayatımın en huzurlu uykusuna yattığım söylenemezdi ama nedensiz bir güven duygusu etrafımı sarmalamıştı. Sanki kimse bu evde bana ulaşamazmış ve bu evde başıma kötü bir şey gelmezmiş gibi hissederek hayatımın yorgunluğuna bir parça ekleyen günü düşünerek uykuya daldım.

2. BÖLÜM

Hayat sana her zaman ikinci şansı verir.
Adına 'yarın' denir.

- Neyzen Tevfik

Sabah gözlerimi araladığım yerin yarın olduğu bilinciyle yutkundum. Yarın korkulacak kadar bilinmezdi. Yataktan çıkmamak sorunlarımdan, yeni hayatımdan ve kendimden kaçmak istesem de bunu yapamayacağımın farkındaydım kalkıp cesur bir şekilde yarın ile yüzleşmeliydim. İnce örtüyü üzerimden atarak çıplak ayaklarımı terliklerin üzerine bastım. Beyaz çarşaflar güneşin içeri dolmasını engelliyordu ama parlak ve umut dolu olduğu açıktı. Kalkıp Selçuk Bey ile karşılaşma düşüncesiyle ürksem de başka şansım yoktu.

Üzerime eşofman giyerek yatağımı topladımkapıyı yumuşak bir şekilde açmaya çalıştığımda çıkan gıcırtı bunu başaramadığımı gösterdi anlaşılan kapının yağlanmaya ihtiyacı vardı. Kimsesiz evde terliklerimi sürürken her kapının ardından bir canavar çıkacakmış gibi hissediyordum. Sanki ben küçü bir kız çocuğuydum ve gece tuvalete kalkmam gerekmişti. Evin içinde bir süre dolaşırken evde yalnız

olduğumu fark etmiştim, en azından alt katta yalnızdım Selçuk Bey'in yukarıda olup olmadığını bilmiyordum ve bunu öğrenmeye de niyetim yoktu. Tuvalette işimi hallettikten sonra mutfağa yöneldim. Ekmek sepetinin içinde ekmek bulmayı beklemiyordum ama bulmuştum ve kesinlikle mutlu olmuştum. Bulduğum tost makinesini temizledim ve dolaptan biraz peynir çıkararak kendime tost yaptım. Eğer bu evde kalmam gerekiyorsa kesinlikle temizlik yapmalıydım.

Kahvaltının ardından yaşam alanlarını temizledim önceliğimi kalacağım odaya, banyoya ve mutfağa vererek her yeri topladım. Güneş aşağıya inerken tüm işimi bitirip duş almıştım ama çatı katının kapısı açılmamıştı evde olmadığı kesinleştiği için açıkçası biraz daha rahatlamıştım. Evde yiyecek bir şey yoktu bu yüzden dışarı çıkıp alışveriş yapmam, kendime bir telefon hattı almam gerekiyordu. Eski hattım iptal olmuştu ve benim iş bulmak için internete ihtiyacım vardı. Üzerime bir elbise geçirerek belime doğru uzanan bakır rengi saçlarımı bir tokayla tepeme tutturdum hava zaten yeterince sıcaktı bir de saçlarımın yarattığı sıcaklıkla uğraşmak istemiyordum. Kapıyı açtığım anda dünkü çocuk ile karşılaştım tam olarak karşı dairenin kapısını açıyordu beni gördüğünde gülümsedi dudaklarının hemen bitiminde beliren küçük gamzeler gülümsemesinin içtenliğine vurgu yapıyordu.

"Tekrar merhaba..."

Kapıyı arkamdan kapattım ve ayakkabılıkta bulduğum anahtarla kapıyı kilitledim. "Merhaba."

İnsanlarla konuşmak ve onlara durumum hakkında bilgi vermek istemiyordum, sonuçta Selçuk Bey'in ne tepki vereceğini bilemiyordum. Adam beni kabul etmemişti herhalde komşularının bu konu hakkında dedikodu yapmasını istemezdi.

"Komşuyuz sanırım."

Acelem varmış gibi anahtarı çantama tıkıştırdım, adam kapısını açmış ama içeri girmemişti. Bu sefer eşofmanların yerini şık bir pantolon ile gömlek almıştı anlaşılan işten geliyordu. Kolunu kapıya dayayarak gözlerini üzerime dikti ki bu pek sevdiğim bir durum değildi. İnsanların bana bu şekilde bakmasından rahatsız olurdum, kafamı önüme eğerek ondan saklanmaya çalıştım.

"Pek sayılmaz kısa süreliğine buradayım."

Merdivene doğru adım attığımda tekrar konuştu, ses tonu erkeksi, tok ama kibardı. "Kaçmana gerek yok Almanya'dan geldiğini ve Selçuk abinin akrabası olduğunu biliyorum. Başka soru sormayacağım ama nereye gittiğini de merak ediyorum doğrusu."

Akrabası... Anlaşılan camdaki teyze tahmin ettiğimden daha dedikoducuydu. Adamın yüzünde gülümseme vardı kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

O esnada bana elini uzattı. "Ben Koray."

Uzattığı eline bir süre baktım ve kabalık yapmamaya karar vererek bende elimi avucunun içine bıraktım.

Kısaca tokalaştıktan sonra elimi geri çektim. "Şey... ben de Tutku." Hemen sözlerime devam ederek, "Alışverişe gidiyorum almam gereken şeyler var." diyerek açıklama yaptım bu konuşmadan bir an önce kaçmak istediğimi belli etmek istemiştim. Başını sallayarak beni onayladı.

"İhtiyacın olan bir şey varsa yardımcı olmaya çalışırım istersen cep telefonu numaramı kaydet."

Gözlerimi tekrar kaçırdım. "Halletmem gereken şeylerden bir diğeri de bugün hat edineceğim. İletişim ve internet için..."

Anlayışlı bir ifadesi vardı asılıyormuş gibi değil de daha dostaneydi. Dudak kenarlarında beliren kıvrım benimle konuşurken hiç düzeltmemişti.

"Tamam, iletişim için bir hat edin internet için yardımcı olabilirim eve dönünce internet şifremi yazıp sana bırakırım bilgisayarın var değil mi?"

"Evet, var... Teşekkur ederim."

Omuzlarını silkerek evine girmek üzere hareketlendi. "Rica ederim Tutku, tanıştığıma memnun oldum görüşmek üzere."

Ona elimden geldiğince gülumsedim ve evden çıkarak hızlıca mahalleden uzaklaştım. Camguzeli teyze ile karşılaşmak istemiyordum hızla ters yone doğru yürürken nereye gittiğimi bilmemenin verdiği tedirginlik başlamıştı. Genelde yabancı olduğum ortamlarda ve yerlerde inanılmaz derecede gerilirdim. Doktorum bu durumu aşmam için üzerine gitmemi söylese de bilinmezlik beni korkuttuğu için bunu denemeye bile cesaret edemiyordum. Türkiye'ye gelmek benim için büyük delilikti.

Mahalleden fazla uzaklaşmama gerek kalmadan kendime telefon hattı alacağım bir yer buldum. Hattımı aldıktan sonra aynı cadde üzerindeki markete girerek biraz alışveriş yaptım. Elimde poşetlerle eve geri dönerken camgüzeli teyzeyi görmemek için dua ediyor olsam da dualarım cevapsız kalmıştı. Teyze ile bakışmamız ringe çıkan iki boksörün birbirine bakması gibiydi. Ben daha çok karşısındaki dev tehlikeyi süzen toy boksördüm, karşımdaki kadın ise kemiklerimi çiğneyip tükürmeye hazırdı. Sorularının kafasında şimdiden dönmeye başladığından emindim ve

karşılığında söyleyecek tek kelimemin olmadığını da adım gibi biliyordum.

"Selçuk'un akrabasıymışsın?"

Evden çıkarken aldığım anahtarları çantamda ararken kadına bakmamak için büyük bir çaba harcadım. "Dün söylemiştim."

Anahtarları bulduktan sonra hemen basamakları çıkmaya başladım.

"Adın ne? Ne kadar kalacaksın? Selçuk'un tam olarak neyi oluyorsun?"

Kadın arka arkaya sorularını sıralarken, "Üzgünüm acelem var," diye cevap verdim.

Kapıyı hızlıca açıp kadın konuşmaya devam ederken kendimi içeri attım. Eve girdiğimde derin bir nefes alarak rahatlamıştım.

Yeni aldığım yiyecekleri yerleştirdikten sonra basit bir yemek yapma işine giriştim. Kısa sürede çorba ve makarna yapmış hatta Selçuk Bey'i bekleme gereği görmeden ikisinden de yiyerek karnımı doyurmuştum. Bulaşıkları yıkayıp kurularken kapının çalınması ile yerimden sıçradım.

Kim gelmişti? Selçuk Bey miydi? Hayır, o olsa kapıyı çalmazdı. Camgüzeli teyze? Onun da olduğunu sanmıyordum kadın cama bağlı yaşıyor gibiydi. Korkak adımlarımı hole, oradan da kapıya yönlendirdim. Gözetleme deliğinden baktığımda karşı komşumun yakışıklı suratını görerek rahatladım neden rahatladığımdan bile emin değildim sanırım fazlasıyla cana yakın tavırları yüzündendi. Kapıyı açarak ona baktım. Boyu benden oldukça uzun olduğu için sadece geniş omuzlarına ve aynı oranda genişliğe sahip olan göğüs kafesine bakıyordum. Kafamı kaldırdığımda sevimli

bir şekilde gülümsedi. Üzerinde basit gri bir eşofman altıyla beyaz tişörtü vardı ev halindeydi ve ciddi manada da seksiydi. Bana içten, sıcak bir ifadeyle baktı.

Elindeki kâğıdı uzattığında garip garip kâğıda baktım. "İnternet şifresi..."

Hatırlatma yaptığında neden bahsettiğini anlayarak yanaklarıma basan sıcak his ile kızarıklığı görmemesi için kafamı yerden kaldırmadan, "Ah, evet... Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Uzanıp elindeki kâğıdı aldım. "Bu gerçekten çok ince bir davranış, teşekkür ederim." Tekrarım üzerine gülümsediğini işittim. Kafamı hafifçe kaldırdığımda kollarını başının çevresinde gerdiğini gördüm.

"Önemli değil." Elini duvara dayayarak bana kapısı açık olan dairesini işaret etti. "Ben gitsem iyi olacak. Seni daha fazla meşgul etmeyeyim."

Kafamı sallayarak onu onayladım. "Peki, tekrar teşekkürler."

Adam bir kez daha gülümsedi ve evine girerek kapıyı kapattı. Bende kapımı kapatarak Selçuk Bey'ın yemesi için yemeği hazır bir şekilde mutfakta masanın üzerinde bırakarak o gelmeden önce ortadan kaybolmak adına odama girdim.

Pijamalarımı giyerek yatağın üzerine oturdum diz üstü bilgisayarımı aldım ve neredeyse tüm iş sitelerine üye olarak kendime dolgun bir özgeçmiş hazırladım. Daha önce çalıştığım Konsolosluktan ve üniversite kütüphanesinden bahsettim. İngilizce ve Almanca biliyor olmamın bana bir artı sağlayacağını umuyordum. Genel olarak işlere göz atarken birkaç başvuru yaptım. İçlerinden biri bir anda reklam olarak karşıma çıkana kadar yaklaşık on başvuru yapmıştım.

DENEYİMLİ, İYİ DERECEDE ALMANCA BİLEN, SORUMLULUK VE DİSİPLİN SAHİBİ ÜST DÜZEY YÖNETİCİ ASİSTANI ARANIYOR!

"*Asistanlık deneyimim yok, Almanca tamam, sorumluluk sayılır ve disiplin elbette...*" Kendi kendime mırıldanarak ilan detayları için içeriğe tıkladım.

BOZKURT HOLDİNG

Havalı bir plaza olduğu açıktı ama orası için uygun olduğumdan pek emin değildim. Şirketin amblemin-den bile gösteriş akıyordu. Bir *'B'* harfinin içinde uluyan kurt sembolü vardı ve italik bir *'Y'* harfi bu şeklin içinden süzülüyordu. Tüm nitelikleri Almanca ve İngilizce yazmışlardı. Böylece '*Orta seviye*' kavramını ortadan kaldırmışlardı. Bana birkaç gömlek büyük olduğu niteliklerden bile belliydi çoğunu taşımıyordum ama incelemekten de geri durmadım.

Makine mühendisliği alanında hizmet veren ve dünya çapında bir marka olan Bozkurt Holding'e

- İlgili alanlardan tercihen yüksek lisans ya da lisans derecesinde mezun.
- *Yazılı, sözlü ileri derecede Almanca ve İngilizce bilen,*
- İyi derecede bilgisayar ve program bilgisine sahip,
- *Protokol ve insan ilişkilerinde başarılı, yazılı ve sözlü ifade yeteneği güçlü,*
- İş takibi, planlama, organizasyon ve iletişim becerisi yüksek,
- *Güçlü iletişime, sorumluluğa, esnek çalışma saatlerine, yoğun çalışma temposuna uyum sağlayabilecek,*
- *Seyahat engeli olmayan*

- *Diksiyonu düzgün, dinamik, yoğun stres altında çalışabilecek,*
- *Daha önce en az dört yıl aynı alanda tecrübe sahibi*

Üst Düzey Yönetici Asistanı arıyoruz.

En az bir sayfa yer verilmiş iş tanımını okurken bile gözlerim yerlerinden çıkacak gibi olmuştu. Bazı maddeler dikkatimi cezbetmişti. Bir köle mi arıyorlardı yoksa yönetici asistanı mı? Resmen göz korkutucu görünen maddelerden bazılarında,

Aşırı strese, baskıya ve iş yüküne rağmen işleri eksiksiz ve kesinlikle sıfır hatayla yapmak.

Yöneticinin tüm ihtiyaçlarıyla eksiksiz olarak ilgilenmek. Günlük, haftalık, aylık ve yıllık programlarını hazırlamak, tüm toplantılarını ve randevularını organize etmek bunu yaparken en ufak eksikliğin yaşanmamasını sağlamak...

Bu yönetici nasıl bir adamdı böyle? En ufak bir hata istemedikleri her maddede özenle belirtilmişti.

Evin kapısının açıldığını duyduğumda gerildim. Tenimde gezinen karıncalar ufak ayaklarını tenime batırmaktan geri durmuyorlardı. Korkarak yerimden kalktım ve kapıya ilerleyerek dışarıyı dinledim. Birkaç kararsız ve dengesiz adım duydum. Daha sonra bir yere çarpma sesine benzeyen gürültüyle yerimden sıçradım. Tam kapıyı açmak için uzandığım sırada merdivenlerin gıcırdaması ile nefes aldım. Selçuk Bey eve gelmişti ve beni görmek istemediği için ortalığa çıkmam pek doğru olmazdı.

Tekrar bilgisayarın başına oturmadan önce güneşliği aralayarak pencereyi açtım. Ahşap pervazların cilaları soyuluyordu ama evin dokusu çok güzeldi. Eski

ve yaşanmış bir evdi bu açıktı ve ben böyle bir evde hiç bulunmamıştım. Pencereye yaslanarak sokağa baktım birkaç kedi dışında görünürde kimse yoktu. Aralıklarla yerleştirilmiş lambalar dar sokağı aydınlatıyordu. Kafamı gökyüzüne kaldırdım yıldızlı ve bulutsuz bir geceydi ve havayı içime çektiğimde birkaç sokak ötedeki denizin tuzlu kokusunu alabiliyordum. Boş boş karşımızdaki apartmana bakarken içimde yine anlamsız bir huzur hissediyordum.

Gözüm anlık kayan bir yıldıza takıldı daha sonra kendi kendime gülümsedim. "Dilek mi tutmam gerek?" Omuzlarımı silktim. "Dileklerle aram pekiyi değil biliyorsun." Bir süre konuşmama ara verdim ve nefes alarak devam ettim. "Tamam, öyle olsun. Bu sefer para, aşk ve mutluluk üçlüsünü istemiyorum. Bu sefer şans istiyorum. Hayattan kendi adıma bir şans istiyorum."

Yine gülümsedim, çok tebessüm eden bir insan değildim ama yine de kendi kendime olduğumda gülecek şeyler bulabiliyordum. Hayat beni güldürmüyorsa bende kendi kendimi güldürürdüm. İçeri girerken pencereyi açık bıraktım ve güneşliği çekerek tekrar yatağa bilgisayarımın başına oturdum. **BAŞVUR** butonu ile bakışıyordum ama açıkçası iş tanımı beni korkutuyordu.

"Şans istiyorsan, fırsatları değerlendirmelisin..." Kendi kendime mırıldandıktan sonra **BAŞVUR** butonuna bastım. Bir süre daha iş ilanlarına göz attıktan sonra gözlerim daha fazla dayanamayacağının sinyallerini vermeye başlamıştı. Esneyerek bilgisayarı kapattım ve yatağa kıvrılıp yattım.

Ani bir terle uyanarak üzerimdeki ince örtüyü tekmeledim. Hava hep böyle boğucu bir sıcak mı olacaktı? Sıcak havayı severdim ama sıcak havadan kastım kesinlikle ılık bahar havasıydı. İnsanın nefes alamayacağı boğucu nem ve keskin sıcak değildi. Yataktan kalktım yastık kılıfım terden sırılsıklamdı ve saçlarımın da nemli olması kaşınmama neden oldu. Banyo yapmam gerekiyordu. Bütün nevresimlerimi sökerek banyoya girdim nevresimleri çamaşır makinesine tıkıştırdım ve soğuk suyla hızlı bir duş aldım.

Günün kalanında evdeydim ve her yeri tozlardan, kirden arındırdım. Selçuk Bey dün akşam bıraktığım yemeğe elini bile sürmemişti yemeği doktum ve tabakları yıkayıp kaldırdım. Belki de bunun beni acıtmaması gerekirdi sonuçta ben onu onemsemiyordum o da beni fakat yine de içimde bir burukluk yaratmıştı. Temizlik işi tamamen bittikten sonra basit bir börek yaparak fırına attım.

Böreği fırından çıkardığımda dumanı tutuyordu ve bir anda ağlamaya başladım. "Kahretsin! Yapayalnızım ve bir tepsi börek yaptım."

Fırın eldiveni olan elimle tuttuğum tepsiyi taşıyamayınca aniden diğer elimde destekledim parmaklarımın yandığını da o anda hissettim elimi bir an geri çekmeyi düşünsem de yapamadım, yapmadım. Sanki içimdeki boşluğa iyi geliyordu. Tepsiyi tezgâhın üzerine bırakarak elime baktım. Dört parmağım boylu boyunca bir şerit halinde yanmıştı. Kızarıklık belirgindi ve yakıcı bir his veriyordu. Bu hissi iyi biliyordum. O anda yalnız olduğumu unuttum elimi suya tutarken acım hafifledi ve tekrar ağlamaya başladım.

"Hayır... hayır Tutku. Bunu yapamazsın. Kendine söz verdin. Artık kendine zarar vermeyeceksin."

Kendi kendimi onaylar gibi başımı salladım sanki bir tikim varmış gibi bileklerimin altındaki a sı geçmiş ama yarası geçmemiş olan izleri kaşıd Onlardan utanıyordum, o izlerden... Onları yapı olmaktan utanıyordum. Utanç duyduğum şeyleri g lerdim ve onları da renkli bilekliklerin ardına gız miştim. Tıpkı karanlık ruhumu şatafatlı görüntüm altına gizlediğim gibi... Renkli boncuklar siyah ruh mun maskesiydi. Bakımlı, süslü bedenimde aynı gör vi görüyordu. Dışarıdan beni gören birinin beğeniyl baktığını biliyordum. Ne kadar güzel giyinmiş, çekic hoş bir kadın diyorlardı belki de... Bedenimdeki ya raları ve içimdeki acıları bilmeden... Bunları bu kada kolay gizlemek için hayatımdan kaç seneyi heba et miştim?

Elimi suyun altından çekerek böreği kestim bir kısmını tabağa dizdim ama Selçuk Bey'in bunları yiyeceğinden şüpheliydim. O an düşünmeden bir tabak daha çıkardım biraz börek koydum ve daha ne yaptığımı anlamadan kendimi karşı komşumun kapısını çalarken buldum. Ben şu an gerçekten tanımadığım babamın, tanımadığım karşı komşusuna börek mi götürüyordum? Bu ülkenin havası, suyu falan çarpmış olmalıydı. Tam vazgeçip eve hızlıca girmek üzereyken kapı aralandı ve Koray kafasını dışarı uzattı.

Kafamı kaldırmadan tabağı ona uzattım. "İnternet için teşekkür etmek istedim."

Tabağı elimden alırken sıcak eli buz kesmiş elime temas etti. İrkilerek hemen elimi geri çektim.

"Börek mi?" Tabağı kokladı. "Hım... Bekâr bir adama nasıl teşekkür edeceğini biliyorsun." Tabaktan bir parça alarak kocaman bir ısırık aldı. Beğendiğini belirten sesler çıkarırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Harika olmuş. Annemin böreği gibi..."

Bu kadar basit bir şeyi bu kadar beğenmesine şaşırmıştım.

"Beğenmene sevindim yaptıkça getiririm. Selçuk Bey pek yemek yemiyor zaten."

Bu detayı neden söylemiştim ki şimdi? Alnıma bir tane vurma isteğiyle cebelleşirken Koray'ın kaşları yukarı doğru kalktı. "Babana, Bey diye mi hitap ediyorsun?"

Ağzım açılırken terlemeye başladım. Koray, Selçuk Bey'in babam olduğunu biliyor muydu? İyi ama kimseye söylememiştim. Nereden bilebilirdi?

Kafamı iki yana salladım. "O benim babam de-"

Sözümü kesti. "Bana yalan söyleme, biliyorum. Selçuk abi bahsetti."

Ağzım bir kademe daha açıldı. Açıkçası Selçuk Bey benim yüzüme bile bakmazken başkalarına benden bahsetmesi garibime gitmişti. Belki de dedikodu olmaması için böyle bir açıklama yapmaya mecbur kalmıştı. Kendi kendime kızdım onun hayatını da kötü etkiliyordum. Bana karşı sorumluluğu yoktu ki. Ben yirmi yedi yaşında kocaman bir kadındım.

"Afiyet olsun."

Arkamı döndüğüm sırada bana seslendi. "Tutku!"

Ona bakmadım ama duraksadım.

"Bak, arkadaşa ihtiyacın olursa ben hemen karşı dairendeyim. Bilmem gerekenleri bildiğimi bil hepsi bu. Benimle konuşabilir, bir şeye ihtiyacın olduğunda söyleyebilirsin."

Başımı salladım. Bu hayatım boyunca duymadığım kadar güzel bir şeydi. Birinin bana yardım ve arkadaşlık talep etmesinin ne demek olduğunu bilmiyordum

ama güvende hissettirmişti. Ona doğru döndüm. "Teşekkür ederim."

Cebinden cep telefonunu çıkardı. "Hadi bana numaranı söyle."

Akşam Selçuk Bey'in henüz gelmeyeceğinden emin bir halde bilgisayarımı alıp salona geçtim. Salondaki o korku filminden bir kare gibi görünen beyaz örtüleri kaldırmıştım. Salon şimdi daha az korkutucu görünüyordu. Perdeyi açarak camın kenarına oturdum iş ilanlarına göz gezdirmeye devam ediyordum. Beklemediğim için kilidin çevrilme sesini duyduğumda irkildim. Olduğum yerde nefes bile almadan duruyordum.

Dengesiz ve yalpak adımlar içeri girdi kapı kapanırken çıkan ses sessiz evde duvarları titretti. Adamın varlığını bilmek beni üşütüyordu. Kendi öz babama yabancıydım, yabancıydım ve onunla tanışamıyordum bile... Kollarımı bedenime sardım ani bir üşüme bedenimi titretmişti. Beni görmemesi için bilgisayarımın kapağını kapattım ve sessizce oturmaya başladım. Adam dengesiz adımlarla mutfağa yöneldi birkaç saniye sonra geri çıktı yine elinde onun için hazırladığım tabak falan yoktu. Ben mi çok vicdanlıydım? Yoksa o mu çok vicdansızdı?

Adam merdivenin ilk basamağını gıcırdattığında pencere rüzgârın etkisiyle çarptı ağzımdan kaçan ufak çığlığı elimle kapatsam da artık çok geçti. Selçuk Bey'in salona doğru döndüğünü gördüm. Salonda kapı olmadığı için hemen pencere kenarında oturan beni görmesi de zor olmadı. Tek kelime etmeden salona girdi. Benim gözlerim karanlıktaki siluetindeydi

onun gözleri de benim üzerimdeydi. Yıllarca siluetini görmeye razı olacağım adam karşımdaydı kanlı canlıydı ama yine siluetine razı olmak zorundaydım. Koskoca dünya da kendine yer edinemeyen ben, bir babanın kucağında kendime yer bulamazdım. Saniyelerce birbirimizi izledik karanlık odadaki sessizlik pencerenin vurma sesiyle bölünüyordu.

"Bana yemek yapmana gerek yok. Zahmet etme." Yutkunduğunu fark ettim. Sözlerine bu ufak yutkunmanın ardından devam etti. "Burada kalıcı değilsin. Bana yaranmaya çalışma." Son sözü tenimi kesti, kalbimi delip geçti ve parçalarını yaz sıcağına üfledi Selçuk Bey arkasını dönerek merdivenleri çıktı. Demir kapıyı usulca kapattı ve kilitledi. Ben ise o an bir kez daha terk edildim.

Sabah yine yaramaz güneş ışıklarıyla uyandım. Oda öyle bir konumdaydı ki karşımdaki binaya rağmen güneş ışığını içine çekiyordu ve güne enerjik uyanmamı sağlıyordu. Bütün günlük işleri bitirdiğimde saat öğleni geçiyordu. Cep telefonu numaram yeni aktif olmuştu bu yüzden çalması beni biraz şaşırttı. Odaya yönelerek telefonu komodinin üzerinden aldım. Tanımadığım bir numara ekranda yanıp sönüyordu. İstanbul numarası olduğunu tahmin ediyordum. İş başvurularım aklıma geldiğinde heyecanlandım. Bu kadar çabuk birileri arıyor olabilir miydi? Telefonu açarak kulağıma yaklaştırdım.

"Alo?"

Karşımdaki ses son derece profesyonel ve soğuktu. "Merhaba, Tutku Öztürk ile mi görüşüyorum?"

Kendi kendime başımı sallayarak "Evet," dedim.

Telefondaki kadın sanki ezberden konuşuyorm gibi tüm o sözcükleri art arda söylerken takip etmey zorlanıyordum. "Bozkurt Holding'den arıyorum. I düzey yönetici asistanı olarak yapmış olduğunuz ba vurunuzun değerlendirmeye alındığı bilgisini iletme istedim. Eğer sizin içinde uygunsa İnsan Kaynakla tarafından salı günü saat 15.00'te bekleniyorsunuz."

Orayı hatırlıyorum. Önceki gece başvurduğum havalı şirket. Bir anda logosu gözlerimin önünde be lirdi tabii insanı korkutan şartları da öyle...

Odanın orta yerinde kulağım telefonda ne diyece ğini bilemez bir halde dikilirken telefondaki ses tekra duyuldu. "Tutku Hanım? Beni duyabiliyor musunuz?"

Kendimi bir bankanın otomatik mesajı ile konu şuyormuş gibi hissederek, "Evet, şey... Buradayım." diye mırıldandım.

Kadın bıkkın bir nefes verdi belki de benden önce onlarca telefon görüşmesi yapıp her aradığı kişiye aynı şeyleri aynı tonlama ve hızda söylediği için ne gatif bir enerji veriyordu. "Salı günü saat 15.00 sizin için uygun mu?"

"Uygun. Salı günü saat 15.00 uygun. Evet."

Bölük pörçük kelimelerim şaşkınlığımı ve heye canımı ele veriyordu. Kadın bana detaylar hakkında ayrıntılı bir e-posta ileteceğini söyleyerek telefonu kapattığında ellerim titriyordu. Yabancı bir ülke, ya bancı bir ev, yabancı bir ortam ve şimdi de tamamen yabancı olduğum bir yere iş görüşmesine gidiyordum. Hayatın bana verdiği bir şans olabilir miydi?

3. BÖLÜM

Her şeyin bittiğini düşündüğünüz bir an gelir.
İşte o an başlangıçtır.

- Louis L'Amour

Salı gününe kadar günler bir su misali akmıştı. Ben ise bu bulanık suda çırpınan küçük, kimsesiz, yalnız bir balıktım. Ne yapacağım ne yöne yüzeceğim ise tamamen kaderimin akıntıya vereceği yöne bağlıydı. Bir şekilde savruluyordum. Hayatı bırakmayı istemiştim. Yaşadığım suyun içinde dibe çekilirken bulanık sudan kurtulmanın hafifliğini defalarca hissetmiştim ama bir şekilde yine yukarı çıkmıştım. Duşup duşup kalkmalarımla meşhurdum ben... Ama en çok duşuşlerimle meşhurdum çünkü her düşüşün ardından ayağa kalktığımda dizlerim biraz daha parçalanmış oluyordu. Tıpkı içim gibi...

İş görüşmesi için hazırlanırken gergindim. Dört defa karar değiştirmiş en sonunda klasık bir seçimde karar kılarak riski uzaklaştırmıştım. Aynada kendime bir kez daha baktım. Lacivert kalem eteğim kalçalarımı sararak diz üstümde bitiyordu ve arkasında derin bir yırtmacı vardı. Beyaz gömleğim klasik hâkim yakaydı

abartılı bir dekoltesi olsa da basit görünmüyordu. Ceket konusunda kararsız kalmış en sonunda yaz mevsiminde olduğumuza kanaat getirerek ceketten vazgeçmiştim. Takılarla kıyafeti tamamlayıp saçlarımı topladım bakır rengi saçlarım lacivert takım ile daha dikkat çekici görünüyordu. Makyajımı yaptıktan sonra sonuçtan memnundum.

Topuklu ayakkabılarımı çantama koymuştum ayağımda ise spor ayakkabılarım vardı. Açıkçası topuklu ayakkabıyla pek yürümeyi beceremiyordum ama giymeyi seviyordum. Seksi kıyafetlerden hoşlanıyordum, bedenimin güzel görünmesini seviyordum çünkü bu benim kendime olan güvenimi arttırıyordu. İnsanlar bana beğeni, arzu, kıskançlık ile baktığında içimdeki karanlığı göremiyorlardı. Yaşadıklarımı bilmiyorlardı, neler yaptığımı ya da neler yapabileceğimi. Onlar için sadece cesur kıyafetler giyen bir kadın oluyordum. Apartmandan çıkıp güneş gözlüklerimi gözüme indirdim.

"Hayırdır, nereye?" Camgüzeli teyze her bakkala gittiğimde bu soruyu soruyordu zaten ama bu sefer merakla beni süzüyordu.

"İş görüşmesi."

Gülümsedi. "İyi, iyi kalıcısın o zaman."

Camın önünden geçerken, "Hayır, yakında taşınacağım," dedim.

Ana caddeye inmek için ara sokaktan geçtim daha sonra bayır aşağıya caddeye doğru ilerledim. O anda spor ayakkabı seçimim için kendimi tebrik ettim.

Ana caddede bir taksi bulmam uzun sürmedi. Taksi şoförüne elimdeki kâğıdı uzatarak trafiğe karışmamızı bekledim. Dakikalarca süren yolculuk yüzünden terlemiştim. Saçlarımı toplamış olmama rağmen ensem

ıslanmıştı ve sıcak hava aracın ön camından estikçe yapış yapış hissediyordum. Yüksek binaların olduğu yere geldiğimizde yaklaştığımızı fark ederek küçük makyaj aynamdan rujuma baktım bulaşmamıştı biraz parfüm sıktıktan sonra derin bir nefes aldım.

"Bu bina hanım abla."

Yükselen binalardan bir tanesini işaret ediyordu. Tamamen cam kaplamaydı ve şık girişi yürüyüş yolları, ağaçlık alanlar çevreliyordu. Gölgede duran birkaç bank şık giyimli adamlar ve kadınlar tarafından işgal edilmişti ve yürüyüş yolunda yürüyen herkesin elinde telefon vardı. Takım elbiseli, meşgul adamlar. Taksiciye ödeme yaparak arabadan indim. Kafamı kaldırıp gözlerimin önündeki binaya baktım. Bu zor olacaktı. Zor, farklı ve korkutucu...

Gölgedeki bütün banklar dolu olduğu için yola yakın ve güneş banyosu yapan bir tanesine oturdum. Popom yanmıştı ama bu pek acı verici değildi. İnce çorapla sarılan bacaklarımı sıcak banka iyice yasladım yanmalarına izin verdim. Bankın sıcağı tenime işledi iz kalmayacaktı ama anlık sağladığı rahatlamayı da inkâr edemezdim temiz havadan bir nefes çekmek gibiydi. Çantamdan topuklu ayakkabılarımın durduğu poşeti çıkardım ve ayakkabıları yere bıraktım. Spor ayakkabılardan kurtulup topuklu ayakkabılarımı giydim. Spor ayakkabılarımı güzelce poşetleyip çantama koyarak kolumdaki saate baktım. 14.40 daha yirmi dakikam vardı. Bu gerginliğimi azaltmıyordu. Saatim sol bileğimdeki izi kapatıyordu diğer bileğime de şık bileklikler takmış oradaki hasarı fondöten ile kamufle etmiştim. Gözlerim saatin tık taklarını takip etmeye başladı.

Binanın içi de dışı gibi gösterişliydi ve kalabalıktı elbette. Güvenlikten geçtim daha sonra danışmaya iş

görüşmesine geldiğimi söyledim. Son olarak ise geniş bir asansörle otuz beşinci kata çıkıyordum. Tırnaklarımı avuç içime batırdım yerden yükseldikçe nefesim kesiliyordu. Çıktığım katın yerden çok yüksekte olduğunu biliyor olmak berbattı. Kapı bir çınlamayla açıldığında tek başıma otuz beşinci kata adım attım. Parlak siyah taşlara ve ciddi olan her şeye bakmamaya çalışarak başka bir danışmaya ilerledim. Danışmadaki kadın aşağıdaki kızlar gibi değildi. Daha olgun ve güler yüzlüydü. Beni gördüğünde gözlüğünü işaret parmağıyla aşağıya çekiştirdi.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Sevimli ses tonu üzerimdeki gerilimi biraz olsun hafifletti.

"Ben Tutku, Tutku Öztürk. İş görüşmesi için geldim."

Kadının gülümsemesi yüzünde biraz daha genişledi. Bana eliyle karşıdaki koridoru işaret etti. "İnsan kaynakları için karşı koridordan sağa dön."

Başımı sallayarak kadına kibarca teşekkür ettim. Topuklarım zeminde dikkat çeken bir ses çıkarıyordu ben bunu önlemek için adımlarımın yükünü ayakkabının önüne verdim. Bitmeyecekmiş gibi süren koridordan sağ tarafa yöneldim. Ufak bekleme salonunda duraksadım içeride oturan beş kişi daha vardı. Diğer adaylar... Zorlu bir görüşme olacaktı.

Boş koltuklardan birine oturdum ve insanları ürkek bakışlarımla inceledim. İki kadın fazlasıyla seksiydi. Hatta bence tamamen yanlış yere iş görüşmesine gelmişlerdi. Bir manken olarak şanslarını deneyebilirlerdi. Diğeri hafif balık etli sevimli yüzlüydü ve bir başkası beni şeytani bakışlarla süzen bir esmerdi. Bütün kadınlar güzel, dikkat çekici ve şıktı. Sanki özellikle bir seçim yapılmış belli bir güzellik kriteri varmış gibi

görünüyordu. Ellerimi eteğimin ucuna götürerek oynamaya başladım. Birkaç dakika sonra içeriden başka bir manken çıktı hepimize şöyle bir göz atıp saçlarını savurarak salondan ayrıldı. Bu sırada kapıda duran adam gözlüklerini gözünden çıkarıp kısık bakışlarla bana baktı.

"Tutku Öztürk?" Yerimden fırladım sanki uykumun ortasında alarm çalmış gibi bir panikle hem de.

Adam başıyla içeriyi işaret etti. "Sizin sıranız."

Başımı sallayarak odaya ilerledim. Kapısında İnsan Kaynakları yazan ofisin içine ilk adımımı attım.

"Kapıyı kapatın lütfen."

Adam ofisin girişinde duran sekiz kişilik toplantı masasının en başına oturmuştu. Kapıyı kapatarak önünde kâğıtlar olan ve adamın hemen yanında bulunan sandalyeye oturdum. Anlaşılan adam çok uzun saatlerdir iş görüşmesi yapıyordu saçları dağılmış, kravatı belli belirsiz bir kahve lekesine maruz kalmış, ceketi kırışmış ve sıkıntılı ifadesi herkes tarafından fark edilir bir hal almıştı.

Kafasının tepesinde havalanmış birkaç adet saç telini yatırdı. "Ben Ziya Atik, Bozkurt Holding'in insan kaynakları müdürüyüm. Vermiş olduğumuz ilana yaptığınız başvuruyu değerlendirmeye aldı. Özgeçmişiniz de eksikler olsa da sizinle görüşmek istedim."

Başımı salladım. Ne gibi eksiklerim vardı acaba? Şahsen o özgeçmişi düzenlemek için çok uğraşmıştım ve bilgilerimin bir Asistanlık işi için yeterli olduğu kanaatindeydim ama düşüncelerimi her zamanki gibi dile getirmedim. Genelde çoğu şeyi içimde düşünür dışarıya sadece başımı sallardım. İşin kolayı benim için buydu.

"Anadil seviyesinde Almanca ve İngilizce bildiğiniz yazıyor. Herhangi bir sertifikanız var mı?"

Dudağımı dişledim. "Sertifikam yok."

Adamın kaşları onaylamaz bir şekilde havaya kalktı ve o an ağzımdan düşündüklerim çıktı. "Almanya'da büyüdüm, yani istediğiniz sertifikadan çok daha geçerli bir şeye sahibim."

Ağzımı kapattım ama artık çok geçti. Adam özgeçmişimi biraz daha dikkatle incelerken dudakları düz bir çizgi halindeydi. Kırışıklıklar altındaki gözlerinden ifade yakalamak güçtü. "Ah evet, burada Almanya'da yaşadığınız yazıyor..." dedikten sonra sözlerini, "... daha önce bu tarz bir iş yapmadınız anladığım kadarıyla," diyerek tamamladı.

Kafamı yine iki yana salladım daha sonra bu yaptığımın profesyonel olmadığına karar vererek, "Hayır, Almanya'da okul kütüphanesinde çalıştım ve Konsoloslukta." dedim.

Yapacağım işin bunlardan zor olduğunu sanmıyordum. Sonuçta birkaç toplantının notunu tutup, kahve götürmek ne kadar zor olabilirdi?

Adam gözlerini elindeki kâğıttan ayırmadan eliyle çenesine dokunuyordu. Kaşları çatık ifadesi gereksiz bir şekilde ciddiydi. "Bunların yeterli olacağını sanmıyorum. Şirketimizin CEO'suna asistanlık yapacaksınız Tutku Hanım. Bu sorumluluk, bilgi, ciddiyet ve tecrübe gerektirir."

Sanki bilerek yapıyordu beni tekrar küçümsemişti. Kendimi rahatsız hissederek yerimde kıpırdandım.

Konuşmamız aynı şekilde devam etti. Adam beni küçümsedi ben cevap veremedim. Bana sorular sorduğunda kendimi ifade edemedim ve en sonunda silik ve

kötü bir izlenim bıraktığımı fark ettim. Sanırım başka yerlerden gelecek haberleri beklemeye devam etmeliydim. Bu görüşme tam bir fiyaskoydu. En sonunda görüşme bitti ve yerimden kalkarak adamla el sıkıştım. O meşhur sizi ararız cümlesi kulaklarımın pasını sildi. Tam kapıya yöneldiğim sırada kapı açıldı.

Adam kapıyı çalmadan içeri dalınca panikledim ve farkında olmadan yerimden sıçradım topuğum yana yattı düşmemek için masaya tutunarak destek aldım. Karşımdaki adamın bakışlarını üzerimde hissedince masayı biraz daha sıkı kavradım. Onu incelemek istesem de kaçamak bakışlarımı gerekli incelemeyi yapacak kadar üzerinde tutmayı beceremiyordum.

İnsan kaynakları müdürü Ziya Bey hafifçe oksurdu adamda şaşkın görünüyordu sanki içeri dalan adamı görmeyi beklemiyordu. "Yıldırım Bey, bir sorun mu var efendim?"

Adının Yıldırım olduğunu öğrendiğim adamın ayakkabılarına gözümü dikmiştim. Parlak, pahalı, siyah, deri ayakkabılar. Seçkin bir adam için uygun ayakkabılar... Özel dikim olduğunu düşündüğüm pantolonu bacaklarını tamamen sarıyordu ve ayakkabılarının hemen üzerinde bitiyordu. Yani bu pantolon adamın hatlarına milimi milimine uyuyordu. Böyle şeylere dikkat eden gözlerim şu anda bayram ediyordu. Gömleklerdeki ufacık kırışıklıklar, pantolondaki çizginin yamuk olması, kravattaki belli belirsiz lekeler, ayakkabılardaki bir yerlere sürtme izleri. Bunlar benim için kâbus sayılabilirdi.

"Geçiyordum ve mülakatların nasıl gittiğine bakmak istedim." Adamın ses tonu kulaklarıma doldu.

Kibar bir sertlikteydi. Ben emri veririm siz rica farz edin tarzı bir üslubu vardı. Sözcüklerin ve harflerin

üzerine basarak konuşuyordu ağzından çıkan her harf duyuluyordu ki bu kulağa karizmatik geliyordu. Ziya Bey'in benimle konuşurken ki o yüksek oktav, kendinden emin ses tonundan eser kalmamıştı.

"Görüşmeleri yapıyorum Yıldırım Bey. En iyi Asistanı istediğinizi biliyorum ve en iyisini bulmak için biraz seçici davranıyorum."

O an adamın patron olduğunu anladım. Heyecanım bin kat daha artmıştı açıkçası daha yaşlı birini bekliyordum. Bu adam otuzlarının sonlarında gibi görünüyordu. Onu inceleyememiştim başım o odaya girdiğinden beri yerdeydi fakat genç olduğunu biliyordum.

Kendimi ona bakmak için zorladım. Gözlerim karelerle hareketlendirilmiş füme rengi pantolonunda gezindi adamın uzun bacakları vardı. Kafamı biraz daha kaldırarak pantolonuyla takım ceketine, beyaz gömleğine, koyu mavi kravatına baktım. Adamın kıyafetleri sanki ilk defa giyilmiş gibi görünüyordu. Benden en az yirmi santim uzun olduğunu tahmin ediyordum boyu 1.90'a yakın olmalıydı. Çok heybetli bir adam değildi uzun, ince ama sportif bir fiziği vardı geniş omuzları ya da kafam kadar kol kasları yoktu fakat narin görünen bedeninde sakladığı güç insanın içini titretiyordu.

Gömleğinin yakası boğazına tam oturuyordu gömlek ve kravatın durduğu noktadan dışarı doğru çıkık âdemelması görünüyordu. Yüzü yuvarlak hatlıydı ama uzun bir çenesi vardı. İncecik dudakları ile çenesi arasında biraz fazla mesafe olsa da garip durmuyordu. Geniş ama düzgün burnu olağandı daha önce kırılmış olmalı çünkü hafifçe sola meyilliydi. Fazlasıyla beyaz tenliydi, yuvarlak hiçimli gri-mavi gözleri beyaz teninde dikkat çekiyordu. Sarı dalgalı saçları geriye

yatıktı ve alnı hafifçe açıktı geniş alınları karakteristik bulurdum ve bu adamın yüz hatları çok karakteristikti.

Öyle sokakta karşılaşacağınız gelişiguzel yüz hatlarına sahip bir adam değildi. Yakışıklı olduğunu da söyleyemezdim, ağzınızı sulandıracak ya da dibinizi düşürecek bir tipi yoktu garip bir etkisi, etkileyiciliği vardı. İnsanı korkutuyordu fakat bunu yaparken de etkisi altına alıyordu. Gözlerine tekrar baktığımda aynı benim onu incelediğim gibi onun da beni incelediğini fark ettim. Hemen başımı öne eğerek gözlerimi yıldırım bakışlardan kaçırdım.

"Bunu biraz hızlandırın Ziya Bey. Yeni hafta başladığında bir Asistan istiyorum. Sizi seçiciliğiniz için zamanım yok!"

Sözleri sertti bana buz kestirdiyse Ziya Bey'de nasıl bir etki yaratmıştı kim bilir?

"Peki, efendim. Şey... diğer adaylarla da görüş-"

Ziya Bey'in konuşmasını kesen adamın bana doğru bir adım attığını fark ettim. Daha doğrusu tamamen ayaklarına odaklandığım için bana doğru attığı bir tam bir yarım adımını görmüştüm.

"Ben Yıldırım Bozkurt."

Kafamı hafifçe kaldırdım ama yüzüne bakacak kadar değil sadece bana uzattığı elini göreceğim kadar.

Uzun parmakları bir piyano sanatçısına ait gibiydi, bir iki saniye kadar adamın zarif parmaklarına baktıktan sonra elimi uzatarak, "Tut-Tutku... Tutku Öz-türk," diyebildim. Elimi elinin içine koydum ve adamla tokalaştım eli çok sıcaktı ya da benim elim heyecandan olması gerekenden fazla soğuktu.

"İnsanlarla konuşurken onların yüzüne bakmalısınız. Bu onları ne kadar ciddiye aldığınızı gösterir."

Taşı bana atmıştı. Bu görüşmeden hiçbir şansım yoktu gerçekten. Adamın uyarısı üzerine kafamı kaldırdım. Adam elimi bıraktı. İnce dudakları ufak pembe bir kalemle çizilmiş gibi dümdüzdü. Gözlerine bakmaktan kaçınıyordum çünkü gezinen yıldırımları üzerimde hissediyordum düşeceği boşluğu kolluyorlardı.

"Üzgünüm. Ben şey... Ben biraz..."

Lafımı tamamlayamayınca bıkkın bir nefes verdi. "Utangaç mısınız?"

Kafamı önce iki yana salladım sonra bugün fazlasıyla yaptığım gibi eteğimi çekiştirdim. "Aslında, öyle de... Evet, öyle denebilir."

Şimdi adama psikolojik rahatsızlıklarımdan bahsedecek değildim. Takıntılarımdan, yok olma isteğimden ve aşırı heyecanlı halimi bastırma çabamdan da...

"Utanmanın ahlaki olduğunu savunan insanlar var. Utanan insanın şeref ve onur sahibi olduğunu düşünenlerde öyle... Fakat iş yaşamında utanmak zayıflıktır, utancını başkasına göstermek ise başlı başına bir yenilgi."

Sadece yutkundum. Adam sözünü asla sakınmıyordu ve ben şu an yerin altına bir yarık açılması, beni içine çekmesi ve sonra da üzerime kapanmasıyla ilgili hayaller kuruyordum.

"Görüşmeniz bitmiş miydi?"

Adamın dudaklarının hareketlerini izliyordum küçük, beyaz dişlerini göstererek ama ağzında en ufak bir tebessüm olmadan konuşuyordu. Dişleri öyle sahte bir beyazlığa sahip değildi doğal duruyordu.

Gözlerimi kısa bir an kapatıp açtım adama cevap vermek için hazırlandığımda Zıya Bey benden önce davrandı. "Evet Yıldırım Bey, bitmişti."

İşte bu kısımda gitmem gerekiyordu. Daha içeri alınmadan popoma tekmeyi yemiştim. Önce İnsan Kaynakları Müdürü tarafından ezilmiş sonra Patron tarafından biraz daha çiğnenmiştim. Kapıdan çıktığım anda farkında olmadan derin nefes çektim. Görüşme tahminimden daha kötüydü ve kesinlikle bu yerle en ufak bir şansım yoktu. Bekleme alanındaki kadınlar ifademi görerek görüşme hakkında bilgi sahibi oldular en azından bir kişiyi elemişlerdi.

Akşam eve dönerken marketten bir şeyler aldım. Sıcak yüzünden yapış yapış bir şekilde taksiden indim bagajdan poşetlerimi aldım ve apartmana adım attığım sırada Koray'ın konuşmasıyla arkama döndüm.

"İş görüşmesinden mi?"

Şaşkın bir şekilde "Nereden anladın?" dedim.

İşaret parmağını üzerimde gezdirdi ve kıyafetlerimi işaret etti. "O kıyafet senin market alışverişi kıyafetin olamaz diye tahmin ediyorum. Gerçi kalem etek, gömlek ve spor ayakkabı iş görüşmesi içinde değişik bir kombin..."

Söylediği şeye güldüm. "Ah evet... Kıyafetlerim çok resmi." Omzumdaki çantamı ona doğru çıkararak görmesini sağladım. "Topuklu ayakkabılarım çantamda."

Anlıyormuş gibi başını salladı.

"Ve sende... Bu spor kombini mi?" Basket şortuna ve spor atletine göz attım. Kol kasları çok genişti ve baldırları da spor yapan bir adama aitti.

"Doğru tahmin." Aklına bir şey gelmiş gibi d. daklarını büzdü. "O iş görüşmesi kombinini çıkar bir eşofman giyer ayakkabıları tamamlarsın, boyl benimle sağlam bir sahil koşusu yapabilirsin. İlgile misin?"

Aslında Almanya'da düzenli koşular yapan bi tiptim, çünkü genetik güzellik sayılabilecek gen kalçalarım vardı ve ben onları sürekli çikolata il besliyordum, yani kıçımı hareket ettirmeye mecbur dum.

"Gergin görünüyorsun ve emin ol spor stresi azaltıyor."

İkna etmek için uğraşacağı açıktı başımı salladım, "Tamam, beni biraz beklersen hazırlanıp gelirim."

Merdivenleri yorgun adımlarla çıktım. Bu halde spor yapmak pek akıllıca olmasa da üzerimdeki ekstra stres yüküne iyi gelebilirdi. Torbaları yerleştirdim, üzerime tayt ve tişört geçirdim. Aşağıya indiğimde Koray'ı gördüm. Sırtını duvara yaslamış günün son ışıklarından korunmak için gözlerini kısmıştı.

"Şey... Özür dilerim çok beklettim mi?"

Koray gülümseyerek üzerimdekileri süzdü. "Bu sonuç beklemeye değer. İş kombininden çok daha iyi."

Gülümserken bileğimdeki lastik tokayı saçlarımı toplamak için kullandım boncuklarımın yerini alan ve bileğimi kaplayan deri bileklikler daha güvenliydi.

Birlikte sahil yolunda ilerlerken sessizdik, sessizliği bozan ise Koray oldu. "İş görüşmen nasıldı?"

Sıkıntıyla omuz silktim. "Biz sizi ararız cümlesi on üzerinden kaçı hak eder?"

Koray bana doğru bir adım yaklaştı sanki yanımda olduğunu göstermeye çabalıyordu. "Sıkma canını onlar kaybeder."

Beni tanımadığı halde bu şekilde düşünmesi gülümsememe neden oldu. Daha önce kimsenin yanında bu kadar sık gülümsememiştim. Sahile yaklaştığımızı iyot kokusunun, yosun kokusuna karışmış bir şekilde burnuma dolmasından anladım. Bu koku anlamsız derecede dinginlik veriyordu. Omuzlarımı geriye iterek derin bir nefes çektim.

"Sen ne iş yapıyorsun?"

Kollarını gererek ısınma hareketi yaparcasına iki yana salladı. Adımlarımız biraz hızlanmıştı. "Diş doktoruyum."

Olduğum yerde durarak kaşlarımı kaldırdım. "Şaka yapıyorsun?"

Beyaz dişleri dudaklarının arasından parıldadı. Gülümsemesi küstah bir tavırdaydı. "Zeki bir adam gibi görünmüyor muyum?"

Söylediğimden çıkardığı yanlış anlam karşısında kendime kızdım. "Ha-hayır yani öyle düşünmedim..." durdum ve başımı önüme eğdim. "...uzgunum yani öyle demek istemedim."

Koray bana doğru dönerek tam önümde durdu ayakkabısının ucu benim ayakkabımın ucuna değiyordu. Geriye doğru çekileceğim sırada ellerinden biri kolumu kavradı. "Sadece şaka yapıyordum Tutku... Yani yanlış bir şey söylemedin. Bir doktor gibi görünmediğimi biliyorum." Güldüğünü duyduğumda kafamı kaldırdım. Gözleri parıldıyordu kızmış gibi de görünmüyordu. Bir anda rahatladım.

"Çok gençsin..."

Kafasını hafifçe kaldırarak "Otuz bir yaşındayım." dedi.

Yüzünü incelemek için gözlerimi kısarak suratına bakmaya başladım. Yakışıklı suratı, sportif kaslarla çevrili bedeni otuz bir yaşında gibi görünmüyordu.

"Daha genç görünüyorsun."

Gülümsemesi biraz daha genişledi. "Teşekkür ederim bak işte şimdi gönlümü aldın." Kendi yürürken beni de döndürdü. "Hadi devam edelim. Eğer böyle sallanmaya devam edersen bana yetişmen zor olur." Bir anda neşelendiğimi hissettim.

Koray ile sahil boyunca önce hızlı tempoda yürüdük. Bedenim ısındığında ve tempoya alıştığımda Koray bu ufak yürüyüşü koşuya çevirdi. Peşinde koşmaktan yorulsam da iyi gelmişti. Bir anlığına yaşadığım berbat iş görüşmesini ve korkutucu derecede etkileyici adamı unutmuştum. Daha doğrusu adamın sadece söylediklerini unutabilmiştim. Görüntüsü, özellikle içinde şimşeklerin çaktığı gri gözleri aklıma kazınmıştı. Adamı düşünmek bile beni delicesine korkutuyordu fakat aynı zamanda değişik bir şekilde bedenimi hararetlendiriyordu.

Onu düşündüğümde bir heyecan ile sarmalandığımı hissediyordum hemen ardından buz kesiyordum. Birden bana okuduğum fantastik hikâyelerdeki vampirleri anımsattı. Korkunç, kan emici, ölümsüz, katiller... Ama bir o kadarda zarif, etkileyici ve heyecan uyandırıcı canavarlar. İnsanları o vampirlere çeken şeyler onların vahşi doğasına duyulan merakın yanında, monoton hayatlarına aniden giren aşırı farklılığın heyecanı olmalıydı. Kitaplardaki genç kızların iç dünyasını bu şekilde açıklayabilirdim. Fakat benimki daha çok kendini acıtma isteğiydi. Adamın bir şekilde beni acıtma gücü olduğunu hissediyordum. Vampirin beni sevmesini ya da onunla masal tadında bir aşk yaşama heveslisi değildim. Ben vampirin dişlerini boynuma geçirmesini istiyordum.

Koşu sırasında gereksiz şeylere fazla takıldığım için bir anda tökezledim ve kendimi yerde buldum. Benden önde koşan Koray ufak çığlığım üzerine arkasına döndü ben ayağa kalkmak için doğrulduğum sırada bana elini uzattı. Bir süre donup bana uzanan ele baktım. Biliyorum, bu... Bu çok basit ve çoğu insanın yapacağı bir hareketti. Fakat ben düştüğümde bana kimse elini uzatmamıştı. Defalarca düşmüştüm hem de... Çoğu böyle ufak düşüşler bile değildi.

Eline uzanıp ayağa kalktığımda Koray telaşla, "Bir şeyin var mı?" diye sordu. Konuşamayacağımı hissettiğim için kafamı iki yana salladım. "Yoruldun mu? Oturmak ister misin?" Cevap hakkı tanımadan biraz ilerideki banka yürüttü. Bana destek olurken ona tutunduğumu fark ettim. Banka oturduğumda hemen yanıma yerleşerek ayak bileğimi kavradı. Bacağımı, bacağının üzerine koyarak görünen açıklıktan bileğime dokundu. Kendimi geri çekmeye çalıştım fakat tutuşu sertleşti.

"Bir şeyim yok. İyi-iyiyim." Yine de cevabım onu tatmin etmedi. Bileğimi kavramış sağa sola çeviriyordu. Açıkçası canım acımıyordu sadece ufacık bir sızlama vardı bu da benim gibi biri için önemsizdi.

"Bunu kendim görürsem daha iyi hissederim." Birkaç dakika sonra iyi olduğuma kanaat getirdiğinde bileğimi bıraktı, bende bacağımı onun üzerinden çektim. Gözlerimi karşımdaki denizin üzerinde yaz melteminin etkisiyle hafifçe sallanan kayıklara dikmiştim.

"Ne düşünüyorsun komşu kızı?"

Elimde olmadan kıkırdadım. "Kayıkları..."

Dudaklarını büzdü. "Kayıklar... Neyi varmış kayıkların?"

Omuzlarımı silktim. "Deniz onları savursa da ha tırıp çıkarsa da yine de ona mecburlar. Tıpkı haya gibi..."

Koray'ın bana güleceğini ve ağzımı açmamış olma yı diledim ama beni şaşırtarak konuşmaya başlad "Haklısın ama biz kayıklardan biraz daha farklıyız Kayıklarının yönünü balıkçılar belirliyor biz ise kend yönümüzü kendimiz belirliyoruz. Sen ne kadar güçlü ve dik durursan dalgaları o kadar kolay alt edersin. Tek ihtiyaç pes etmemek."

4. BÖLÜM

Dünden ders al, bugünü yaşa,
yarın için umutlu ol.

- Albert Einstein

Başarısız bir iş görüşmesinin ardından pes etmeyecektim, bu yüzden bilgisayarımı açarak birkaç başvuru daha yaptıktan sonra neden yaptığıma bile anlam veremediğim bir şey yaparak arama motoruna '*Yıldırım Bozkurt*' yazdım. Adamın yüzü tüm ciddiyeti ile ekranda belirdi. Fotoğrafını bile görmek korkudan titrememe neden olurken yakından incelemek için fotoğrafların üzerine tıklayıp açtım. İçimde garip bir his vardı adam öyle derin bakıyordu ki fotoğraftan bile beni görebiliyormuş gibi hissetmeme neden olmuştu. Göz korkutucu, etkileyici ve karizmatikti. Bilgileri okumak için bir önceki sayfaya döndüm.

Yıldırım Bozkurt, Türk iş adamı ve Bozkurt Holding'in yönetim kurulu başkanı... Türkiye, Amerika ve Almanya'da gördüğü eğitimlerin ve sektörün önde gelen firmalarına sağladığı yararların ardından 2007 Yılında babası Fikret Bozkurt'un ölümüyle *Türkiye'ye dönmüştür. Amerikan iş dergisi Forbes'ta iki defa ilk 100'e girmeyi başarmıştır.*

Doğum Tarihi: 2 Nisan 1980 (41 yaşında) İstanbul

Öz varlık: *2,5 Milyar USD (2020)*

Adam resmen kendi başına koca bir imparatorluğun sahibiydi. Fotoğraflarını bir süre daha inceledim. Neden yaptığımı bile bilmiyordum ama adamın her ayrıntısını incelemekten kendimi alamıyordum. Bakışlarında bir şey vardı. Bende olmayan bir şey... Adam güç saçıyordu. Toplantı masasının başında çekilmiş bir fotoğrafını dakikalarca inceledim, kendimi sapık takipçi gibi hissederek bilgisayarımı kapatıp uyumaya karar vererek gözlerimi kapattım.

Yeni günün aydınlığına inancımı kaybedeli çok olmuştu fakat yine de beni uyandıran her güneş umut filizlerimi yeşertiyordu. Nedenini bilmiyordum belki de insanlar kendini umuda bağlayacak kadar zayıf oluyordu ya da her seferinde paramparça olsa da tekrar umut edecek kadar mazoşist.

Günlük işleri yapmış ve iş ilanlarına tekrar göz atmak için salona geçerken telefonum çalmaya başladı.

"Efendim?"

Tane tane konuşan bir kadın beni yanıtladı. "Tutku Öztürk ile mi görüşüyorum?"

Anlaşılan yine bir iş görüşmesi için aranıyordum. Heyecana kapılsam da belli etmemek için nefesimi kontrol altına aldım.

"Evet. Benim..."

Karşımdaki kadının sesi bir ton yükseldi. "Tutku Hanım size Bozkurt Holding adına ulaşmaktayım. Dün İnsan Kaynakları Müdürümüz Ziya Atik ile yaptığınız görüşme neticesinde işe deneme süresi kapsamında kabul edilmiş bulunmaktasınız."

Kadının söyledikleriyle ağzım bir karış açıldı ama herhangi bir ses çıkaramıyordum. Kulaklarım doğru mu duyuyordu? Bozkurt Holding'e... Beni başından savan İnsan Kaynakları Müdürüne ve beni böcek gibi ezen o korkutucu patrona rağmen işe mi alınmıştım?

Ben şaşkınlıkla konuşamadan kadın sözlerine devam etti. "Sizin içinde uygunsa cuma günü ufak bir ön görüşme, iş tanımı, giriş işlemleri için gelebilir misiniz? Pazartesi iş başı yapmanız gerekiyor."

Önce yutkunup sesimi ayarladım ve güçlükle, "Tabii... tabii, yani evet uygun. Cuma uygun," diyebildim. Kadınla saat kararlaştırmış sabah saat 10.00'a karar kılmıştık.

Telefonu kapattığımda ellerim durmadan titriyordu. Az önce olan şey gerçek miydi? Öylesine büyük bir firma berbat geçen iş görüşmesine rağmen beni işe mi almıştı? Şaşkınlığımı üzerimden atmam tüm günümü almıştı.

Akşam çalan kapı beni şaşkınlığa uğrattı. Birini beklemediğim daha doğrusu bekleyecek kimsem olmadığı için parmak uçlarımda kapıya ilerledim. Delikten baktığımda Koray'ı görerek rahatladım üzerinde yine eşofmanları vardı.

Kapıyı açtığım anda derin bir gülümseme beliren suratına bakarak, "İyi akşamlar. Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Koray kaşlarını çattı. "Ne yani sadece bir akşamlık spor muydu?"

Ağzım hayretle açıldı. Birkaç saniye durduktan sonra üzerimdeki ev kıyafetimde göz gezdirdim.

"Her akşam çıktığını bilmiyordum."

Koray elini duvara yasladı kafasını hafifçe yana yatırarak, "Her akşam çıkıyorum," diye yanıtladı.

Onu geri çevirmeyecektim çünkü duvarlar üstüme gelmeye başlamıştı. "Tamam, bana beş dakika ver sen hemen geliyorum."

Kapıyı kapatarak hazırlandım birkaç dakika sonra Koray ile sahile doğru yürüyorduk.

"Dün iş görüşmesine gittiğim yerden aradılar." Olduğu yerde durarak bana doğru döndü. "Sanırım işi alındım. Pazartesi başlıyorum."

Koray içten bir şekilde güldü. Daha sonra kollarını etrafıma sararak bana dostane bir tavırla sarıldı. "Tebrik ederim. Gerçekten çok sevindim." Coşkusu karşısında ne yapacağımı bilemedim ve tabii sarılmasına karşılık vermeyince Koray'da fazla uzatmadan benden ayrılmıştı.

"Teşekkür ederim. Çok şaşırdım, yani hiç beklemiyordum."

Koray anlıyormuş gibi başını salladı. "En güzel şeyler beklemediğin anda gerçekleşir."

Cuma sabahı telefonum çalmaya başladığında hazırlanmamı daha yeni bitirmiş rujumu sürüyordum. Bozkurt Holding'in, Koray'ın iş yerine yakın olduğunun ortaya çıkması üzerine bu sabah beni oraya bırakmak için ısrar etmişti. Rujumu çantama atarak telefonu cevapladım.

Sabah erken saat olmasına rağmen sesinde her zamanki pozitif tını kol geziyordu. "Günaydın komşu kızı, evden çıkıyorum aşağıda buluşalım." Onu onaylayarak odadan çıktım.

Apartmanın önünde arabasına yaslanmış beni bekliyordu. Önce beni süzmeyi ihmal etmedi daha sonra gözlerini ovaladı. "Vay canına!"

Utançla gözlerimi ondan kaçırdım. Koray beğendiğine göre beyaz volanlı mini etek, spor ve klasik karışımı gri çizgili gömlek, kahverengi kısa topuklu ayakkabılar ile ona uygun kol çantam doğru seçimdi. Koray arabasının kapısını benim için açtı ve şoför koltuğuna yerleşip aracı çalıştırdığında heyecanımı bastırmak için bileklerimi kaplayan bileklikler ile oynuyordum.

"Heyecanlı mısın?"

Dudaklarımdaki ruj yüzünden dişleyemediğim dudaklarımın acısını dudak içlerimden çıkartırken başımı salladım. "Sanırım." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Aslında evet, epey heyecanlıyım."

Koray güneş gözlüklerini takarak gaza yüklendi. Rahat tavrı yine üzerine yapışmıştı. "İlk iş günü için normal aslında." Bunun ilk iş günüyle kalacağını sanmıyordum. Adamın gözleri sürekli gözümün önüne geliyor ve içime yoğun bir korku salıyordu.

Bozkurt Holding'in havalı binasının önünde durdu. Ben inmek için hareketlenirken, "Teşekkür ederim." diye mırıldandım.

"İyi şanslar." Tek ihtiyacım olan şeyin şans olacağından şüpheliydim.

Bir kez daha binanın en tepesine çıktım, uzun koridorlardan geçtim, aynı insanlarla görüştüm ve en sonunda İnsan kaynakları müdürü ile karşılıklı oturmaya hak kazandım. Adamın söylediği her şey *'Prosedürlerdi!'* kabul edilmiştim! Artık bir işim vardı, ayrıca maaşı tahmin ettiğimden çok daha yüksekti.

Kâğıtta yazan rakamı gördüğüm anda ağzım açık kalmıştı. Öğlene kadar Ziya Bey bana iş tanımından bahsetti. Gerekli evrakları hazırlamak için ayrılacağım sırada sekreter kadın elime bir dosya tutuşturup ayrıntılı yapacaklar listesi olduğunu söyledi. Şaşkın, mutlu, umutlu ve endişeliydim ama neyse ki Yıldırım Bozkurt ile hiç karşılaşmamış, adamın yarattığı o korkutucu çemberin içine girmek zorunda kalmamıştım. Tabii bundan sonra onunla sık sık karşılaşmak, konuşmak, aynı ortamda bulunmak zorunda olduğum gerçeğini aklıma getirmemeye çalışıyordum.

Hayattan istediğim şansı da böylece elde etmiştim. Şans kozasında bir kelebekti açıldığı anda ona yön vermek bir günlük ömrü şekillendirmek kelebeğin elindeydi. Tıpkı bundan sonrasının benim elimde olduğu gibi. Kayığın dümenini ele geçirmiştim, uçsuz bucaksız bir okyanusta hayatta kalma savaşına hazırdım.

Cumartesi gününü tamamen kendime ayırmış; biraz etrafta dolaşmış, Koray'la koşuya çıkmış ve onunla uzun uzun gündelik sohbetler yapmıştım. Aslında daha çok o anlatmış ben dinlemiştim.

Pazar günü Koray'ın ev arkadaşı olduğunu öğrendiğim Cem tatilden dönmüştü. Cem ve sevgilisi Pınar ile tanışmıştım. İkisi de çok sevimliydiler. Cem tam anlamıyla bir komedi kralıydı. Dalgacı, esprili bir tipti ve veterinerdi. Kız arkadaşı Pınar ise tam bir çılgındı, onun da Konservatuar okuduğunu ve bir mekânda sahne aldığını öğrenmiştim. İki yıllık ilişkileri varmış gibi durmuyordu her fırsatta birbirlerine dokunuyor, aşkla bakıyorlardı.

"Sizinle tanıştığıma çok sevindim fakat artık eve gidip uyumalıyım. Yarın yeni işimde ilk günüm."

Pınar ve Cem aynı anda itiraz mırıltıları çıkarınca kıkırdadım. Koray camın önündeki sallanan sandalyede oturuyordu. Çıplak ayaklarını önündeki sehpaya uzatmıştı. Cem ise Pınar ile tekli koltukta sarmaş dolaştı.

"Daha saat erken komşu kızı, biraz daha otursana."

Koray'ın nazik teklifini geri çevirerek yerimden kalktım. "Üzgünüm, dinlenmem gerekiyor. Başka zaman yine bir araya gelmek isterim ama."

Koray beni geçirirken Cem ve Pınar kıkırdıyordu. "Sen onlara bakma biraz fazla enerji dolular."

Omuzlarımı silkerek ayağıma terliklerimi geçirdim. "Onları sevdim."

Kendinden emin bir duruşla bedenini dikleştirdi. "Yarın seni işe ben bırakırım. Sabah 8 de evden çıkıyorum."

"Buna gerek yok gerçekten, ben gidebiliri-"

Lafımı kesmekte gecikmedi. "Tutku... Orası yolumun üstü ve seni sırtımda falan da taşımayacağım için zahmet olmaz."

Mahcup bir şekilde bunu kabul ettim. Ben evin kapısını açıp içeri girene kadar Koray kapıda dikildi.

"İyi geceler."

"Sana da iyi geceler komşu kızı..."

Yeni günün sabahı benim için aynı zamanda resmi olarak ilk iş günümdü. Saatler öncesinde kalkıp hazırlanmamı tamamen heyecanlı olmama bağlıyordum, sanki bir çocuktum ve okulda ilk günümdü. Evden

çıkıp aşağıya indiğimde Koray arabanın içinde be bekliyordu.

Güneş gözlüğünü gözünden işaret parmağıyla ir direrek beni süzdü. "Çok güzel görünüyorsun kom kızı."

Gerginliğim bir nebze olsun üstümden süzülürke yola çıktık. Oturduğum yer ile iş yerimin arası fazl uzak olmamasına rağmen trafik yüzünden yol biraz uzun sürmüştü. Saat tam 08.20'de Bozkurt Holding'in gösterişli binasının önündeydim.

"Çok teşekkür ederim Koray."

Koray bana başıyla ufak bir selam verirken bir eli direksiyondaydı. "Rica ederim. Sessiz bir yol ar-kadaşısın." Bakışlarımı ondan kaçırdığımda ufak bir kahkaha attı. "Şu mahcup hallerin çok acayip, yani böyle çok özgüven sahibi görünüp bu kadar utangaç, mahcup ve ağırbaşlı olman..."

Saklandığımı fark etmişti. "Dış görünüş çoğu zaman yanıltıcı olabilir."

Beni onayladı. Arabadan indim ve kapıyı kapatmak üzereyken "Akşam kaçta çıkıyorsun?" diye sordu.

"Altıda çıkıyorum."

"Akşam altıda burada olurum." Kafamı iki yana salladım ama Koray beni dinlemedi gözlüklerini gözüne takarak müziğin sesini açtı.

Yönetim katı saat henüz erken olduğu için sakindi. Mesainin başlamasına yarım saat vardı. Danışma masası boştu fakat ben Yıldırım Bey'in odasının yerini bildiğim için boş koridorda ilerledim. Koridor uzunca bir süre dümdüz devam ediyor, geniş bir bekleme salonuna açılıyordu. Bu alanda bir sekretarya daha vardı

yerlerin ahşap rengi seramik kaplaması alanı çevreleyen kapılarla uyumluydu.

Etrafa öylesine göz attım fakat asıl dikkatimi çeken tam karşımdaki cam kapıydı. Koyu renk cam ön kısımdaki ahşap panellerin arasına sıkışmış gibiydi hemen kapının yanında güvenlik paneli mevcuttu. Ziya Bey parmak izimi kapıya tanıtmıştı derin bir nefes çekip kapıya ilerledim. İşaret parmağımı paneldeki bölmeye koydum bir saniye içinde kapının açıldığını belirten dıt sesini duydum.

Önümde uzanan alan kare şeklindeydi. Sağ tarafta bana ait olan uzun masa bulunuyordu. Masanın ortası meşe rengi kenarları ise siyahtı. Çok ağır ve resmi olduğu bir gerçekti. Masamın arkasını boydan boya kaplayan akvaryumun içinde renk renk ve çeşit çeşit yüzlerce balık vardı kı bu resmı alanı biraz olsun neşelendiriyordu. Oturduğum yerin yanında ise ayna kaplı bir kapı yer alıyordu. Kenarda yazan ısme bakınca etrafa şimşekler düşüyordu. Sıyah zemınde aynayla yazan Yıldırım Bozkurt ismi ve hemen altında aynı şekilde yer alan uluyan kurt sembolü... Korku tüneline hoş geldiniz...

Çantamı masamın altındaki dolaba koyarak yerime oturmadan önce iş planındaki ilk maddeyi halletmek için Yıldırım Bey'in odasına yöneldim. Henüz erken olduğu için kimse gelmemişti. Odasında yapmam gereken ilk şey bir önceki gün üzerinde çalıştığı her şeyi masadan kaldırıp dosyalara yerleştirmekti çünkü kendisi dağınıklıktan nefret ederdi. Yapılacaklar listesinde kalın, altı çizgili puntoyla yazılmıştı. Kapıyı ileri doğru ittirerek geniş alana girdim. Fakat bir problem vardı. Adam tam karşımdaki masada oturmuş bilgisayarından kafasını kaldırmış bana bakıyordu.

Ne yapacağımı bilemeyerek afalladım hemen kolumdaki saate baktım fakat ben daha saatin kaç olduğunu göremeden adamın etkileyici sesi odanın duvarlarına çarptı. "Henüz erken."

Saate baktığımda gerçekten de erken olduğunu gördum. "Üz-üzgünüm... Ben... sizi görünce geç kaldığımı düşündüm. Yani sizi görmeyi beklemiyordum."

Kahretsin! Kahretsin! Yine ağzım, dilim dolanıyordu. Adam başını salladı gözleri rahatsız edici bir şekilde üzerimde dolanıyordu. Hayır, bahsettiğim o şekilde bir rahatsızlık değildi yani beni taciz eder gibi bakmıyordu bu daha çok yargılar, küçümser gibi bir bakıştı.

"İsterseniz bundan sonra daha erken gelebilirim."

Kafasını hafifçe yana eğdi ve boynunda kusursuz bir şekilde duran siyah renk kravatı biraz gevşetti. "Gerek yok. Bazen çalışırım ve geceyi burada geçiririm. Geç kalmadınız Tutku Hanım."

İsmimi hatırlıyor muydu? Şaşkınlığımı yüzümden okuyordu. Yüzüme sanki kafamdan geçen her şeyi okuyormuş gibi bakıyordu huzursuz hissettiriyordu. Yani bunu düşünmek... Aklımı okuma ihtimali olması...

Eliyle etrafı işaret etti. "Rahatsız olmayın günlük işleri ben yokmuşum gibi yapmaya başlayabilirsiniz."

Başımı sallayarak ona doğru yaklaştım. Her adımı buzların üzerine atıyormuşum gibi titriyordum. İçimdeki titreme nefesimin sıklaşmasına neden oluyordu. Abanoz rengi masa düzenli görünüyordu. Masanın kenarında duran evraklar üst üste dosyaların rengine ve kalınlığına göre sıralanmıştı. Dosyaları aldım adam hâlâ bana bakıyor mu diye gözlerimi ona çevirdim. Bana bakmıyordu. Uzun parmakları laptopun tuşlarında gezinirken ifadesi ciddiydi.

Ona soru sormak istemesem de sormam gerektiği yönünde saçma bir his içimde yükseldi. Dudaklarım aralandı. "Şey... İşleri devralmam için eski asistanınız kaç gibi gelir?"

Sandalyesini bana doğru döndürdü. Sanki ölü insanlar gördüğümü söylüyormuşum gibi bana baktı. Yuvarlak gözlerindeki gri göz bebekleri şaşkın baktığında maviye mi dönüyordu? Yoksa göz yanılsaması mı yaşıyordum?

"Anlamadım?"

Bakışlarımı kaçırdım ama sonra bana söylediği o insanların yüzüne bakmak ile ilgili olan şey geldi hemen tekrar suratına baktım.

"Eski asistanınız... benden önceki yani... İşleri bana göstermek için gelmeyecek mi? Elimde bir dosyadan başka bir şey yok."

Yerinde biraz daha yerleşti sırtını tamamen koltuğun derisiyle bütünleştirirken sol dudağının kenarı dalga geçercesine tık şeklini almıştı. "O halde o dosyaya iyi bakın Tutku Hanım. Çünkü eski asistanım diye bir zat size yol göstermek için burada olmayacak." İki elini de masaya dayayarak bedenini dikleştirdi. "Nasıl desem... Ben biraz mükemmeliyetçiyim, hatta sanırım senden önceki asistan tam bir pislik olduğumu söylemişti."

Gözlerim ben farkında olmadan kafatasımdan çıkmak istercesine açılmıştı. "Ah, üzgünüm... Ben onu kovduğunuzu bilmiyordum."

Bu sefer güldü yani en azından ben öyle olduğunu düşündüm dudakları tikten bir yay şekline geçiş yapmıştı. "Hayır, onu kovmadım. Yani ben daha önce hiçbir asistanımı kovmadım. Genelde bir ay dolmadan arkalarına bakmadan kaçarlar."

Bunu beni korkutmak için söylüyorsa kesin başarılı oluyordu. Sanki çok bir şey anlamışım başımı sallamakla yetindim. Başka bir şey söylem bilgisayarına doğru dönerek parmaklarını hareke tirmeye devam etti. Bende dosyaları alarak sağ tar taki dolaplara ilerledim.

Dosyaların orada olduğunu tahmin ediyordu fakat adam hafifçe boğazını temizlediğinde durdu Ona doğru döndüm işaret parmağı sol taraftaki ahşa duvarları işaret ediyordu. "Dosyalar orada. Elinle d vara bastır dolap açılır."

Bir saniye kadar duraksadıktan sonra dediği yo doğru ilerleyerek ahşap duvarın önünde durdum dah doğrusu duvar gibi görünen dolapların. Sağ elimle d vara dokundum dolap kapağı açıldı. Dosyalar sıra bir şekilde karşımdaydı. Elimdeki dosyaları uygu yerlere yerleştirirken adamın gözlerini ensemde hisse diyordum. Kendime engel olamayarak arkama dön düğümde benimle en ufak bir ilgisi olmaksızın bilgisa yar ekranına baktığını fark ettim. Dosyaların hepsin yerleştirdikten sonra dolabı kapattım.

Arkamı dönerek çıkışa ilerlediğim sırada adamın tok sesi olduğum yerde kalmamı sağladı. "Tutku Ha nım? Bir saniye bakar mısınız?"

5. BÖLÜM

Tekne limanda güvendedir.
Ama teknenin amacı bu değildir.

– Paulo Coelho

Tam arkasında avcısını göreceğini bilen ama yine de arkasına bakmaktan kendini alamayan ceylan gibi ona döndüm. Dirseklerini masaya dayamış ellerini birbirine kenetlemişti.

Bana önündeki koltuklardan birini işaret etti. "Oturun."

Adımlarımı karıştırmamak için bütün dikkatim ayaklarımdaydı. Bana gösterdiği koltuğa oturduğum sırada çekmecesini açıp bir ajanda çıkardı ve bana uzattı. Ajandayı aldım, kenarında takılı bir kalemde vardı sanırım not almamı isteyecekti.

"Bugünkü programımı söyleyeceğim not alın. Yıllık programımı size e-posta atacağım tabloyu ona göre doldurup ajandanıza da yazın. Bundan sonraki randevularımı da aynı şekilde kayıt altına alarak bana bildirmeniz gerekli."

Başımı salladım. Gözüm adamın ellerine takılmıştı. Elleri... çok güzeldi. Serçe parmağındaki siyah parlak

yüzük gözümü alıyordu. Gün içindeki randevuları saatlerini, kimlerle olduğunu ve yerlerini söyler hızlıca not aldım. Çirkin yazım ajandada göz kar da sonuçta onu benden başkası görmeyecekti. Ben ağ zından çıkacak başka bir sözü beklerken adam bi sayarından birkaç tuşa bastı.

"Programın kalanını e-posta attım. Bu çok öne hiçbir karışıklık istemiyorum."

Kalemi tekrar ajandanın kenarına taktım. "An dım efendim."

Gözlerini yüzüme dikti. "Gidebilirsiniz."

Yerimden kalkarak kapıya ilerledim. Kapıdan çı tığım anda derin bir nefes aldım. Nabzım deli gibi at yordu. Yıldırım Bozkurt beni korkutuyordu, bakışla bedenimi iliklerime kadar titretirken, sözleri yağa soğuk yağmur gibi tenimi üşütüyordu.

Mesai başlayalı bir saatten fazla olmuştu. Şirketin kalabalık olduğundan emindim fakat benim bulundu ğum bölüm bir cenaze evi kadar sessizdi. Yıldırım Be hâlâ odasındaydı, ben ise yıllık planını ajandama kay detmekle meşguldüm. Akşam eve gidince telefonuma da yedeklesem fena olmazdı. Programı ve randevuları çok yoğundu. Yıldırım Bozkurt'u gizleyen cam kar açıldığında kafamı aniden çevirdim adamın kusursu görüntüsüyle göz göze geldiğimde bakışlarımı kaçır mamak için mücadele veriyordum.

"Saat on birdeki randevum için çıkıyorum. Oradan yemekli toplantıya geçeceğim sonra ortaklardan biriy le başka bir toplantım var akşam altıya kadar ofise ge lebileceğimi sanmıyorum, beni beklemene gerek yok çıkış saatin geldiğinde çıkabilirsin."

Yerimden kalkarak eteğimi çekiştirdim. "Peki efendim."

Dudaklarını büzerek başını salladı. "Masamın üzerinde müşteri raporları var. Onları alfabetik sırayla dosyalayıp, dosya dolabına kaldır. Bunu yaparken müşterileri de incele, bilgi güçtür." Hızlıca başımı sallayarak onu onayladım. Adam kapıdan çıkıp giderken arkasından öylece bakmakla yetindim.

Saatler geçmiş olmasına rağmen ben hâlâ müşteri raporlarıyla uğraşıyordum. Masamın üzerinde diverek tanımladığı dosyalar masasının üzerini kaplamış bir kuleydi ki, bu bahsedilen masa on iki kişilik bir yemek masasından daha büyüktü. Hal böyle olunca öğle yemeğini, mola saatimi atlamış hatta tuvalete bile gidememiştim. Ayaklarım topuklu ayakkabılar yüzünden ağrıdığından onları çıkarmış yumuşak, pahalı halıyla döşeli olan zeminde çıplak ayaklarımla dolaşıyordum.

Bu yorucuydu, ilk gün için inanılmaz yorucuydu. Sabah açık bıraktığım saçlarımı bir kalem ile topuz yapmıştım, ceketim üzerimden çıkmış koltuğun üzerinde duruyordu. Dağılmıştım! Tam anlamıyla dağılmıştım. Son dosyayı yerine yerleştirdiğimde ellerimi birbirine vurarak sesli bir nefes çıkardım. Sonunda başarmıştım!

"Yorucu bir gün müydü Tutku Hanım?"

Arkamı telaşla dönünce kapıdan içeri yeni girmiş olan adamla göz göze geldim. Sanırım toplantıları pek beklediği gibi geçmemişti. Sinirli görünüyordu. Göz bebekleri küçülmüş gri göz irisleri kocaman olmuştu. Dudakları ufacık bir çizgi halindeydi.

"Hayır, efendim. Sadece dosyalar... Onları yerleştiriyordum."

Masasına doğru ilerleyerek çantasını masaya rakt. Daha sonra benim olduğum yere doğru dü. Nefesimi tutmuş ne yapacağını bekliyordum oturma bölümündeki koltuklardan birine otu ğunda rahatladım. O kadar saattir dışarıda olma rağmen kusursuz görünüyordu. Gömleğinde ya ceketinde tek bir kırışık, parlak ayakkabılarında bir vuruk ya da toz izi yoktu. Sonra kendi görünt aklıma geldi gözlerimi çıplak ayaklarıma kaydırd Kahretsin! Bakışlarımı takıp ederek aynı yere bakt

"Basit bir dosyalama işiyle bu kadar vakit kayb dip, dağılıyorsanız kaçmanız çok uzun sürmeyec gibi duruyor."

İçim kendimi ispatlama ihtiyacı ve öfkeyle dolc ama dışarıya çıkardığım şey hiçbir şeydi. Ben ceva vermeyince adam bacak bacak üstüne atarak koltuğ iyice yerleşti. "Bir kahve alabilir miyim?"

Birkaç adım uzakta duran ayakkabılarıma yürüye rek ayağıma geçirdim. "Hemen getiriyorum efendim Nasıl içersiniz?"

Bana bakmadı gözü cebinden çıkardığı telefondaydı. "Az şekerli." Kapıya doğru ilerlerken alaycı bi tonda "Umarım kahveyi de dosyaları düzenlediğin hızda yapmazsın." dedi fakat onu duymazdan gelme yi tercih ettim.

Kendimi kapıdan dışarı attım, kendi bölümümden de çıkarak mutfak kısmına girdim. Ufak masada oturan iki kız ben içeri girince sustular. Ufak tefek esmer olan kahve fincanına bakarak bir şeyler söylüyor kumral uzun saçlı olan kızda pür dikkat onu dinli yordu. Sessiz kalmanın kabalık olacağını düşündüğümden yarım ağız selam vererek kahve makinesinin başına geçtim.

Kızlardan uzun saçlı olan aşırı bir coşkuyla "Merhaba," dedi. Yanıma gelerek bana elini uzattı. "Ben Ceren." Yüzünde koca bir gülümseme vardı ve koyu kahverengi gözleri ışıl ışıl parıldıyordu.

Eline uzanıp onunla tokalaştım. sevimli bir kızdı fakat ben pek dost canlısı değildim. "Ben de Tutku, memnun oldum."

Diğer kız oturduğu yerden kalkmadan elini uzattı. Kahve fincanını masaya bırakarak boşta kalan elivle kabarık kıvırcık saçlarını geriye doğru itti. "Ben Esra."

Onunla da basitçe tokalaştım. "Memnun oldum."

Yüzündeki gülümseme sahteydi fakat ben ona dik kat edemeden Ceren coşkuyla konuşmaya başladı. "Yıldırım Bey'in yeni asistanıymışsın. Geçmiş olsun... Ay yani hayırlı olsun. Kusura bakma dilim sürçtü."

Gülümsemeye çalıştım esmer kız kaşlarını çattı. "Boş boğazlık etme Ceren."

Ceren kızardı az önce yaptığı gaf kötü hissettirmiş gibi bir haldeydi.

"Sorun değil," diye onun içini rahatlattım.

Esra açıklama yapma ihtiyacı hissetmiş olmalı ki hafifçe öksürüp konuşmaya başladı. "Yıldırım Bozkurt. Nasıl desem... Çalışanlar arasında kötü bir şöhrete sahip. Özellikle de Asistanlarını kaçırmasıyla meşhurdur."

Ceren kıkırdadı. "Sadece asistan mı? Ofiste canlı cansız her şey adamın gazabından kaçışıyor." Daha sonra bana döndü. "Tabii ki en çok asistanlar mustarip bu durumdan."

Kahve makinesi ötünce içinde olmak istemediğim sohbet son bulmuş oldu. Fincanı tepsinin içine ko-

yarak kızlara kibarca iyi günler diledim ve ofise
döndüm. Kapıyı açarak içeri girdim. Yıldırım
hâlâ koltukta bıraktığım şekilde oturuyordu fakat
sefer telefon kulağındaydı ve sakince iş görüşmesi
piyordu. Telefon konuşması devam ederken kahve
önüne bıraktım.

Bana bir şey söylemeyince koltukta duran ceketi
alıp çıkmak üzere hareketlendim bu sürede kahve
ne uzanıp bir yudum alarak yüzünü buruşturdu. "
şekerli demiştim Tutku Hanım. İçine şeker atmayı
unuttunuz?"

Kızlarla konuşurken atıp atmadığımı hatırlayama
dım kararsız suratımı görünce kahveyi sehpaya ge
bıraktı. Ben de bıraktığı fincana uzanarak, "Heme
yeniden yapıyorum efendim," dedim.

Elini fincan ve benim arama sokarak hamlemi kes
ti. "Gerek yok..." Sonra kolundaki saate baktı. "
çıkış saati gelmiş. Toplanıp çıkabilirsin."

Ben de öyle yaptım. Toplandım ve asansöre hine-
rek girişe indim. Asansör doluydu elbette Ceren ve
Esra'da asansördeydi.

Ceren gülümseyerek bana el salladı ve sonra asan-
sörde yanıma geldi. "İlk gün nasıldı?"

"Fena değildi sanırım."

Esra sahte bir şekilde güldü. "Fena olup olmadığını
yarın gelip gelmeme durumuna göre değerlendiririz."
Sonra Ceren'e dönerek "İlk gün kaçan kızı hatırladın
mı? Hani şu sarışın olan?" dedi.

Ceren onu umursamadan başını salladı. "Tutku iyi
görünüyor. Bence yarın da gelecek."

Neyse ki asansör kapısı açılarak hayatımı kurtar-
mıştı. Acelem varmış gibi koşarak binadan çıktım.

Birkaç adım sonra telefonum çalmaya başladı. Koray'ın ismi ekranda yanıp sönüyordu.

"Koray?"

Koray enerjik bir tonda beni cevapladı. "Seni bekliyorum komşu kızı, sabah indiğin yerdeyim."

"Birkaç dakika içinde oradayım." Hızlandırdığım adımlarımla arabaya doğru yürüdüm.

Yol boyunca yine sessizliğim üzerimdeydi oturduğumuz sokağa girdiğimizde, "Bu sessizliğin nedeni ne Tutku? Bir problem mi var?" diye soran Koray'a gülümsemeye çalıştım dudaklarım utak bir tebessüm bırakarak düzeldi.

"Hayır, sorun yok... Sadece yorgunum."

Anlıyormuş gibi başını sallayarak, "O halde bu akşam sporda yalnızım," dedi. Bir şey söylemedim ama sessizliğimden öyle olduğunu anladı.

Öğlen yemeğini atlamış olmama rağmen canım yemek istemiyordu. Önümdeki ton balıklı salatayla oynuyor sürekli bugünün değerlendirmesini yapan beynime engel olamıyordum. Kapı açıldığında düşüncelerimden çıktım. Selçuk Bey içeri giriyordu hafif yalpalayan bedenini görerek gerildim. Bu akşam erken gelmişti ya da ben çok uzun süredir boş boş oturuyordum. Işık açık olduğu için mutfakta oturduğumu fark edip girişte duraksadı. Beni görmüştü.

"Bugün ilk iş günümdü. Yakında kendime bir ev bakacağım."

Merdivene bir adım atarak korkuluğa tutundu, yüzü hafifçe bana dönüktü ama doğrudan yüzüme bakmıyordu. "İyi olur."

Bu kadardı. Basamakları ağır ağır çıktı ve odasına girdi. Ne düşünmüştüm ki? Bu adam kaç kez daha terk edecekti beni? Bunu düşünmemeye karar verdim. Ne kadar düşünürsem canım o kadar yanıyordu. İçim yandıkça canımı yakmak için ihtiyaç duyuyordum. Bi lekliklerimin altındaki izleri kaşıdım. Eski izler derim den daha açık renkti ve kaşırken derimdeki kabartıyı hissediyordum. Onların orada olması ne kadar ileri gidebileceğimi hatırlatıyordu bana. Kendimi dizginlemek için mücadele ediyordum fakat bazen başaramıyordum. O zaman da başaramamıştım...

Sabah yine Koray ile iş yerine geldim. Yolda fazla konuşmadım ama Koray bu sefer benim konuşmamı beklemeden bir şeyler anlattı. Daha çok kendisinden bahsetti. Ailesinin İzmir'de yaşadığından, okul için İstanbul'a geldiğinden ve o zamandan beri de kaldığını anlattı.

"Akşam biraz geç çıkacağım. İstersen gelmemi bekle geçte olsa geleceğim. Seni ararım." Başımı salladım. İtiraz etmek için ağzımı açtığım sırada konuşmaya el koydu. "Zahmet olmaz Tutku eğer bekleyebilirsen sadece bir saat kadar gecikirim."

Kaşlarımı çattım ama gülmeme de engel olamadım. Ben gülünce karşılık verdi yine iki parmağını alnına dayayarak beni selamladı. Ben binaya yönelince Koray'da gitti.

Dün giriş kartım çıktığı için içeri rahatça girdim. Patronumu her düşündüğümde tenim ürperiyordu. Yıldırım Bozkurt gibi insanlar hayatımın belli bölümlerinde karşıma çıkmış fakat ben hep onlardan kaçmıştım. Artık kaçmaktan yorulmuştum. Artık yağmurdan kaçarken çamura bulanmak değil, ıslanacağımı bile bile yağmurun altında yürümek istiyordum.

Çantamı dolaba koyduktan sonra bilgisayarımı açtım. Şimdi yapmam gereken şey dosyaları yerleştirmek, Yıldırım Bey'in odasını kullanıma hazır hale getirmek, ortamda dağınıklık ve göz yoran bir şey bırakmamaktı. Bu benim için kolaydı. Zor olan onun içeride olma ihtimaliydi. Ürkek bir şekilde kapıyı araladım masası boştu tuttuğum nefesimi verip içeri girdim. Masasının üzeri çok düzenli olsa da fazlalıkları kaldırdım.

Toplantı masasındaki dosyaları da yerlerine yerleştirdikten sonra koltuğun sırt şiltelerini kabartıp düzelttim. O anda açılan kapının farkına vardım kapı dışarıdan açılırken ufak bir uyarı sesi çıkarıyordu. Gözlerim kapıya kaydı ve sadece temizlik görevlisi olması için dua ettim. Fakat hayır, Yıldırım Bozkurt tüm heybetiyle içeri girdi. Üzerinde yine şık bir takım elbise vardı uzun bacakları içeriye iki adım attı varlığımı biliyordu, bana bakma gereksinimi bile duymadan doğruca masasına ilerledi.

Onun hemen arkasından içeri giren adam etrafına göz gezdirdi. Gözleri anında benimle kesişti. Genç bir adamdı otuzlu yaşlarında olmalıydı. Siyah saçları ve koyu renk gözleri vardı. Uzun boyluydu fakat Yıldırım Bozkurt adamın uzun boyunu gölgede bırakmıştı.

Gözleri üzerimde gezindi. "Yeni asistan sen misin?" Dalga geçercesine gülümsüyordu, elimdeki sırt yastığını koltuğa yerleştirdim.

Ben cevap vermek üzereyken Yıldırım Bey benim yerime bu duruma el koydu. "Evet." Daha sonra bana döndü. "Tutku Hanım bize müsaade eder misiniz?"

Kapıya doğru yöneldim. "Tabii efendım."

Kendimi odadan dışarı attığımda tehlikenin yok olmadığını biliyordum, ama geçene kadar bir kaya-

nın arkasına saklanmıştım. Masamın başına geçere günlük randevularımı kontrol ettim. Hatırlatma mai atarak ona bugünkü randevularını bildirdim. Dün g len randevu isteklerini de başka bir maille gönderdin

İşlerime devam ederken mesai saati başlamış can kapımın ardında gördüğüm dünya hareketlenmişti Yıldırım Bey'in odasındaki adam dışarı çıktığında telefonla görüşüyor bir randevu isteğini not alıyordum. Adam masamın önünde dikilmiş beni inceliyordu. Ona bakmaktan bilerek kaçınıyordum. Fakat gitmeye niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

Telefonu kapattığım sırada bana elini uzattı. "Merhaba, ben Oktay Acar, Genel Müdürüm."

Ben de eline uzanıp tokalaşırken, "Merhaba, Oktay Bey. Ben de Tutku Öztürk," dedim.

Adam ışıltılı bir gülümsemeyle gözlerimin doğrudan içine baktı. Bu beni rahatsız etmişti ama gözlerimi kaçırmamıştım. Yıldırım Bozkurt'un uyarısı zihnimde tazeydi. "Yeni işinde başarılar dilerim. Bundan sonra sık sık görüşeceğimize eminim."

Açılan kapının sesiyle birlikte elimi çekerek kapıya baktım. Yıldırım Bey sert, umursamaz ve kendinden emin duruşuyla kapıdaydı. "Tutku Hanım." Bunu olabilecek en sert şekilde söyledikten sonra içeri girmesi başımın belada olduğu anlamına mı geliyordu?

Oktay Bey kibarca gülümsedi. "Sana bol şans, ihtiyacın olacak."

Adam giderken ben de tam ters yöne *'Cehennem geçidine!'* yöneldim. İçeride şeytan üç dişli çatalıyla beni bekliyordu. Odaya girdiğim anda içerisinin sıcak olacağını düşünerek yanlış kanı da bulunmuştum. İçerisi buz gibiydi.

"Kapıyı kapatın lutfen." Dediğini yaparak kapıyı kapattım. Dosya dolabının önünde dikiliyordu ve kapak açıktı. Bana alt tarafta bir dosya işaret etti. Dun saatlerimi verdiğim dosyaların bir kısmı sehpanın üzerinde, bir kısmı da yerdeydi. "Alfabeyi bildiğinizden emin misiniz?" Soru saçmaydı ama soruyu sorma tarzı bilimsel bir cevabı hak ediyordu.

"Evet, efendim."

Dudakları çizgi halindeydi az onceki dosyayı yerinden çıkarıp bir sayfasını açtı. "Peki, sizce m harfi n harfinden sonra mı geliyor Tutku Hanım?"

Kafamı iki yana salladım ama kaşlarının çatılmasını sağlamaktan başka bir şey yapmadım.

"Kafa sallayarak cevap verdiğinizi sanmak kendi değerinizi düşürmenin yanında, karşınızdaki kişiye saygı duymadığınızı gösterir ve kesinlikle çok kaba bir davranıştır."

Yutkundum. Eğer kendime kırıntı kadar saygım olmasa ağlamaya başlardım. Okul donemimden beri kendimi böylesine bir baskının altında hissetmemiştim.

"Üzgünüm..."

Başını biraz dikleştirdi ve zaten uzun olay boyu daha da uzadı. Aramızdaki mesafeye rağmen bana bakabileceği kadar üstten bakıyordu.

"O halde şimdi bana alfabeyi sayar mısınız?"

Aptalca isteği karşısında afalladım fakat devam etmem için öksürdüğünde onun emrine uydum. Alfabeyi tane tane saydım. *M* ve *N* dediğim anda elini kaldırdı. "Gördünuz mü? *M* harfi *N* harfinden önce geliyor. Peki, o zaman bu dosyalarda neden Confidance INC. Conmencial INC.'den önce geliyor?"

İki dosyanın yerini karıştırdığım için mi bu kadar sıkıştırılıyordum? İçimde bir şeyler ona bunun aptalca olduğunu söylememi haykırsa da yapamıyordum. O şey çok içeride sıkışmıştı tek yaptığım nefesimi düzenlemek ve "Özür dilerim efendim. Sı-sırayı karıştırmamalıyım," demek oldu.

Bu sırada kol saatimle oynadığımın farkında bile değildim. Adamın gözleri o noktaya kaydı ve hemen ellerimi çekerek yüzüme gelen saçları geriye ittirdim. Dosyaları doğru sıraya takarken ifadesi sertti. "Bu kadar basit hatalar yapıyor olmanız ileride yapacağınız muhtemel hataların başlangıcıdır. Sizin dikkatsiz davranmak gibi bir lüksünüz olamaz. Siz benim asistanımsınız."

Dosya dolabını kapattı ve bana doğru kendinden emin adımlar atmaya başladı. Rugan ayakkabıları zeminde sert bir zarafetle ilerlerken yerde duran dosyaya bakmadan üstünden geçti. Hareketleri o kadar bilinçliydi ki, sanki yerde gezinen karıncadan bakmadan haberi oluyordu. Tam önümde durdu ellerini arkada bağlamıştı. Ben ise göğsüne bakıyordum. Kafamı kaldırmam gerektiğini hatırladığımda yüzüne baktım. Seğiren yanak kemikleri yüz hatlarını daha sert kılıyordu. Bir heykeltıraşın yıllar süren çalışmalarında oyulup, şekillendirilmiş bir büstü anımsatıyordu. Kusursuz değildi. Kusurlarıyla büyüleyen sanat eseriydi. Kusurları onu gerçekçi kıldığı için bu kadar etkileyiciydi.

"Tutku Hanım, hatalar daima başka hataları doğurur. Hatalar başarı getirmez. Güçlü ve başarılı olmak istiyorsanız; *dikkatli, disiplinli ve kendinizden emin* olmalısınız. Masasına doğru yürürken o kadar yakınımdan geçmişti ki omuzumun koluna değmesini engelleyen tek şey aramızdaki kumaşlardı. "Şimdi,

lütfen orayı baştan düzenleyin ve dikkatli davranın." Sandalyesine oturdu, bunu çıkan sesten anladım ona bakamayacak durumdaydım.

"Emredersiniz efendim."

Orada oturmuş bir şeyler üzerinde tüm konsantrasyonuyla çalışırken ben de dosyaları tekrar gözden geçirdim. Başka hata olmadığından emindim aynı dosyaları defalarca kontrol etmiştim. Dolabın kapısını kapattım ve adamın masasının tam önünde dikildim. Ellerimi uslu bir kız çocuğu gibi önümde birleştirdim.

"Yıldırım Bey, kontrol ettim ve başka hata yok."

Benim sesimi duyduğunda sanki varlığımı unutmuşta sesim ona bunu hatırlatmış gibi kafasını kaldırdı. Elini çenesine götürerek birkaç saniye yüzümü inceledi adamın bakışlarındaki bir şey gerçekten aklımı okuduğunu düşünmeme neden oluyordu.

"Güzel, bundan sonra daha dikkatli davranacağınızı umuyorum. Her hatanın bir bedeli olduğunu sakın unutmayın." Son cümlesi beni bir şeylere teşvik eder gibiydi. Ne istediğini tam olarak anlamasam da içim titremişti. Ben derin bir nefes alıp sakınleşirken o konuşmasını doğal tavırlarıyla devam ettirdi. "Size bir e-posta gönderdim. İçeriği Türkçeye çevirerek, temize çekmenizi istiyorum. El yazısıyla..."

Bir an afalladım. "El yazısıyla mı?"

Dudaklarını öne doğru büzerken, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, sorun yok."

O bakışlar karşısında da başka bir şey demem mümkün değildi zaten. Odasından çıkıp kendime bir fincan kahve aldım ve masamın başına geçtim. Maili açtığım anda sayfalar dolusu yazı ve firma listeleriyle

karşılaştım. Ekteki firmalar için aynı yazıyı yazacaktım. On iki firma... El yazısıyla yazarak bir ömür harcamak yerine neden bilgisayarda on dakika gibi bir sürede bu işi halletmiyordum? Adamın profesyonel duruşu olmasa beni kaçırmak için yaptığını düşünürdüm. El yazısı benim çok zayıf olduğum bir alandı.

Sıkıntı içinde metinleri Almancadan Türkçeye çevirdim. Çevirisini yapmak öğlene kadar olan tüm zamanımı almıştı. Çünkü bir yandan da Yıldırım Bey'i arayanların randevularını alıp uygun şekillerde çizelgeye yerleştiriyordum. Yemek saatinde hâlâ bilgisayarımın başında harıl harıl çalışırken Yıldırım Bozkurt odasından çıktı.

Adam bana şöyle bir göz attı. "Yemeğe çıkmıyor musun?"

Ağzımda duran kalemi çıkarıp, "İşimi daha bitiremedim," dedim.

Derin bir nefes alarak masama yaklaştı. Çantasını masamın üzerine bırakıp bana üstten üstten baktı. "Hayati ihtiyaçlar her zaman işten önce gelir. Bu şekilde bir çalışma disiplini m ve n harflerinin sırasını karıştırmana neden olur." Çantasını tekrar alırken, "Yemek molası vermen bir rica değil emir. Ben çıkıyorum akşam dönmüş olurum randevularımı biliyorsun. Ulaşman gereken bir durum olursa şoförümün numarası bilgisayarda kayıtlı," dedi. Öylece tüm zarafetiyle kapıdan çıkıp gitti. Ben ise olduğum yere mıhlanmıştım.

Ve emrine uydum. Binanın yan tarafında bulunan AVM ye girdim. Tavuk ve salata yapan bir restoran bularak köşede bir masa seçip oturdum. Fesleğen soslu tavuğum ile salatamı yerken acıktığımı fark etmiştim. Kısa zamanda yemeği yemiş ve hiç vakit

kaybetmeden işimin başına geri dönmüştüm. Hiçbir şeyle ilgilenmeden Yıldırım Bey'in verdiği işi yapıyordum. Bu beni öldürüyordu fakat onun beni takdir etmesini istiyordum onun için tüm dikkatim işimdeydi. Parmaklarımın arasında sıktığım kalem parmaklarımın fizyolojik yapısını bozmuştu ama umurumda değildi. Bunu başarabilirdim, yapabilirdim. Sona yaklaştıkça düz yazmaya çalıştığım yazılar yamuluyordu fakat pes etmiyordum. Saatler geçip bina içindeki hareketlilik azaldığında artık sona yaklaşmıştım. Koray'ın biraz gecikecek olması iyiydi. Bu sayede işi bitirebilirdim. Kapının açılmasını beklemiyordum bu yüzden yerimden sıçrayarak ayağa fırladım. Yıldırım Bozkurt gelmişti. Kolumdaki saate baktım. 18.10 çıkış saati geçmişti. Onun da beni görmeyi beklemediğini fark ettim çünkü gözleri üzerimde her zamankinden uzun kalmıştı. O da saatine baktı ama benim yaptığım gibi telaşlı değildi.

Doğal, rahat ve karizmatik bir şekilde kolunu dirsekten hafifçe kırmış başını belli belirsiz oynatarak sadece gözleriyle attığı bakışın ardından, "Senin çıkmış olman gerekmiyor muydu? Bina da kimse kalmamış," dedi.

Yine istemeden bakışlarımı kaçırdım. "Verdiğiniz işi yapıyordum."

Kaşları havaya kalktı. Bunu onaylamamış gibiydi. "Verdiğim işleri iş saatinde yapman gerekiyor. Senden aksini istemedikçe burada fazladan zaman geçirmeni istemiyorum." *Senden aksini istemedikçe...* Bu kısmı bastırarak söylediğini düşünen zihnimi yalanladım.

"Peki efendim. Fakat eve gitmek için bir arkadaşımı bekliyorum ve o zamana kadar da işimi yapabilirim

diye düşündüm." Başka bir şey söylemeden oda ilerledi. Kapıdan içeri girmeden önce, "Kahve ister misiniz?" diye sordum. Bana doğru dönmedi.

"Hayır."

Yarım saat sonra binada kimse kalmamıştı. Kor ise biraz daha gecikeceğini bildiren bir mesaj atm bende bu sayede tamamen yaptığım şeye yoğunla mıştım. Masamın üzerindeki telefon iç hattan çalc ğında ve ekranda Yıldırım Bey'in dâhili numarasını yanıp söndüğünü gördüğümde panikledim. Telefon titreyen ellerimle açarak kulağıma koydum.

"Buraya gel."

Telefon aniden kapandı. Hattın kesildiğini düşünmek istesem de öyle olmadığını biliyordum. Yerimden kalkıp onun odasıyla benim odamı ayıran o cam kapının önünde durdum. Nefes alıp kapıyı açtım. İçerideydi, izlemeyi en sevdiğim cinayet filminin en korkutucu sahnesiydi fakat kendimi onu izlemekten alamıyordum. Nedendir bilinmez psikolojimde değişik bir etki uyandırıyordu. Onun beni takdir etmesini, emir vermesini, gücünü üzerimde kullanmasını istiyordum. Zayıf karakterim onun gücü karşısında boyun eğiyordu. Bana bakmıyordu gözü bilgisayarın ekranındaydı. Nihayet işi bittiğinde bilgisayarının kapağını kapatıp sandalyesini döndürdü. Gözleri içime bakıyordu. Bana baktığı her an aklımdan geçen şeyleri okuduğunu hissediyordum.

"Yaklaş."

Adım atmak için gerekli talimatı almıştım. Ona doğru yürüdüm başım yerdeydi gözlerimi ondan kaçırma ihtiyacım tarifsizdi. Tam masasının önünde durdum. Aramızda kocaman bir masa olmasına rağmen sanki sıcak nefesi bana çarpıyordu. Öyle olmadığını

biliyordum. Bu bahsettiğim bir hoşlanma ya da cinsel istek değildi. Öyle bir şey olsa bunu bilirdim. Bu çok daha farklı ve ilkeldi. Korkutucu ama gerekliydi. Rahatsız edici fakat bastırılmazdı.

"Bana bak."

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Gözleri avını kapmaya hazır kurdun gözleriyle aynı bakıyordu. Ben kurbandım. Katilinin gözlerindeki son pırıltıyı görüyor olmasına rağmen geri adım atması için çok geç kaldığını bilen, kurbandım. Ben avdım. Onu parçalayacak olan vahşi yaratığı hissediyor olmasına rağmen kaçmak için hamle şansı olmadığını fark eden, avdım. Ben zayıftım. Gücü gözlerinden akan adamın karşısında boncuklarını yere bırakmış, suslu kıyafetlerinin bir işe yaramadığını anlamış, gücünü göstermesine izin verirken ona hayran olmuştum.

6. BÖLÜM

Düşünmekten utanmıyorsan, söylemekten de utanma, konuşulacak yerde susmak kendini hiç etmekten

- Montaigne

Uzun süre gözlerimin içini inceledi. Baktığı yer gözlerim olsa da gördüğü şey sadece göz bebeklerimden ibaret değildi. İçimi okuyordu, ruhumu, düşüncelerimi... Önünde açık vaziyette duran bir dosyayı kapatıp bana uzattı. Dosyayı aldım fakat açıp bakmadım.

"Perşembe günü bir ihale için açık arttırma olacak. Benimle gelmeni istiyorum. Dosyada bilgiler var incele, bir şey bilmezsen her zaman kaybetmeye mahkûmsun."

Dosyayı sanki çıplakmışım gibi göğsüme bastırdım. "Emredersiniz efendim."

Dudakları sanki belli belirsiz bir şekilde kıvrıldı ya da ben öyle hayal ettim. Kolu zarif bir hareketle kalktı ve bana dosya dolabını uzun işaret parmağı ile gösterdi. "Oradan, Machtvoll'un dosyasını verir misin?"

Elimdeki dosyayı sehpaya bırakarak dosya dolabına ilerledim. Halı topuklarımın sesini engelliyordu ama yürümek daha zordu. Dolabı açarak alfabetik

sırayla düzenlediğim dosyaların arasından Yıldırım Bey'in istediği dosyayı kolayca buldum. Kapağı kapatıp yanına gittim ve dosyayı ona uzattım. Beni hipnotize eden uzun parmaklı elleri dosyayı kavrayıp elimden çekip aldı. Bana çık demedi, bende çıkmadım. O dosyayı incelerken bakışlarım her yerdeydi. O hariç her yere bakmak için ekstra çaba harcıyordum ve bu zordu.

Bir süre once odasını, sonra onu izlememe izin verdikten sonra, "Gidebilirsin." dedi.

Sehpanın uzerinde duran dosyayı aldım ve odadan çıktım. Tam o esnada telefonum çalmaya başladı. Masanın uzerinde yanıp sonuyordu.

"Efendim Koray."

Birkaç korna sesinin ardından Koray'ın sesi duyuldu. "Çok trafik var komşu kızı. Yarım saate oradayım. Binanın önüne geldiğimde ararım oyle çıkarsın."

Yıldırım Bozkurt ile ofiste, aramızda incecik bir cam varken yarım saat daha zaman geçirecektim. Fakat buna alışmam gerekiyordu boyle anlar bolca yaşanacaktı. Yine de korkmamı, gerilmemi, heyecanımı engelleyemiyordum.

"Peki, seni bekliyorum."

Telefonu kapatıp bilgisayarımın başına geçtim. Yazı işini bitirip bu yükten kurtulmak istiyordum. On beş dakika sonra son kelimeleri yazmıştım. Kâğıtları toparlayıp güzelce dosyaladım ve çevirı metnini en öne koydum. Yıldırım Bozkurt'un kapısının onunde titreyen bacaklarımla dikilerek kapıyı çaldım.

Tok sesi, "Gel," derken gerildiğimi hissettim. Kapıyı yavaşça açtım ve içeri girerek ona doğru yürüdüm. Bana bakmıyordu kafası bir kâğıda gömülmüştü. Tam

önünde durduğumda gözleri hafifçe yukarı bakt Ödevini teslim eden bir öğrenci edasıyla ona uzattı ğım dosyayı aldı çeviri sayfasına bakmadan arka say faya geçti.

Gözleri yazdıklarımı şöyle bir taradı ve bir parça çöpü atar gibi dosyayı masaya fırlattı. "Yazın berbat İlkokul çocuklarının bundan daha iyi yazacağına emi nim. Bu bir ödev değil Tutku Hanım. Siz bir asistansınız ve yazınız güzel olmak zorunda."

Kendimi savunma ihtiyacıyla kavuruluyordum ve ilk defa içimdeki o his ağzımdan dışarı taştı. "Üzgünüm Yıldırım Bey, fakat ben düşündüm ki... Neden bilgisayarda yazmıyorum? Toplantılarınızda not tutmam için bana bir tablet verildi. Yani el yazısı... Buna gerek var mı?"

Ellerini masaya dayayarak masadan destek aldı ve ayağa kalktı. Masanın etrafında dolaşıp yanıma doğru yürüdükçe nefes alışverişlerim hızlanıyordu. Sanki nefesimin kontrolü adamın adımlarına bağlıydı. Yaklaştı ve yaklaştı... Tam önümde durduğunda kendimi küçücük hissettim, kendimi küçücük ve bir hiç gibi hissettim. Bedeni bedenimi gölgeliyordu. Uzun boyu ve zarif fiziğiyle tam karşımda dururken ona bakarsam ışıkların söneceğinden korkuyordum. Bu yüzden suratım yerdeydi.

"İnsanların yüzlerine bakmak hakkında ne söylemiştim?" Sesi fısıltıydı. Bu bağırmasından bile daha korkunçtu ki ben daha onun bağırdığına hiç şahit olmamıştım.

Parmaklarının bana doğru hareketlendiğini gördüm. Elleri çeneme değecekti fakat hayır, bana dokunmadı. Sadece parmaklarıyla başımı kaldırmamı belirten bir hareket yaptı. Bana o kadar yakındı ki tit-

remeye başlamıştım. Korkuyordum... Başımı yavaşça kaldırdım gözlerine bakmak için çok çaba sarf etmem gerekmişti.

"Benim size verdiğim emirleri duşunemezsınız. Duşünmeniz gereken çok şey olacak ama bunların arasında emirler yok. Emirler sorgulanmaz Tutku Hanım. Onlara uyarsınız, itaat eder ve boyun eğersiniz."

Gözlerim, gözlerinde olsa da aslında gorduğum yer dudaklarının konuşurken ki hareketleriydi. Titreyen sesimle, "Emredersiniz," diye mırıldandım.

Dudak kenarları bu sefer gerçekten kıvrıldı fakat bu asla gerçek bir gülüş değildi. "Şımdı anlaşıyoruz."

Gözlerimi kısa bir an kapatarak ondan saklandığımı düşündüm ama sesi beni tekrar esir aldı. "Emir almak hoşuna gitmiyor mu? Bu seni rahatsız mı edıyor? Bunu yapamayacağını mı düşünüyorsun?"

Birden panikledim, işimi kaybetmek istemiyordum. Bu işe ihtiyacım vardı. Kafamı hızla iki yana sallarken bunun yanlış bir davranış olduğunu hatırlayıp kendime geldim. "Hayır, hayır efendim. Yapabilirim... Pes etmeyeceğim."

"Güzel..."

Gözlerimi kapattım nefes alırken farkında olmadan dudağımı yaladım. Çok gelişi güzel bir hareketti gözlerimi tekrar araladığımda Yıldırım Bozkurt'u ilk defa gözlerimden başka yere bakarken yakaladım. Dudaklarıma bakıyordu. Bir parça ete bakar gibi bakıyordu. Vahşi bir dürtüyle izliyordu gözlerindeki vahşeti saklamıyordu. Kanın kokusunu alıyormuş gibi burun delikleri açılıp kapanıyordu. Bir anda kendini toparladı. Geri çekilip dosyanın içinden kâğıtları aldı ve gözümün içine baka baka onları yırttı. Tüm gün... Tüm

gün uğraştığım şeyi üç hareket ile paramparça etmişti. Kâğıt parçalarını masasının üzerine bıraktı.

"Daha iyisi her zaman mümkün. Daha iyisini yapabilirsin. Daha iyisini yapacaksın." Yutkunmaktan başka yapacağım bir şey yoktu. "Şimdi gidebilirsin."

Emri uyguladım. Arkamı döndüm ve ağlamamaya çalışarak odadan çıktım. Sandalyeme oturduğumda sıtma olmuş gibi titriyordum. Gözüme ilk çarpan şey sivri uçlu bir kalem oldu. Kalemi elimin içinde sıktım. Uç kısmı elimin içinde ufak bir delik açtı ve anlık acı hissiyle bedenimdeki gerginlik gevşedi. Çalan telefon daha fazlasını yapmama engel oldu. Koray geldiğini söylediğinde çantamı topladım ve ofisten çıkmadan önce Yıldırım Bey'e haber vermeyi düşündüm, ama elbette bunu yapmadım. Zaten mesai saatim çoktan geçmişti bu durumda ona haber vermem gereksiz olurdu.

Kendimi yönetim katına atarak koridorda ilerledim. Asansörün gelmesini beklerken sırtımı duvara yaslamıştım. Çınlama sesini duydum ve kapılar açıldı. İçeri adım atarak aynanın önünde dikildim yine aynaya yaslanmıştım. En alt kata inmem için asansörün kapısı kapandığı sırada ince, uzun, biçimli parmaklar araya girerek asansörü durdurdu. Yıldırım Bozkurt başı dik bir şekilde asansöre bindiğinde koca alanda benim için bir nefeslik oksijen kalmamıştı.

Kapılar kapandı beni görmemiş gibi davranarak iki adım önümde dikiliyordu. Sanki böyle davranarak varlığımın önemsizliğini vurguluyordu. Ortamdaki toz tanesi kadar değerim olmadığını anlatıyordu bana... Bu gülünçtü, çünkü ben bunun zaten farkın-

daydım. Asansör en alt kata inene kadar ne o konuştu ne de ben. Kapılar zemin kata açıldığında Yıldırım Bozkurt geçmem için kenara çekildi. Neydi bu? Centilmenlik mi?

Yanından geçerken, "Teşekkür ederim Yıldırım Bey, iyi akşamlar," dedim. Cevapsızlık ile sınandım ama önemsemedim. Arkamdan gelen adımlarını önemsemediğim gibi.

Gece uyku tutmadı bu yüzden çantamdan çıkardığım müşteri dosyasını incelemeye başladım. Perşembe günü o ihalede çuvallamamam gerekiyordu. Kendimi göstermeliydim. Başarabileceğimi biliyordum istediğim zaman başarılı olabiliyordum. Yıldırım Bozkurt'un gözünde yükselmek istiyordum.

Ertesi gün günlük rutinde devam etti. Neyse ki Yıldırım Bey arayıp dışarıda olacağını ve randevularını iptal etmemi söylemişti. Böylece koca gün rahat bir nefes alabilmiştim. Acımasızca yırttığı tüm o yazıları baştan yazmış bu sefer çok daha yavaş, dikkatli ve özenli davranmıştım. Daha fazlası mümkün değil gibiydi. Yarınki ihale için çalışırken bir yandan da tabletime notlar alıyordum. İhalenin önemi sıfırlarını parmakla saydığım fiyatlardan belliydi. Teklifleri, riski, kârı inceledim. Daha sonra ihaleye girecek diğer firmaları da mercek altına aldım. Sermayeye bakılınca Bozkurt Holding diğer firmaları ezip geçiyordu.

Büyük gün gelip çattığında heyecanlıydım. Özenle hazırlanmış ciddi bir kıyafet giymiştim. Koray ile muhabbet ederek iş yerine doğru gidiyordum. Bu sırada sessizliğe gömülü olan cep telefonum çalmaya başladı. Beni kim arayabilir ki, diye düşünürken tanımadığım bir numara olduğunu fark ederek açtım.

"Efendim?"

Aşina olduğum ses "Tutku Hanım?" dediğinde r
fes sorunu yaşamaya başladım.

Bir süre donup kaldıktan sonra "Yıldırım Bey?"
yebildim. Şaşkınlığım ses tonumdan taşmıştı. Bıkı
bir soluk verdi.

"'Tanışma faslı bittiğine göre, ofise uğramad
beni girişte bekleyin birazdan orada olacağım." Yı
beni küçük düşürmüştü ve ben kendimi aptal gibi h
setmiştim.

"Peki. Bende birazdan şirkette olacağım." Telefo
kapandı söylediğimi duyup duymadığından bile emi
değildim.

Şirket binasının önünde dikilirken bir yandan da
elimdeki dosyayı incelemeye devam ediyordum. Yıldı-
rım Bey on beş dakikadır ortalıkta yoktu ve topuklu
ayakkabıların üzerinde ayakta durduğum için ayakla-
rım benden hesap soracaktı. Derken bir öksürük se-
siyle arkamı döndüm. Genel Müdür Oktay Bey tam
arkamdaydı. Üzerinde siyah takım elbisesi vardı ve
ciddi görünüyordu.

"Günaydın, Tutku."

"Günaydın, Oktay Bey." Gülümseyerek saatine
baktı.

"Yıldırım Bey'in geç kaldığı görülmemiştir." Bana
da pek geç kalacak bir insan gibi görünmüyordu za-
ten. Tam biz bu konuşmayı yaparken uzun, siyah araç
şirketin önüne yanaştı.

"Geldi. Gidebiliriz." Arabanın yanına kadar olan
kısa mesafede yanımda yürüdü. Şoförün açtığı kapı-
dan geçmem için bana öncelik tanıdığında kibarca te-
şekkür ederek araca bindim. Araba ufak bir limuzindi

ve oldukça konforlu görünüyordu. Sıcaktan bunaldığım için klimanın serinliği rahatlayarak nefes almamı sağlamıştı. Yıldırım Bey cam kenarında oturmuş telefonuyla ilgileniyordu beni fark etmedi bile. Karşısındaki koltuğa yerleşip eteğimi topladım. Oktay Bey, Yıldırım Bey'in yanına oturup selam verdiğinde adam gözlerini telefondan kısa bir an kaldırdı. Oktay Bey'ın selamına karşılık vererek gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Günaydın."

"Günaydın." Bakışlarımı ondan kaçırmak için camdan dışarı odakladım. Siyah camların ardından etrafı izlerken araç hareket etti. Trafiğin içinde ilerlerken Yıldırım Bey ve Oktay Bey ihale hakkında konuşuyorlardı. Konuşmaları bir süre devam etti, bende belli etmeden onları dinliyordum. Yıldırım Bey doğrudan bana hitap ettiğinde kafamı çevirdim.

"Tutku Hanım, siz ihale hakkında ne düşünüyorsunuz?" Fikrimi sormuş olmasının şaşkınlığıyla sözcükleri toparlamak için birkaç kez ağzımı açıp kapattım.

"Şansımız oldukça yüksek. Hatta kazanmamız kesin. Diğer firmaların teklifleri bizimkine yaklaşamayacaktır." Kaşları havalandı.

"Bu kanıya nereden vardınız?" Düşüncelerimi söylemekten her zaman çekinirdim ama söylemezsem Yıldırım Bozkurt'un beni yine ezeceğinden emindim bu yüzden konuşmaya karar verdim.

"Verdiğiniz dosyaları inceledim. İhaleye katılacak diğer firmaların bilgilerine, sermayelerine, yatırımlarına baktım. Kafamda bu ihale için ayırabilecekleri en olası bütçeyi çıkardım." Oktay Bey bir kahkaha attı.

"Bence Tutku'yu finansta değerlendirmeliydik." Yıldırım Bey tepkisizdi. Acaba sinirlenmiş miydi?

Çatık kaşlarıyla suratıma öylece bakarken başparmağı çenesinde işaret parmağı dudağının üzerindeydi.

"Benim asistanım olmak, finansta çalışmaktan daha çok donanım gerektirir."

Oktay Bey başını salladı doğrudan bana bakarak "Haklısınız fakat bence Tutku oldukça donanımlı." derken sesi kendinden emindi.

Yıldırım Bozkurt bakışları benim üzerimdeyken "Tutku Hanım'ın donanımının hangi birim için yeterli olup olmadığına karar verecek olan da benim." diyerek son noktayı koydu. Kısa süreli sessizliğin ardından Oktay Bey ve Yıldırım Bey konuşmalarına geri döndü. Bende onları dinlerken dışarıyı izlemeye devam ettim.

Lüks otel binasının önünde duran aracın kapısı şoför tarafından açıldı. Önce benim geçmemi işaret eden Yıldırım Bey'in '*emrini*' göz ardı edecek değildim. Benim hemen ardımdan Oktay Bey ve Yıldırım Bey arabadan indi. Bizi takip eden diğer iki arabadan şirketin yönetim kurulunda olduğunu bildiğim bir kadın ve dört adam çıktı. Kadın orta yaşlarda olsa da oldukça güzeldi. Biri haricinde adamlar yaşlıydı. Yanımıza geldiler onlara tedirgin bir şekilde baktığımı fark eden Yıldırım Bey eliyle beni işaret etti.

"Yeni asistanım Tutku Hanım."

Dört yönetim kurulu üyesiyle teker teker tanıştım. Bir finans sorumlusu, marka temsilcisi, yatırım danışmanı ve hukuk baş müşaviri hepsi de oldukça cana yakın görünüyordu en azından Yıldırım Bozkurt gibi korkutucu değillerdi. Sona kalan kadın kumral saçlarını geriye atarak bana elini uzattı ama bunu yapmadan önce beni baştan aşağıya inceledi. Bakışlarında

sezdiğim kuçumseme kabuğuma çekilme isteği duymama neden oldu.

"Asuman Solmaz. Bozkurt Holding'in Avukatıyım." Lacivert etek, ceket takımına bakarak ciddi bir iş yaptığını anlamak kolaydı zaten. Yıldırım Bey'in kadın düşmanı olduğunu düşündüğüm için kadın bir avukatı olmasına şaşırmıştım.

Oktay Bey saatine bakarak "Artık yukarı çıkalım ihale birazdan açılacak," dedi.

Hep birlikte döner kapıdan geçerek asansöre ilerledik, grubun en arkasında bu ciddiyet ordusunu takip ederken elimdeki dosyaları düşürmemek için çaba harcıyordum. Birkaç adım önümde yürüyen Yıldırım Bozkurt kafasını geriye doğru hafifçe döndürdü. Bana bakıyordu. O an elimdeki dosyalar gürültülü bir şekilde yere düştü. Lanet olsun! Neden bakmıştı ki? Bana bakan insanları görmemek için anında yere çömeldim önümden başka yere bakmıyordum. Utanmıştım, gergindim, heyecanlıydım ve böyle zamanlar canıma okuyordu. Dosyaların hepsini kucağıma aldığımda önümde duran siyah, parlak ayakkabılar fark ettim. Ayakkabılar boyunca kafamı kaldırdım. Yıldırım Bozkurt sinirden hareket eden çenesi ve yıldırım bakışlarıyla bana bakıyordu.

"Sizin sakarlıklarınız için zamanımız yok." Bunu söylerken yerden kalkmam için bana elini uzatmayı ihmal etmedi. Zorunlu bir centilmenlikti yine de tek elimle uzun parmaklarının çevrelediği damarlı eline uzandım. Parmakları parmaklarıma değdiği anda içimde olmadığından emin olduğum elektrik telleri birbirine sürtündü. Yavaşça kalktım ve elimi hemen geri çektim.

"Özür dilerim efendim." Kaşlarının ardına saklı bakışları etkisinden bir şey kaybetmiyordu.

"Yürüyün Tutku Hanım." Yanından geçmem için bekledi. Bu sefer onun önünde yürüyordum ki bu onun kasında yürümekten çok daha rahatsız ediciydi. Üçüncü kata çıkana kadar bakışlarını üzerimde hissettim.

İhalenin yapılacağı alan büyük şirketlere ev sahipliği yapıyordu. Masalar önceden hazırlanmış noterler ise şirketlerin tam karşısındaki masaya yerleşmıştı. Yıldırım Bey ve ben yan yana oturuyorduk ki bu beni tedirgin hissettiriyordu. Daha önce ona bu kadar yakın oturmamıştım. Tabletimi çıkarıp not almaya hazır hale getirdiğimde hafifçe bana doğru eğildi fakat bakışları karşıdaydı.

"Tabletle yazma. Kâğıt ve kalem kullan." Donup kaldım parmağım tabletin üzerindeydi ama onun dediğini yapmaktan başka şansım yoktu o benim patronumdu. Tableti kapatarak ajandamı ve kalemimi çıkardım.

"Konuşulan her şeyi yazmanı istiyorum. Her şeyi..."

"Peki efendim." Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. Omuzlarını gererek ceketinin kollarının biraz yukarı çıkmasını sağladı. Kol düğmeleri gözümü alıyordu. Gümüş rengi düğmelerin üzerinde siyah artı işaretleri vardı. Ellerini masanın üzerinde birleştirmişti küçük parmağındaki yüzük gözümün önündeydi.

Yıldırım Bey gergin bir şekilde yanında oturan Oktay Bey'e "Ne zaman başlayacak. Nerede kaldı bu adamlar? Benim saniyemin kaç para olduğundan ha-

berleri var mı?" diye sordu. Oktay Bey yerinden doğrulduğunda beş adam daha içeri girerek yerleştiler.

Ihalenin başlamasıyla bitmesi bir oldu. Adamlar teklifi açtığı anda herkes teklif yaptı ama Yıldırım Bey sıkılmış gibi bir nefes vererek Oktay Bey'e bir şey söyledi. O anda en yuksek teklifi ikiye katlayan bir meblağ teklif edildi boylece ihale sorunsuz, zaman kaybetmeden Bozkurt Holding'e kaldı.

Şirkete döndüğümüzde Yıldırım Bey aldığı ihaleden dolayı mutluydu. Masama yerleştiğim sırada telefonum çaldı. Iç hattan Yıldırım Bey arıyordu titreyen ellerimle telefona uzandım.

"Buyurun Yıldırım Bey."

"Buraya gel." Telefon sert bir şekilde kapandı. İstediği dosyaları da yanıma alarak odasına girdim. Masası boştu kafamı çevirince koltukta oturduğunu gördüm.

"Efendim istediğiniz dosyalar."

Bana bakmadan "Masaya bırak ve yanıma gel," dedi. Dosyaları masasına bırakarak çekingen adımlarımı Yıldırım Bozkurt'un oturduğu koltuğa yönlendirdim. Tam yanında dikiliyordum ellerim önümde bağlıydı kafam hafifçe öne eğikti. Koltukta iyice yaslanarak bana doğru döndü kolunu koltuğun arkasına atmıştı.

"Sizce ihale nasıl geçti? Tahmin ettiğiniz gibi miydi?" Bunu bana neden sorduğunu anlayamadım. Arabada fikrimi sorduğunda açıkça ifade etmem yanlış mıydı? Çok mu küstah bir davranıştı? Cevabım geciktiğinde hıkkın bir nefes vererek yerinden kalktı. Yanı-

"Özür dilerim efendim." Kaşlarının ardına saklı bakışları etkisinden bir şey kaybetmiyordu.

"Yürüyün Tutku Hanım." Yanından geçmem için bekledi. Bu sefer onun önünde yürüyordum ki bu arkasında yürümekten çok daha rahatsız ediciydi. Üst kata çıkana kadar bakışlarını üzerimde hissettim.

İhalenin yapılacağı alan büyük şirketlere ev sahipliği yapıyordu. Masalar önceden hazırlanmış noterler ise şirketlerin tam karşısındaki masaya yerleşmişti. Yıldırım Bey ve ben yan yana oturuyorduk ki bu tedirgin hissettiriyordu. Daha önce ona bu kadar yakın oturmamıştım. Tabletimi çıkarıp not almaya hazır hale getirdiğimde hafifçe bana doğru eğildi fakat bakışları karşıdaydı.

"Tabletle yazma. Kâğıt ve kalem kullan." Donup kaldım parmağım tabletin üzerindeydi ama onun dediğini yapmaktan başka şansım yoktu o benim patronumdu. Tableti kapatarak ajandamı ve kalemimi çıkardım.

"Konuşulan her şeyi yazmanı istiyorum. Her şeyi..."

"Peki efendim." Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. Omuzlarını gererek ceketinin kollarının biraz yukarı çıkmasını sağladı. Kol düğmeleri gözümü alıyordu. Gümüş rengi düğmelerin üzerinde siyah artı işaretleri vardı. Ellerini masanın üzerinde birleştirmişti küçük parmağındaki yüzük gözümün önündeydi.

Yıldırım Bey gergin bir şekilde yanında oturan Oktay Bey'e "Ne zaman başlayacak. Nerede kaldı bu adamlar? Benim saniyemin kaç para olduğundan ha-

berleri var mı?" diye sordu. Oktay Bey yerinden doğrulduğunda beş adam daha içeri girerek yerleştiler.

İhalenin başlamasıyla bitmesi bir oldu. Adamlar teklifi açtığı anda herkes teklif yaptı ama Yıldırım Bey sıkılmış gibi bir nefes vererek Oktay Bey'e bir şey söyledi. O anda en yüksek teklifi ikiye katlayan bir meblağ teklif edildi boylece ihale sorunsuz, zaman kaybetmeden Bozkurt Holding'e kaldı.

Şirkete döndüğümüzde Yıldırım Bey aldığı ihaleden dolayı mutluydu. Masama yerleştiğim sırada telefonum çaldı. İç hattan Yıldırım Bey arıyordu titreyen ellerimle telefona uzandım.

"Buyurun Yıldırım Bey."

"Buraya gel." Telefon sert bir şekilde kapandı. İstediği dosyaları da yanıma alarak odasına girdim. Masası boştu kafamı çevirince koltukta oturduğunu gördüm.

"Efendim istediğiniz dosyalar."

Bana bakmadan "Masaya bırak ve yanıma gel," dedi. Dosyaları masasına bırakarak çekingen adımlarımı Yıldırım Bozkurt'un oturduğu koltuğa yönlendirdim. Tam yanında dikiliyordum ellerim önümde bağlıydı kafam hafifçe öne eğikti. Koltukta iyice yaslanarak bana doğru döndü kolunu koltuğun arkasına atmıştı.

"Sizce ihale nasıl geçti? Tahmin ettiğiniz gibi miydi?" Bunu bana neden sorduğunu anlayamadım. Arabada fikrimi sorduğunda açıkça ifade etmem yanlış mıydı? Çok mu küstah bir davranıştı? Cevabım geciktiğinde bıkkın bir nefes vererek yerinden kalktı. Yanı-

ma doğru attığı iki adım kalp ritmime iki vuruş daha ekledi.

"Düşünceleriniz var mı Tutku Hanım? Bir şeyler düşünüyor musunuz?" Kafamı kaldırdım. Gözlerine bakamayacağım kadar uzun boylu olması iyi bir şeydi. Gördüğüm şey kravatıydı kendimi onun gözlerine bakmak için zorlamadım.

"Elbette efendim."

"Düşündüğünüz şeyleri söylemekten neden utanıyorsunuz? Düşünceleriniz söyleyemeyen insanlar daima ezilmeye mahkûmdur." Bu konuda haklıydı. Yutkundum. Haklıydı ve haklı olduğunu biliyordu. Eli hareketlendi bana dokunmasını beklemiyordum ama dokundu. Elini yüzüme yaklaştırıp başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutarak başımı kaldırdı. Artık ona bakıyordum. Mavi çizgilerle bezeli gri gözlerinin içine bakıyordum.

"Şimdi söyle. İhale nasıl geçti?"

Dudaklarının hareketine hipnoz olmuş gibi bakarken "Beklediğimden daha çabuk oldu ama başarılıydı... Risk limitinden daha düşük bir fiyata aldınız," diye cevapladım. Yüzünde memnun bir ifade gördüğüme yemin edebilirdim ama onun hakkında bir kanıya varmak zordu.

"Neden bu kadar çabuk oldu?" Cevap vermemi beklemedi. "Çünkü ben güçlüyüm. İstediğim şeyi alırım. Daima... Ne istersem." Bir ima seziyordum ama yorum yapamıyordum.

"Peki ya sen?" Ne hakkında konuştuğumuz ile ilgili en ufak bir fikrim yoktu anladığım kadarıyla cevap verecektim, zaten başka şansımda yoktu hipnoz olmuş gibiydim.

"Ben güçlü değilim." Güldü. Öyle alelade hafif dudak kıvrımlı bir gülücüktü.

"Biliyorum. Neden?" Omuzlarımı silktim ama yanlış bir hareket yapmış olmalıyım ki kaşları çatıldı. Hâlâ çenemde duran elini çekerek omuzlarıma koydu. Çıplak omuzlarımda tenin sıcaklığını hissettim. Korkudan titrerken dokunuşuyla yanıyordum.

"Bir şey ifade etmek istediğinde bunu konuşarak yap." Kızgın görüntüsü karşısında kekeledim.

"Pe-ki..."

"Neden güçlü değilsin?" Gözlerimi kaçırdım ama hâlâ yüzüne bakıyordum sadece gözlerim gözlerinde değildi.

"Nasıl güçlü olunacağını bilmiyorum." Bu cevabı bekliyormuş gibi bir tavrı vardı. Ben bunu söyleyeceğimi bilmeden önce bile bunu biliyormuş gibiydi.

"Güçlü olmak ister miydin?"

"Kim istemez ki?" Kaşları yine çatıldı.

"Ben diğerlerinden bahsetmiyorum. Senden bahsediyorum." Duraksadı. Bana biraz daha yaklaştı. Başını hafifçe eğmişti bu yüzden yüzü yüzüme gereğinden fazla yakındı. "Tutku..." İsmim dudaklarından döküldüğü anda nefesimi tuttum.

"İsterim." Kendimden emin ses tonumun benden çıkmış olmasına inanamayarak afalladım ama Yıldırım Bozkurt bundan memnundu.

"Güzel... O halde beni dinle Tutku... Ben sana ne söylersem yap ve bana itaat et."

Yerimde başka bir kadın olsa Yıldırım Bozkurt'
bir kaçık olduğunu duşünerek buradan kaçıp gider
Bunu yapmayacak tek kadın bir kaçıktı... yani ben.
Ben ondan kaçamazdım. Ona baktığımda bende ha
ranlık uyandıran bir güç, otorite, kendinden emir
lik ve saygınlık göruyordum. Onu ilk gördüğüm a
ona hayran olmuştum. Bu hoşlanma ve beğenme gi
kalple ilgili bir duygu değildi. Bu beynimle ilgiliyd
Yıldırım Bozkurt beynime *'Güç!'* olarak kodlanmış
tı. Onun beni kabullenmesini istiyordum. Beni takd
etmesine ihtiyaç duyuyordum. Bu yüzden ağzından çı
kacak her şeyi yapardım.

7. BÖLÜM

Aşırı ego, bir insanın zayıflıklarını gizlemek için kullandığı kalkandır. Güçlü insanların yüksek egoları olmaz.

- Osho

Mümkünmüş gibi biraz daha yaklaştı. Ilık nefesi yüzümü okşuyordu ben ise çetin kış havasına maruz kalmış gibi titriyordum.

"Anlaştık mı?" Başımı sallamayı düşündüm ama bundan hemen vazgeçerek kendimi topladım.

"Anlaştık efendim." Memnun bir ifadeye bürünen yüzünü toplaması uzun sürmedi.

"Şimdi gidebilirsin. Bana telefon bağlama telekonferansta olacağım." Ellerini omuzlarımdan çektiği anda dengemi kaybettim. Kendimi toparladığımda soluk soluğa kalmıştım. Hızlıca odadan çıkıp kendimi koltuğuma attım. Elimi kalbimin üzerine götürdüğümde değişimi hissettim. Değişim bir dokunuştu, bir dokunuşla başlar ve dokunuşla son bulurdu. Kalbe, ruha veya bedene...

Tüm gün odasından çıkmadı. Öğle yemeğini bile atlamıştı. Ben çıkmak için izin istemeyi düşündüm ama daha sonra rahatsız edeceğimi düşünerek bun-

dan vazgeçtim. Yine de sandviç yediğim yerden Y
rım Bey içinde bir tane yaptırdım. Odasının kapısın
durduğumda kapıyı çalmak ile çalmamak arasında
dım. Kilit serbest kaldığında orada olduğumu gör
günü fark ederek yerin dibine girdim şu aynalı ca
hâlâ alışamamıştım. Beş dakikadır orada dikiliyor
bir karar vermeye çalışıyordum ve adam beş dakik
dır benim karmaşamı izliyordu. Harika!

Kapıyı yavaşça iterek içeri süzüldüm. Masası
başındaydı ve kesinlikle stresli görünüyordu. Krava
tını gevşetmişti ama hâlâ boynundaydı ve yakasında
bir düğmesini açmıştı. Tam tahmin ettiğim gibi doğru
ca kapıya bakıyordu. Sandviç paketini hafifçe havay
kaldırdım.

"Yemeğe çıkmıştım ve size de... size de..." Kelim
ağzımdan bir türlü çıkmıyordu. Arkasına yaslanınc
koltuğu bedeninin şeklini aldı.

"Bana yemek mi aldın?" Gözlerim ona bakma
istemediğim için etrafı taradı.

"Evet." Bir şey söylememesini fırsat bilerek on
doğru yaklaştım. Masasının tam önünde durarak
bana diktiği gözlerini yok saydım. Sandviç paketin
masasına bıraktım.

"Başka bir isteğiniz var mı?" Yine cevap gelmedi.

Saniyeler geçerken terlemeye başlamıştım. Yanl
bir şey yaptığımı düşündüğüm sırada, "Hayır, yok
Gidebilirsin," dedi.

Mesai bitimi yaklaşırken toparlanıyordum. O sıra
da gelen e-posta bildirim sesiyle hemen gelen kutum
açtım. Yıldırım Bozkurt'un öncelikli renk olan kırmı
zıyla işaretlediği mailine tıklayarak açtım. Bir dave

tiye görüntüsü atmıştı. Bu cumartesi yapılacak olan yemekli bir baloya... Davetiye resmini kapatarak yazdıklarını okudum.

Katılım bildirin; İki kişi.

Katılımcı bilgileri:

Yıldırım Bozkurt ve Ivana Belyayeva

Davetiye üzerinde yazan LCV[1] numarasını arayarak karşıma çıkan adama katılımcı bilgilerini ilettim. Adam yoğun bir nezaketle katılımcı bilgilerini kaydetti. Ivana... Yıldırım Bey'in sevgilisi olabilir miydi? Aklıma bundan başka ihtimal gelmiyordu.

Çıkmadan önce Yıldırım Bey'e haber vermek için dâhili numarasını aradım ilk çalışta açarak "Söyleyin Tutku Hanım," dedi.

"Çıkıyorum efendim." Bir sure ses gelmedi.

"Yıldırım Bey?"

"Tamam, iyi akşamlar. Yarın yonetim kurulu toplantısı var erken gel." Telefon kapandıktan sonra kendi kendime tamam diye mırıldandım.

Koray arabayı evin önünde durdurdu.

"Bu akşam sıkı bir koşuya ne dersin? Uzun suredır aksatıyoruz."

Bunun iyi bir fikir olacağını düşünerek "Tamam, hazırlanınca sana haber verirım," dedım. Koşu için şort takımlarımı giyerek makyajımı sıldim. Girişteki aynada saçımı toplarken kapı açıldı. Selçuk Bey aynadan benimle göz göze geldi. İkimizi de kaplayan huzursuzluk havayı boğuyordu.

"Dışarı çıkıyordum. Koray ile koşu yapacağız. Sahilde..." Umurunda olduğunu falan sanmıyordum

[1] *LCV: Lütfen Cevap Verınız*

ama yine de açıklama yapmak boğucu sessizlik
daha iyi bir fikir gibi gelmişti.

"İyi." Arkamdan geçerek merdivenlere yoneldı
yah poşeti yine elindeydi.

"Geç kalmam." Bıkkın bir soluk vererek oldu
yerde durdu.

"Bak, bana hesap vermek ya da açıklama yapm
zorunda değilsin. Bir yetişkinsin ve öyle davrar
Kırılan kalbimin sesini duyan kulaklarımı tıkar
ihtiyacıyla doldum. Kalbim daha önce defalar
kırılmıştı. Hatta her kırılışta tamamen parçalandığı
düşünmüştüm. Fakat bu... Bu çok daha kötüydü
Hiçbir adam, bir kadının kalbini bu şekilde kıramazd
Babasından başka...

"Haklısınız."

Selçuk Bey yukarı çıkar çıkmaz mutfağa koştum
Akmak üzere olan gözyaşlarımla savaşıyordum. Bı
çakların durduğu çekmeceden rastgele birini aldım ve
avucumun içinde sıktım. Bıçağın keskinliği avucumur
içindeki yumuşak ete batarken akan sıcakkan bileğ
me süzüldü. O an elimdeki acıya odaklandım. Tenim
kesen bıçağın acısına odaklanarak hiçliğimi, önemsiz
liğimi, hayattaki o değersiz vazifemi unuttum. Sank
etimi kesince ruhuma ulaştım. Ruhumdaki o acıy
söktüm. Kendime geldiğimde bıçağı kandan arındırıp
lavabonun içine bıraktım. Tezgâha damlayan kanı te
mizlemeden önce elimi yıkadım ve bulduğum bir bezle
yarayı sardım. Evden çıktığımda Koray kapıdaydı sa
nırım kapıyı çalmak üzerindeydi.

"Ah buradasın. Vazgeçtin sandım."

"Hayır, sadece hazırlanıyordum." Kapıyı kapatır
ken elimi fark etti. Anında elimi tutup bakmaya çalıştı
fakat geri çektim.

"Eline ne oldu?"

"Sadece küçük bir kaza, önemli değil." Kaşlarını çattı.

"Bu bir kesik Tutku, mikrop kapabilir." Basketbol şortunun cebinden anahtarını çıkarıp kendi dairesine yöneldi.

"Gel, eline bakalım." Itiraz ederek katamı iki yana salladım.

"Sadece sakarlıktı ve derin bir kesik değil." Bunu söylerken yalanımın bilincindeydim. Kesik olduk ça derindi. Koray beni önemsemeden açtığı kapıdan içeriyi işaret etti. Başka şansım olmadığını düşünerek içeri girdim. Salonun ışığı açtı ben de kanepeye oturdum.

"Bekle ilk yardım malzemelerini alıp geliyorum."

Cem salonun kapısından kafasını uzattı daha sonra benim olduğumu fark ederek fazlasıyla ev halinde salona girdi. Üzerinde örümcek adam baskılı bir şorttan başka bir şey yoktu. Kalın, siyah çerçeveli gözlükleri dağınık saçlarıyla tekli koltuğa yayıldı.

"Kimleri görüyorum, kayıp iş kadını." Yaralı olmayan elimi havaya kaldırıp onu selamladım.

"Selam neşeli veteriner, Pınar nasıl?" Cem güldü.

"Hâlâ çılgın. Ailesinin yanına gitti sabah dönecek." Bir an gözü elime takıldı.

"Eline ne oldu?"

Omuz silkerek, "Önemli bir şey değil, basit bir mutfak kazası," diye cevapladım. O sırada elinde bir ilk yardım çantasıyla Koray girdi. Yanıma oturup elimi tutup kendine yaklaştırdı ve sargıyı çıkarıp yaranın

üzerine dikkatle tentürdiyot sürdü ilacın yakmasıy içim urperdi Koray yüzünü buruşturdu.

"Canın acıdı mı? Çok derin kesmişsin." Kafam yana salladım.

"Acımıyor." Acısa da önemli değildi zaten.

Koray yarayı yeterince temizlediğine kanaat ge dikten sonra, temiz bir gazlı bez ile elimi sardı. Ce çekildiğinde elime bakıyordum. Daha önce kimse benim yaralarımı sarmadığını fark ettim. Düştüğün de dizime kimse üflememişti, yaralandığımda kim umursamamıştı. Belki de bu yüzden bedenimdeki ke siklerden utanıyordum. Onları her ne kadar kendi yapmış olsam da kimse sarmadığı için her seferind kimsesizliğimi, hayattaki değersizliğimi hatırlıyo dum. Evet, onlar beni sakinleştiriyordu bir nevi gu veriyordu ama arta kalanlar içimde daha derin yara lara sebep oluyordu. Yalnızlık bir taştı ve benim aya ğıma bağlıydı. Ben ise kendimi suya atmaktan başk çare bulamıyordum.

"Tamamdır. Yaşayacaksın." Koray'ın kendinde emin duruşu karşısında kıkırdadım.

"Diş doktorusun, sana güveniyorum." Koray ya landan bir ifadeyle kaşlarını çattı.

"Doktor, doktordur." Ellerini birbirine vurdu.

"Hadi bakalım bir mutfak kazası seni spordan kur taramaz." Başımı sallayarak yerimden kalktım.

"Yarın gece Pınar'ın sahnesi var, sende gelsene Tur ku." Kibarca nasıl reddedeceğim diye düşünürker Koray bu fikri beğenmiş gibi gülümsedi.

"Evet, hem mekân yeni, bende gidiyorum. Kesin likle gelmelisin."

"Bilmem ki... Ben pek..." Cem sözümü kesti.

"Gece hayatına mı alışkın değilsin?" Yüzünde sevimli bir sırıtış vardı. Gece hayatına yabancı değildim aslında. Üniversitemin ilk senesi epey çılgın geçmişti ama sonra... Kafamı iki yana sallayıp anılardan birini uzaklaştırdım.

"Hayır, ondan değil... Tamam, gelirim." Cem memnun bir şekilde oturduğu yerden kalktı bende Koray ile dışarı çıktım.

Sahil havası iyi gelmişti. Temiz havada koşarken ciğerlerim yanmış ama bir süre sonra buna alışmıştım. Koray bana uymaya çalışıyordu bunun onun için yavaş bir tempo olduğunu biliyordum ama yine de hızlanmıyor olmasından dolayı mutluydum.

"Yarın akşam iş çıkışı seni alırım, hep birlikte yemek yer sonra kulübe geçeriz."

Başımı salladım nefes nefeseydim kesik kesik "Ta-tamam." diyebildim.

"Senin bir sıkıntın mı var?"

Düşünmeden "Yok." dedim ama bu inandırıcı olmadı elbette Koray durmuştu, birkaç adım sonra bende durarak arkama döndüm.

Bana deniz kenarındaki banklardan birini işaret etti.

"Oturalım mı?" Başımı salladım ve onu takip ederek yanına oturdum.

"Yeni işin nasıl gidiyor?" Birden aklıma Yıldırım Bozkurt'un içimi goren bakışları geldi. Bedenim bir ürperti ile sarsıldı ve kollarımı göğsumde birleştirdim.

"Güzel, yani çalışmak, bir işe yaramak harika." Gülümsedi.

"Evet, bir şeyleri yapabiliyor olmak güzel bir his."

"Selçuk abi ile aran nasıl?" Gözlerim bir noktaya daldı.

Koray'ın sorusu üzerine kendime gelerek "Fena değil," diye yanıtladım ama hikâyemin ne kadarını bildiğini merak ettim.

"Onun babam olduğunu nasıl öğrendin?"

"Kim olduğunu sordum." Ağzım şaşkınlıkla açıldı, yavaşça kendimi Koray'a doğru döndürdüm.

"Ve sana kızı olduğumu mu söyledi?" Koray beni gayet rahat bir şekilde onayladı.

"Bu bir sorun mu yani? Neden bu kadar şaşırdın ki?" Alt dudağımı kemirdim.

"Aramız pekiyi sayılmaz da." Elini elimin üzerine koydu. Varlığını hissettirmek ister gibiydi.

"Anlatmak ister misin?" Başımı iki yana sallayıp yerimden kalktım.

"Bu akşamlık yeterli mi? Yarın işe erken gitmem gerekiyor." Koray beni onayladı ve eve doğru normal bir tempoda yürürken daha gündelik şeylerden bahsettik.

Sabah erkenden iş yerindeydim. Topuklularım fazla ses çıkardığı için onları sürüyerek boş koridorda ilerliyordum. Mesainin başlamasına bir saatten biraz fazla vardı. Elimdeki seyahat çantasına akşam için kıyafetler koymuştum. Oraya plaza kızı tarzında gitme gibi bir niyetim yoktu. Kartımı kapıya okutarak içeri girdim. Yıldırım Bey'in odası boştu bu sayede kolayca dosyaları yerleştirip güne hazırladım. Tam çıkmak üzereyken kapı açıldı. Yıldırım Bozkurt'u karşımda

görerek yerimden sıçradım. Adam bir anda duruşunu daha da sertleştirdi. Üzerine tam oturan koyu yeşil bir takım elbise içindeydi. Kesinlikle fazla kusursuz görünüyordu. Geriye doğru taranmış sarı saçlarının ıslak görüntüsü karnımda burkulmaya neden oldu.

"Günaydın Tutku." Bana sadece ismimle hitap etmişti. Ses tonu resmi olsa da ürkütücü bir tınısı vardı.

"Günaydın Yıldırım Bey."

"Yarın için rezervasyon yaptırdın değil mi?"

"Evet, yaptırdım." Gözü üzerimdeydi. Beni inceliyordu, sanki içimi görüyordu. Gözü bir anlığına elime takıldı.

"Eline ne oldu?" Elimde ne olduğunu görmek ister gibi baktım, sargıyı unutmuştum aslında artık çıkarabilirdim. Yaraların iyileşip kabuk bağlamasını izlemeyi seviyordum.

"Ufak bir mutfak kazası." Dudaklarını birbirine bastırdı. Burun delikleri aldığı nefes ile açılıp kapanıyordu.

"Sargıyı çıkar." Gözlerimi dikip gözlerine baktım anlamsız ifadem karşısında sabırsız bir soluk verdi.

"Çıkar."

Emreden ses tonu karşısında titreyen ellerimle sargıyı açmaya başladım. Kurumuş tentürdiyot sargı bezini çıkarırken canımı yaktı yüzümü buruşturdum ama çok umursamayacağım bir acı değildi. Yıldırım Bozkurt gözlerindeki garip ifadeyle beni izliyordu. Elini bana doğru uzattığında elimi istediğini anladım. Ona boyun eğdim. Elimi elinin üzerine koyarak yarama bakmasına izin verdim. Bu çıplak hissettirdi. Onun önünde çıplak kalmış gibi... İşaret parmağını derin kesiğin üzerine gezdirdi.

"Kaza olamayacak kadar derin ve düzgün, sanki bıçağı bilerek avucunda sıkmışsın gibi. Oldukça canın yanmış olmalı." Cevap vermedim. Bunu anlamış mıydı? Kendimi kestiğimi anlamış mıydı? Kızaran yanaklarımı görmemesi için başımı eğdim.

"Bana bak!" Sesi öfke doluydu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, ona karşı gelmemin imkânı yoktu.

"Bu akşam bunun hakkında konuşacağız." Elimi serbest bıraktı ve masasına doğru yürüdü. Orada öyle kalakaldım. Bu akşam ona neyi anlatacaktım?

"Gidebilirsin. Bir saat sonra toplantı başlayacak gündemi incele." Hızlıca odadan çıktım. Hatta kaçtım demek daha doğru olur. Onun o karanlığı beni kendine çekiyordu, boğuyordu... Ölümden başka bir çıkış göremeyen bir kadın için karanlıkta boğulmak heyecan vericiydi ama şeytan korkutucuydu.

Bir saat sonra geniş toplantı odasındaydık. Ben Yıldırım Bey'in hemen sağında oturuyordum. Temiz kokusu burnuma dolarken ve klimanın karşısında bile sıcağı tenimi ısıtırken heyecan duymamak imkânsızdı. Bütün yönetim yirmi dört kişilik toplantı masasının etrafındaydı. İlk iş günümde tanıştığım Esra'da Genel Müdür Oktay Bey'in hemen yanındaki yerini almıştı. Onun asistanı olduğunu tahmin etmemiştim ama öyleydi. Yıldırım Bey toplantıyı başlattı. Bir aylık şirket hedefleri hakkında konuşurlarken bende her şeyi not aldım. Elbette klasik bir şekilde kâğıt ve kalem kullandım çünkü Yıldırım Bey kâğıt ve kalem kullanmamı istemişti. Diğer asistanların böyle bir eziyete maruz kalmadığını Esra'nın bana garip garip bakmasından anlamıştım. Patronum yazı yazmayı sevmediğimi biliyordu ve bana eziyet ediyordu.

Öğleden sonraya sarkan toplantı herkesin sıkılmasına, acıkmasına neden olurken ben hissizlik içindeydim.

Nihayet Yıldırım Bey ayağa kalkarak, "Toplantı bitmiştir," dedi ve herkes rahat bir nefes alarak odadan çıktı. Yıldırım Bey yerine oturduğu için ben kalkmamış oturmaya devam etmiştim. Herkes odadan çıktığında telefonuyla uğraşmaya başladı. Beş dakika kadar sonra telefonu kapatıp elimdeki defteri aldı ve yazdıklarımda göz gezdirmeye başladı.

"Bir insanın yazısı çok şeyi ele verir." Birkaç dakikalık inceleme sonucunda söylediği şey ilgimi çekti. Soru sormak yerine devam etmesini bekledim. "Senin yazında ne gördüğümü bilmek ister misin?"

"Ne görüyorsunuz, efendim?" Bedenini hafifçe bana doğru çevirmişti. Dirseğini masaya dayamıştı ve işaret parmağı yumuşakça alt ve üst dudaklarını okşuyordu.

"Çizgilerdeki titremeler zayıflığını gösteriyor ve bu karmaşa, iç içe girmiş harfler aceleden çok sanki korktuğun bir şeyler varmış izlenimi yaratıyor. Ayrıca yazılarının belli bir düzeni yok, düzenli biri olduğunu söylemeliyim ama yazıların... Onlar düzensiz... kendine güvenin yok sadece mış gibi yapıyorsun." Yutkunmaktan başka bir şey yapamadım. Yazılarımdan karakter analizimi yapan bir adama karşı ne demem gerekiyordu?

"Haklı mıyım?"

"Bilmiyorum." Bir anda ağzımdan çıkan şey onu memnun etmemişti, bunun farkındaydım. İnsanlar onu memnun etmediğinde kaşları çatılıyordu. Refleks gibi bir şeydi.

"Cevap vermeyi tekrar dene çünkü; bilmiyorum bu cevap değil."

"Haklısınız... Pek çok şey de." Bu sefer memnun olmuştu. Ellerini masaya dayayıp yerinden kalktı.

"Dışarı çıkıyorum, mesai bitiminden önce ofiste olacağım." Kapıdan çıktıktan sonra kendime gelerek dosyaları topladım ve odama geri döndüm.

Gecikmiş öğle yemeğinin ardından kendime kahve almak için ara bölümdeki mutfağa uğradım. Kahvemi fincana doldurduğum sırada biri içeri girdi. Esra olduğunu arkamı döndüğümde fark ettim. Eliyle kıvırcık saçlarını geriye ittirdi.

"Toplantı yorucuydu ha!" Gülümserken kahve fincanlarından birine uzandı.

Bende kahveme krema eklerken, "Evet öyleydi," diye cevap verdim. Aslında beni yoran toplantı değildi Yıldırım Bozkurt ile saatlerce yan yana oturmanın yaratmış olduğu gerginlikti.

"Bütün toplantıyı yazdın. Neden tablet kullanmıyorsun çok daha kolay. Kullanmayı bilmiyorsan sana gösterebilirim." Nazik teklifine karşılık sadece gülümsedim.

"Yıldırım Bey el yazısıyla not tutmamı istiyor." Gözlerini devirdi.

"İşkence etmekte üstüne yoktur." Omuz silktim.

"Patron o."

Toplantı notlarına göz atıp rapor çıkarırken gözüm sürekli saatteydi. Mesai bitişi yaklaştıkça bir yay gibi gerilen bedenime engel olamıyordum. Yıldırım Bozkurt kapıdan içeri girdiğinde titreyen nefesim kesildi.

Adam bana bakmadan odasına yöneldi ama içeri girmeden önce, "Gel," dedi. İtaat gudume engel olamazdım, onu yok sayamazdım. Yerimden kalkıp küçük adımlarla peşinden odaya girdim ve kapıyı kapattım. Yıldırım Bozkurt masasında oturuyordu ben içeri girince kapı ufak bir sinyal sesiyle kilitlendi.

"Yaklaş." Tek kelimeden oluşan emirleri tüm cümlelerden daha etkileyiciydi. Ona doğru yürüdüm ve tam masasının önünde durdum. Bizi ayıran masa güvenli sığınağımdı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Bakışlarımı kaçırmak istemiyordum bu yüzden kendimi ona bakmak için şartlamıştım.

"Neyi efendim?" Burnundan verdiği bir nefesle güldü.

"Kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun." Ayağa kalkarak bana arkasını döndü. Zarif ama bir o kadar da güçlü bedeni camın önünde yükseliyordu. Batmak üzere olan güneş adamı içine çekiyor gücüne uyum sağlıyordu.

"Yapmak istemediğim şeyler yapmama neden olacaksın." Hâlâ olduğum yerde duruyordum birkaç saniye sonra Yıldırım Bey bana doğru dönerek yavaş ama kararlı adımlarla yanıma yürümeye başladı. Bana olabildiğince yaklaştı ben ise elimle masaya tutunuyordum. Kafamı kaldırmadan göğsüne diktiğim gözlerimle nefes alışveriş ritminin hızına odaklanmıştım. Masayı tuttuğum elime uzanıp yarayı görebileceği şekilde döndürdü.

"Neden?" Kendimi neden kestiğimi ona açıklamam mı gerekiyordu? Ne denli hasta olduğumu görüp beni kovması için mi? Cevap vermeyerek kendimi derin bir sessizliğin mahzenine gömdüm. Ben hastay-

dım ve bunu bir kişiden daha duymak istemiyordum. İşaret parmağıyla kesin üzerine bastırdı. Ufak acıyla sıçradım ağzımdan çıkması olası çığlığı dudağımı sert çe ısırarak yok ettim.

"Ben sana soru sorduğumda bana cevap verecek sın! Bak bana!" İlk defa bağırdığını duymuştum. Kı bar ses tonu bağırmasıyla birlikte güçlenmiş karşısın da duran her şeyin ona itaat etmesine neden olmuştu. Elbette bende... Kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

"Kendine zarar vermek hoşuna mı gidiyor?" Gözleri bir hipnoz çarkıydı. Gözlerimden her an akmaya hazır olan yaşları umursamadan onu onaylayarak başımı salladım ama bu onu sinirlendirdi. Dişlerini birbirine bastırıyordu.

"Sözcükleri kullanarak konuş, yoksa kimse seni umursamaz."

Titrek sesimle, "Bunu neden sorduğunuzu anlaya mıyorum efendim," dedim. Gözlerini çok kısa bir an kapattı ve benim gözümden ondan gizli iki damla yaş aktı. Hemen elimi elinden çekip gözyaşı damlalarını sildim.

"Belki de seni anlıyorumdur Tutku." Çenemi kavrayıp yüzümü kendine sabitledi. Başımı iyice kaldırıp tamamen ona odaklanmıştım. Ondan başka hiçbir şey yoktu. O an her şey Yıldırım Bozkurt'tu.

"Şimdi seninle bir anlaşma yapacağız."

"Na-nasıl bir anlaşma?" Dudak kenarları hafifçe kıvrıldı.

"Bundan sonra kendini kesmeyeceksin, canını yakmayacaksın ve karşılığında buna ihtiyaç duyduğunda bunu ben karşılayacağım." Kalbim teklemeye başlamıştı. Bunları kafamda mı üretiyordum?

"An-anlamadım." Yüzümü biraz daha kendine çekti. Dudaklarım ile dudakları arasında kalan nefes boşluğu yaşam ile ölüm arasındaki boşluk kadar belirsizdi. Nefesi, nefesimi okşuyordu.

"Biri daha önce canını yaktı mı? İsteğin dışında veya isteğinle..." Çenemdeki eli çok sıkıydı yutkunamıyordum.

"Eeee... Evet." Gözü hafifçe seğirdi ama biliyordu. Bu cevabı vereceğimi biliyordu en ufak bir şaşkınlık yoktu.

"Anlam veremesen de hoşuna gitti değil mi?"

"Evet, ama..." Sözümü kesti.

"Canını yakmak istiyorum desem ne düşünürsün?" Bedenimi irken ani heyecanla soluk soluğa kaldım.

"Heyecanlanıyorsun, bu seni heyecanlandırıyor." Gülümsemesi genişledi.

"O zaman kurallar basit. Bana karşı gelmeyeceksin, itaat edeceksin, kendine zarar vermeyeceksin ve bende sana istediğin şeyi vereceğim. Kurallara uymadığın zaman ise sonuçlarına daha ağır şekillerde katlanmak zorundasın." Oyunun kuralları kulağa basit geliyor olsa da ağırlığını yaşamadan bilemeyecektim. Bu kuralların beni nasıl yeniden şekillendireceğini bilmiyordum ama Yıldırım Bozkurt bunu biliyordu. Oyun onun oyunuydu, saha onundu, kurallar onundu ve patron oydu. Bu durumda ben bir hiçtim.

"Şimdi eğer bunu kabul ediyorsan..." Çenemi bırakıp bir adım geriledi. Aramızda benim nefes almama yetecek mesafeyi bırakmıştı. "...diz çök." Anlamsızca ona bakıyordum. Benden ne istiyordu? İstediği şeyi gerçekten yapmalı mıydım?

"Bir daha söylemeyeceğim. Diz çök Tutku... Sana vereceğim şeyi istiyorsan, diz çök!"

Dar eteğimi zorlayarak pahalı ofis halısının üzerine diz çöktüm. Halı çıplak dizlerimde yumuşak bir his bırakıyordu ve topuklarım kalçamın altındaydı. Başımı eğmiştim. Tek gördüğüm Yıldırım Bozkurt'un parlak ayakkabılarıydı. Bu yaptığım neydi? Bir şuursuzluk mu? Yoksa bir deli cesareti mi? Bu adamın bana tam olarak ne vereceğini bilmiyordum ama beni benden iyi tanıyor oluşu etkilenmeme neden oluyordu. Ağzından çıkan anlamlı, anlamsız her sözcükle bana her istediğini yaptırabilirdi.

İtaat zayıflıkla alakalı değildi. İtaat cesaret ile alakalıydı. Yıldırım Bozkurt o an karşısındaki *kadının cesaretini gördü. Gerilmesi gerektiğini biliyordu, uzak durması... Fakat yapmayacaktı. Nereye kadar dayanacağını görmek istiyordu. Onu nereye kadar zorlayacağını görmek istiyordu. Bu oyun sadece Tutku için değildi. Bu oyun kendisiyle de alakalıydı. Kontrolünü test etmek istiyordu.*

8. BÖLÜM

Etrafını en çok eleştiren, yargılayan, küçük gören kişiler: Aslında kendi içlerindeki utançlarla yüzleşmekten en çok korkan kişilerdir.

- Platon.

Yaptığımız anlamsız gibi görünen ama altında çok derin anlamlar barındıran konuşmanın ardından bana gitmemi söylemişti ve ben yarım saattir masamda oturmuş olanları düşünürken beynim bu mantıksızlığı reddetmeye çalışıyordu. Hayatım nasıl olmuşta böylesine karmaşık bir noktaya sürüklenmişti? Telefonumun sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

"Koray?" Bileğimdeki saate baktım hazırlanmak için hâlâ zamanım vardı.

"Şimdi çıktım yirmi dakika sonra orada olurum. Haber vermek istedim."

"Tamam, o halde hazırlanıyorum aşağıda görüşürüz."

Telefonu kapatıp çantamı aldım ve lavaboya girdim. Odamda özel bir lavabo olması bu tarz şeyler için oldukça avantajlıydı. Kıyafetlerimi çantamdan

çıkarıp kapının arkasındaki askıya astım daha sonra üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum. Minik siyah elbisemin içine girip, topuklu ayakkabılarımı parıltılarla süslü bronz renk ayakkabılarla değiştirdim. Saçımı tutan tel tokaları açıp dalgaların omuzlarımdan belime doğru süzülmesine izin verdim. Kırmızı rujla dudaklarımı renklendirdiğimde tamamen hazırdım. Dışarı çıkıp iş kıyafetlerimi katladım ve çantama geri koydum. Yıldırım Bozkurt'un yanına bu günlük bir kez daha yaklaşmak istemiyordum bu yüzden çıkacağımı haber vermek için telefonu kullandım.

İlk çalışta "Söyle," diyerek açtığı telefon korkudan sinmeme neden oldu.

"Ben... ben çıkıyorum efendim. Bir isteğiniz var mı?" Parmaklarının masada çıkardığı ritmik sesi duyuyordum ve bu daha çok gerilememe neden oluyordu.

"El yazısıyla çevirisini yapmanı istediğim müşteri dosyalarını getir."

Telefon benim bir şey söylememe fırsat vermeden suratıma kapandığında yapacak başka bir şeyimin olmadığının farkındaydım. Üzerinde son derece titiz çalıştığım dosyayı alıp yerimden kalktım ve Yıldırım Bey'in odasına girdim. Masasında değildi. Koltukta oturmuş elindeki başka bir dosyayı inceliyordu. Arkası kapıya dönüktü fakat beni görmesi için bakmasına gerek yoktu. Adımlarımı ona doğru yönlendirirken erkenden hazırlanmış olduğum için kendi kendime kızıyordum.

Yanında duruyor olmama rağmen dikkatini bana vermeyince "Yıldırım Bey?" diyerek seslendim. Kafasını hafifçe bana doğru çevirdi ve o an baştan aşağıya incelendiğimi hissettim. Bakışları ateşten bir hançer gibi bedenimin her santiminde gezinirken tenim bakışlarının ateşiyle dağlanıyordu. Elini bana doğru uzattı.

"Dosyayı ver." Titreyen ellerimle dosyayı ona verdim.

Sayfaları incelerken, "Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu. Bu bana merak ifadesiyle sorduğu ilk şeydi.

"Evet, bir arkadaşım sahne alacak. Oraya gideceğim." Hâlâ yazılarımı kontrol ediyordu.

"O halde iyi eğlen." Dosyayı kapattı bu gitmen gerekiyor demekti ama yazım hakkında bir yorumda bulunmamıştı. Sormadım. Sadece arkamı döndüm ve uzaklaştım. O kapıdan çıkana kadar gözlerinin üzerimde olduğuna yemin edebilirdim eğer ensesinde gözü olduğunu bilseydim.

Binadan çıktığımda Koray beni bekliyordu. Arabanın içinde yaptığımız sıradan sohbet eşliğinde yemek yiyeceğimiz yere doğru yola çıktık. Güzel bir restoranda durduğumuzda Pınar ve Cem'i fark ettim. Pınar sanki uzun zamandır arkadaşmışız gibi beni kucaklarken bende ona karşılık verdim. Restorana girerek sipariş verdik. Bu süre içinde Pınar durmadan konuşup bir şeyler anlatıyordu. Bu iyiydi çünkü dikkatlerin veya sohbetin bana kaymasını engelliyordu. Hele bugün yaşananlardan sonra ne kadar gergin olduğum düşünülürse... Tabağımdaki yemekle oynarken Koray'ın dikkatini çektim.

"Neyin var Tutku?" Elimden geldiğince gülümsedim.

"Bir şeyim yok, sadece ilk defa bu kadar ciddi bir işte çalışıyorum ve sanırım yoruluyorum." Pınar ağzındaki lokmayı aceleyle yuttu.

"Hayır... bak sakın. Yorgunum bahanesiyle erkenden ayrılamazsınız. Şarkılarım süper kesinlikle dinle-

yeceksiniz." Coşkulu bir şekilde konuşmasını sürdürdü. "Hem zaten cumartesi çalışmıyorsun değil mi?"

"Aslında çalışmıyorum ama işe uyum sağlamak için yarın gideceğim. Güvenlik katın açık olacağını söyledi." Pınar yüzünü buruşturdu, küçük burnu kırışmıştı.

"Çok sıkıcısın biliyorsun değil mi? Ama olsun garip bir enerjin var bu hoşuma gidiyor."

"Şey... Teşekkür ederim." Cem tabağından kafasını kaldırıp Pınar'a sarıldı ve kendine çekti.

"Sevgilim, çok tatlısın ama kızı rahat bırak da yemeğini yesin. Olur mu?" Pınar suçlu bir tavırla gülümsedi.

"Üzgünüm."

"Önemli değil, konuşmak yemek yememe engel olmuyor ve bu akşam sahnenin bitmesini bekleycceğim." Pınar elini yumruk yaparak havada salladı.

"Ya-şa-sın!"

Mekân tamamen üniversiteli ve genç insanlarla dolu, oldukça karanlık bir yerdi. Kendimi yer altı mahzenine giriyormuş gibi hissettim topuklarımın bir yere takılmasından ve düşmekten deli gibi korkuyor olsam da Koray arkamdan beni tutuyordu ve bu bir nebze güvende hissetmemi sağlıyordu. Nihayet aydınlık kalabalık bar bölümüne çıktığımızda rahatladım. Pınar sahnede müzik aletlerini ayarlayan gruba bağırarak el salladı ve yanlarına koşturdu. Cem omuzlarını silkti.

"Bu kadın tam bir çılgın." İlk defa bir insan hakkında ne düşündüğümü doğrudan söyledim.

"Bence çok sevimli ve sıcakkanlı." diyen Cem gülümsedi ve gözleri aşkla parıldadı.

"Öyle..." Bar kısmına geçerek siyah taburelere oturduk.

Cem, bana ve Koray'a bakarak, "Ne içiyorsunuz?" diye sordu.

"Alkolsüz bir şeyler."

Koray, "Bana da" dedi ve Cem gözlerini devirdi.

"Sıkıcı." Dakikalar sonra Koray ve benim onume alkolsüz meyve kokteylleri geldi. Cem ise kendine bira söylemişti. Pınar'ın sahnesi henuz başlamamıştı ve Cem birasını alarak, "Ben birkaç arkadaşı gordum, selam verip geleceğim," dedi.

"Hadi ben araba kullanacağım, peki sen neden içki içmiyorsun?" Koray'ın sorusu ile kafamı ona doğru çevirdim. İçimden, *'Çünkü içki hisleri köreltir.'* diye geçirdim. Bu da kendime zarar verirken tamamen kendimi kaybetmeme neden olur. Daha önce yaptığım şeyin görüntüsü gözlerimin önüne geldiğinde bileğimdeki bilekliklere dokundum.

"Üniversiteden beri uslu duruyorum." Koray gülümsediğinde az önce yüzümde beliren dehşet ifadesini fark etmediği için rahatladım. Eğer karşımda Yıldırım Bozkurt olsaydı bu kadar kolay kurtulamazdım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Pınar ve grubu sahneye çıktı. Eğlenceli şarkılarıyla biraz olsun stres attıktan sonra Koray eve gitmemiz gerektiğini söyleyerek beni, bunu söyleme zahmetinden kurtardı.

Koray aracı eve doğru sürerken, "Yarın çalışıyorsan seni bırakabilirim," dedi.

Kibarca, "Hayır, buna gerek yok zaten birkaç saat işleri toparlayıp çıkacağım. Ev bakmam gerekiyor," diyerek onu geri çevirdim.

"Ev mi? Neden ev bakacaksın ki? Babanın yanında rahat değil misin? Bence orada kalman en doğrusu sonuçta senin için yabancı olan bir ülkedesin. En azından biraz alışana kadar Selçuk abiyle kalmaya devam et."

Kendi kendime gözlerimi devirdim. Aslında yalnız yaşama düşüncesi beni ürkütüyordu. Koray'ın da söylediği gibi her ne kadar çabuk alışmış gibi görünsem de hâlâ buraya yabancıydım. Daha önce hiç yalnız başıma yaşamamıştım. Üniversiteye kadar annem, üvey babam ve üvey kız kardeşim ile yaşamıştım. Üniversitenin ilk iki yılında beş ev arkadaşımla küçücük bir dairede yaşamıştım. Daha sonra neredeyse altı sene eski sevgilim, tam zamanlı orospu çocuğu Alarick ile yaşamıştım. Şimdi bir başıma olacak olmak garipti.

"Selçuk Bey hayatına bir anda ve zorla giren kızına tahammül etmek zorunda değil. Bu yirmi yedi yıldır bu şekildeydi bundan sonra da böyle olacak. Ben bu hayata onsuz başladım Koray." Koray yola odaklanmış olsa da ifadesindeki değişimi görebiliyordum.

"Seni neden bıraktığını sormadın mı ona?" Kendi kendime güldüm.

"Bu ülkeye bunun cevabını duymak için geldim ben, ama o cevap bile vermedi." Koray'ın kaşları biraz daha çatıldı.

"Selçuk abi öyle bir insan değildir. Tamam, biraz huysuz ve içkicidir ama insanlara karşı her zaman iyi olmuştur. Biz ilk taşındığımız zaman henüz öğrenciyken oldukça yardımı olmuştu."

"İyi insanlar her zaman iyi anne-baba olamıyor maalesef." Koray konuyu daha fazla uzatmadı, benden zaten bu konu hakkında konuşup içimdeki yarayı daha fazla deşmek istemiyordum.

Yatağın içinde oraya buraya dönüp dururken gözlerimi kapatamıyordum. Kapattığım anda içindeki fırtınayı salmaya hazır gri bulutlar ve bulutların arasından parıldayan korkutucu şimşekler ile karşılaşıyordum. Yıldırım Bozkurt bir fırtınaydı ben ise bir ağaca bile sahip olmayan başıboş yaprak... Fırtınaya karışıp savrulmaya başlamıştım bile yitip gitmem pek uzun sürmeyecekti. Fakat içimde bir şey bundan heyecan duyuyordu. Mazoşist güdümü bastıramıyordum, onu dizginleyemiyor ve kontrol altında tutamıyordum. Tıpkı Alarick'in söylediği gibi ben bir hastaydım. İyileşmem için umut yoktu o halde ölüm tek çıkar yoldu. Kendimi hastalığa daha fazla karıştırırsam belki de kurtulurdum. Uçurumun kenarındaydım. Fırtınayı, gri bulutları ve beni kül edecek şimşekleri kucaklamaya hazır zavallı, solgun çınar yaprağı... Üflese aşağıya düşecektim.

Sabah oldukça erken bir saatte kalkarak kahvaltı yaptım ve bir duş alıp giyindim. Evden çıktığım sırada cam güzeli teyze tarafından karşılandım.

"Ooo günaydın, erkencisin?" Güneş gözlüklerimi gözüme indirdim.

"Günaydın... İşe giriyorum da müsaadenizle." Kadın gözlerini kısarak beni süzdü.

"Dün gece geç gelince..." Bu kadın uyumuyor muydu? Cevap vermeden yürüyünce konuşmaya devam etti.

"Bekârlarla hemen arkadaş olmuşsun. Efendi çocuklardır ama Baytarın sevgilisi var. Doktor Bey oğlum yalnız sanırım." Gözlerindeki soran bakışlardan kaçmak için ne yapmak gerekiyordu?

"Baytar?"

Anlamını bilmediğim kelimeyi kadına sorduğum da, "Aman canım Veteriner işte," diye cevap verdi. Ben ise ona kibarca gülümsedim.

"İyi günler..." Oradan koşar adımlarımla uzaklaşırken topuklu ayakkabı yerine seçtiğim bej rengi sandaletlerime teşekkür ettim. Ara sokaklardan geçerek sahil yoluna indim. On dakikalık bir bekleyişten sonra boş bir taksi bulmayı başardım.

Şirkete girdiğimde saat dokuzdu fakat koca bina boştu. Çalışan bazı departmanlar vardı elbette ama yönetim katı kimsesizdi. Bugün dosyaları inceleyecek, müşteriler hakkında bilgi sahibi olacak ve işe uyum sağlamamı sağlayacak kayıtlar yapacaktım o yüzden klasik giyim tarzı yerine pembe tonlarında çiçeklerle bezeli koyu mavi elbisemi giymiştim. Eteği dizlerimin bir karış üzerindeydi. Türkiye'deki bu sıcak havayı sevmiştim, yaptığım alışverişlerde aldığım minik kıyafetleri üşümeden giymeyi de sevmiştim. Masama geçerek bilgisayarımı açtım daha sonra bazı dosyaları almak için Yıldırım Bey'in odasına girdim. Fakat atladığım bir şey vardı, hesaba katmadığım... Adam odasındaydı...

Masasında oturmuş çalışıyordu üzerinde beyaz spor bir gömlek vardı. Ceketi ve kravatı olmadan son derece normal sayılırdı aslında. Onun da beni görmeyi beklemediği açıktı. Gözleri üzerimde donmuştu.

Beceriksizce, "Günaydın," diye mırıldandım.

"Günaydın, bugün cumartesi?" Neden buradasın surat ifadesiyle kaşları havalanmıştı.

"Şey... Biliyorum. Yapacak daha iyi bir işim yoktu ve bende gelip biraz çalışmak istedim." Dudak kenarları kıvrıldı.

"Güzel, benden başka iş kolik insanlar olduğunu bilmek sevindirici, ama bu kadar çok çalışarak çabuk pes etmeni istemem. Benden alacağın ve sana vereceğim şeyler olduğu düşünülürse..." Sesindeki keskin ima boğazıma battı ve öksürdüm.

"Pes etmem ben... Sadece çalıştığımız firmalar hakkında daha çok bilgi sahibi olmak için araştırma yapmak istemiştim." Dosyaların durduğu dolabı işaret etti.

"İstediğin firmayı yakından tanıyabilirsin. Bu iyi." Takdir taneleriyle süslenen *'iyi'* sözcüğü gülümsememe neden oldu. Onun takdirine ihtiyaç duyuyordum. Dosya dolabını açarak A harfli dosyayı çektim. Kapıya doğru yöneldiğim sırada Yıldırım Bey boğazını temizleyerek dikkatimi çekti.

"Çalışmak için toplantı masasını kullanabilirsin." Onunla aynı odada... Çalışmak... Sıcak basan suratımı odada tam performans çalışan klima bile serinletmiyordu.

"Masamda çalışsam daha iyi sizi rahatsız etmek istemem." Kafası hafifçe sağa doğru yatırırken, "Yanlış anladın teklif sunmadım..." dedi. Bedenini hafifçe masaya yasladı. "...O halde şöyle yapalım, toplantı masasında çalış." Kesin emri karşısında bir kez daha titredim. Soluk borumda yeterli boşluk yokmuş gibi tıkanmıştım.

"Emredersiniz efendim." Bir şımşeğin çakışı gözlerimin önünde parladı. Dosyayı toplantı masasına bırakıp masamdan tabletimi ve ajandamı aldım. Toplantı masasına yerleştiğim sırada onaylamaz bir ses çıkardı.

"Oraya değil..." İşaret parmağını görüş açısındaki sandalyeye doğrulttu. "...oraya otur." Dediği sandalyeyi çekerek oturdum.

Dikkatimi ondan uzak tutmaya çabalıyordum ama olmuyordu. Kesik kesik çıkan nefesimi, sürekli terleyen bedenimi, ateş basan suratımı kontrol altına alamıyordum. Gerginliğim öyle bir raddeye gelmişti ki titreyen ellerim yüzünden parmaklarımın hâkimiyetini kaybetmiştim. Tablette her yazdığım kelimeyi silip düzeltmek zorunda kalıyordum. Beni izliyor mu diye baktım ama hayır, tamamen işine konsantre olmuştu. Bana bu stresi neden yüklüyordu?

Tam dört saat... Dört saat boyunca o orada çalışırken ben toplantı masasında son nefesimi vermek üzereydim. Okuduklarımdan, not aldıklarımdan tek kelime dahi anlamıyordum çünkü odadaki varlığı dikkat dağıtıcıydı. Benimle hiç konuşmamıştı hatta o kadar sessizdi ki arada sırada duyduğum klavyenin üzerinde gezinen parmakları dışında hiçbir şey yoktu. Benim soluklarım ise bakir doğada gürül gürül akan çağlayandan farksızdı. Ondan yana tek hareket yokken ben arada sırada kalkıp elimdeki dosyayı yenisiyle değişiyordum.

Nihayet bir hareketlilik hissettim ona baktığımda yerinden kalkıyordu. Bir şey söylemeden çekmecesinden bir sigara ve gümüş, parlak bir çakmak alarak balkon kapısına doğru ilerledi. Cam balkon kapısını açıp ardından kapattığında rahat bir soluk verdim. Hazır onun korkutucu bakışları yokken kalkıp yeni dosya almayı düşündüm ve dolaba ilerledim. Elimdeki dosyayı bırakıp yenisini alıp toplantı masasına geri döndüğüm sırada Yıldırım Bey'in masasının kenarında duran çöpün içinde bir şey dikkatimi çekti. Benim yazılarım... Günlerce uğraştığım el yazıları, çeviri... Çöpteydi. Eğilip dosyayı aldığım sırada kapı açıldı ve Yıldırım Bozkurt içeri girip masasına yerleşti. Ben ise

aşağılık bir kâğıt parçasıymış gibi çöpe atılmış emeğime bakıyordum.

"Çöpe atmışsınız." Yerine oturup derin bir nefes aldı.

"Evet." Ne yani bir açıklama yok muydu?

Kaşlarımı çattım ağlamaklı sesimle, "Neden?" diye sordum. Bana bakmadı tüm dikkati bilgisayardaydı.

"Çünkü artık ihtiyacım kalmadı ve yeterince iyi değil. Yeterli bile değil..." Ağlamayacaktım. Hayır, şimdi küçük bir kız çocuğu gibi gözyaşlarına falan boğulmayacaktım. Hâlâ tepesinde dikildiğimi fark ederek bana doğru baktı.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, efendim. Bir sorun yok." Gözlerini kısa bir an kapatıp açtı.

"O halde işinize dönün." Öyle de yaptım. O dosyayı çöpe geri koyup işime döndüm.

Beni rahatsız eden ve içimden çıkmaya çabalarken göğsümü yırtmak üzere olan o güdü... Ona karşı koyamıyordum. Onu engelleyemiyor ve görmezden gelemiyordum. Küçük düşme, değersiz görülme, ihanete uğrama, reddedilme gibi beni acıtan şeyleri yaşadığımda ihtiyacım bastırılamaz bir hal alıyordu. Doktorum bunu '*Geçiştirme*' olarak tanımlamıştı. Sorunlarımı yaşamak, onlara karşı savaşmak yerine bedenimi acıtarak unutmaya çalışıyordum. Üzerime doğru hızla gelen bir arabadan kaçmak yerine yere çömelip gözlerimi kapatıyordum. Araba ise hâlâ üzerime geliyordu.

Boğazımdan kurtulan o hıçkırık sessiz odaya çöktü ve Yıldırım Bey'in klavyede hareket eden parmakları durdu. Yerimden kalkarak kapıya yöneldim. Ona

bir şey söylememiştim çünkü konuşursam hıçkırıklara boğulacağımı biliyordum. Kendimi tuvalete kapattım. Ellerimi oval lavabonun kenarlarına dayayarak derin derin soluklar almaya başladım.

Tıpkı doktorumun bana söylediği gibi soluk alıyor ve veriyordum. Ellerimi lavabodan çekerek uzun tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Yumruklarımı tüm gücümle sıkıyordum. O kadar çok sıkıyordum ki ellerim beyazlamış parmak boğumlarım soğumuştu ama avuç içim tırnaklarımın etime geçişiyle sıcacıktı. Orada derin yaralar açmıştım. Ellerimi dakikalar sonra serbest bıraktığımda avuç içlerime baktım. Yarım ay şeklindeki kesikler derindi ve kanıyordu. Ellerimi yıkayıp Yıldırım Bey'in odasına geri döndüm.

Yerime oturduğum sırada Yıldırım Bey yerinden kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Onun yanıma yaklaşmasını istemiyordum ama bakışlarımı da ayıramıyordum. Bana doğru yürüyüşünü izliyordum. Uzun, ince bacaklarını saran kot pantolonuna, beyaz gömleğine, yakasındaki o açıklıktan görünen çıkık âdemelmasına, yazlık mavi ayakkabılarına, gömleğinin kolunu kıvırdığı yerden görünen şık kol saatine, parmağındaki o yüzüğe... Her ayrıntı beynime ayrı ayrı kazınıyor. Orada çok karanlık bir noktada kendilerine yer ediniyordu. Tam önümde durdu. Kafamı kaldırıp ona bakamıyordum. Başım önümdeydi.

"Ne yaptın?"

Neyi sorduğunu anlamış olmama rağmen anlamamış gibi yapmayı tercih ederek, "Hi-hiç... Hiçbir şey," diye mırıldandım. Ses tonum ve titremem acınasıydı.

"Ne yaptın dedim!" Cevap vermekten başka çarem yoktu ama sesimin o titreyişindeki zayıflığı bir kez daha duymayacaktım. İki elimin avucunu ona gösterdim.

"Kuralı bozdun." Sağ avuç içimdeki tırnak izlerine dokundu. Daha sonra başparmağıyla bastırıp ağzımdan bir inleme çıkmasına neden oldu. Bu inleme acı dolu değildi. Yıldırım Bozkurt ne olduğunu çok iyi biliyordu kafamı kaldırıp şeytanı guluşune baktım. Anlıyordu.

"Atladığımız bir şey daha var. Değil mi?" Sesimi çıkarmadım ama beni zorlayacaktı. Çenemin altını sıkıca kavrayıp kafamı yukarı kaldırdı.

"Acıyı başka şekillerde de seviyorsun." Haklıydı. Kesinlikle haklıydı. Acı olmadan bir hiçtim. Orgazm bile olamayan bir zavallıydım. Eski sevgilimin bana söylediği şeyler beynime üşüştü.

'*Seni hasta orospu! Ne istiyorsun ha! Seni evire çevire döverken sikmemi mi? Şaplak mı istiyorsun?*' Gözyaşlarım gözlerime dolarken onun bunu görmesini istemiyordum başımı eğmeye kalkınca tutuşu daha da sertleşti o noktalar morarabilirdi fakat ben canımı yaktığı için haz duyuyordum.

"Seninle ne konuşmuştuk?"

"Kendime zarar vermememi söylemiştiniz." İfadesindeki sertlik biraz yumuşadı.

"Evet, o halde neden yaptın?"

Alt dudağımı dişleyerek, "İhtiyaç duydum," dedim.

"Bana söylemen gerekir. Kural böyle... Bunu istediğini söylemiştin. Benim sana zarar vermemi istediğini söylemiştin." İstiyordum zaten ama... Bu çok garipti. Karşısına geçip ne demem gerekiyordu? Ben daha önce insanlara bunu doğrudan söylememiştim. Doktora bile anlatmam yıllarımı almıştı. Bu adamı daha yeni tanıyordum, benim patronumdu ve hakkın-

da hiçbir şey bilmiyordum ama bu adam benden ... gizli yanımı istiyordu.

"Sana göstermek istiyorum." Gözlerim kocan... açıldı.

"Şimdi mi?" Dudak kenarları kıvrıldı.

"Şimdi mi istersin?" Ne beklediğimden bile em... değildim ne istediğimden de öyle ama bana cevap h... satı tanımadı. "Hayır, şimdi değil. Çıkmam gerekiyo... Hem ayrıca bugün kurala karşı geldiğin için benden bir şey alman adil olmaz. Eğer benden acı istiyorsa... bunu hak etmen lazım. Sen bana karşı geldin Tutku." Acıyı bir ödül olarak kullanan başka biri olabilir mi... di acaba? Yıldırım Bozkurt benim hasta zihniyetim kadar hastaydı.

"Sana bunu deneyimlemen için şans vereceğim fa... kat şimdi bir ceza alman gerekiyor." Ödülü acı olan bir adamın cezası ne olabilirdi?

"Nasıl bir ceza?" Yüzündeki gülümseme genişledi. Psikopat bir katilin kurbanına öldürmeden önce attığı son gülücüğü gördüm.

"Sence sana nasıl bir ceza vermem gerekir?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorum diye bir cevap yok Tutku." Bunla... rı aklımda tutmak o kadar zordu ki... Yüzüme bak... başını dik tut, kafanı sallama, bilmiyorum deme. Ben uzun cevapların insanı değildim.

"Cezanı buldum." Diliyle alt dudağını yaladığını gördüm.

"Dizlerinin üzerine çök." Lafını ikiletmek istemediğim için sandalyeden kalkıp önünde diz çöktüm. Ona karşı gelmek istemiyordum fakat bu diz çökme olayı çok küçük düşürücüydü.

"Sana sorduğum sorulara cevaplar vereceksin. Fakat istediğim şey gerçek cevaplar... Yalan söylemek, kafa sallamak ya da sınır bozucu sessizlik istemiyorum. Anladın mı?"

Titrek soluklarım hızlanırken, "Anladım efendim." dedim.

"Güzel..." Bana baktığını biliyordum.

"Benim hakkımda ne düşündüğünü söyle. Tek kelime dahi atlamadan..."

9. BÖLÜM

Yok öyle umutları yitirip karanlıkta savrulmak. Ürk-
mak aynı gökyüzü altında, bir direniştir yaşamak

- Nazım Hikm

Sessizliğe gömüldüm. Çünkü söyleyeceğim her şe sessizlikten değersiz, sessizlikten sessiz olacaktı. Eğ aklımdaki şeyleri söylersem ayaklarımın üzerine b daha doğrulamazmışım, bir daha onun yüzüne bak mazmışım gibi hissediyordum.

"Konuşacak mısın?" Ben cevap vermemeye devar edince sert bir tonda, "Düşüncen yok mu? Her insa nın düşüncesi vardır Tutku. Sadece korkak insanla düşüncelerini söylemekten çekinirler." diyerek sözle rini sürdürdü. Aslında konu buydu. Korkuyordum. Aklımdan geçen şeyleri söylemekte hiçbir zaman i olmamıştım.

"Yapamam..." Dalga geçer gibi burnundan verdi küçük düşürücü nefeslerle güldü.

"Yapabilirsin ama yapmıyorsun çünkü korka sın." Kendinden emin bir şekilde etrafımda yürüme başladı. Bana ölmesini beklediği avın tepesinde dair ler çizen akbabaları anımsatsa da ona yem olmakt kurtulmak için çaba harcamıyordum.

"Bunu daha kolay bir şekilde yapmaya ne dersin? En azından bu seferlik."

"Nasıl?"

"Sana üç şey söyleyeceğim ve sen evet ya da hayır diyeceksin. Anlaştık mı?" Yutkundum. Ağzımdan çıkan o ufak iki kelime benim hayatıma etki edecek kadar anlamlı olacaktı. Bana soracağı şeyler zor olacaktı. Çünkü Yıldırım Bozkurt kolay ya da tahmin edilebilir değildi.

"Anlaştık." İlk sorusu keskin bir sertlikte geldi. Normalde son derece kibar olan o konuşması bana hitap ederken en sert tonuna bürünüyordu. Sanki ben ne kadar zayıf olursam onu o kadar güçlendiriyordum.

"Seni korkutuyor muyum Tutku? Benden korkuyor musun?"

Düşünmeden, "Şey biraz, yani evet korkuyorum," diye cevapladım. Şaşırmamıştı çünkü zaten bunu apaçık biliyordu. Bir süre sessizlik oldu artık etrafımda dolaşmıyordu tam arkamda duruyordu. Bedeninden yayılan o gerilim hattı çevremi sarıyordu. Gerginlik dokunulabilecek kadar fark edilirdi. Koşmuş gibi nefes nefese kalmıştım ve soluklarım kesik kesikti.

"Sana yapmak istediğim şeyleri yapmamı istiyorsun değil mi? Bunu merak ediyorsun? Canını ne kadar yakabileceğimi merak ediyorsun..." Bu soruya cevap vermem diğerinden daha uzun sürdü ama Yıldırım Bey sabırlıydı. Arkamda öylece dururken hiçbir şey söylemeden sadece bekledi. Bana zaman ve alan tanıdı çünkü bunu gerçekten istediğimden emin olmak istiyordu.

"E-evet..." Güldüğünü duydum. Yine... onun güldüğünü duymak beni rahatlatmıyordu hatta daha çok gerilmeme neden oluyordu.

"Son soru için hazır mısın?" Etrafımda tekrar dolaştı, bu sefer adımları önümde durdu. Ayakkabılarına bakmaktan vazgeçerek kafamı kaldırıp onun yüzüne baktım. Ona bu kadar aşağıdan bakmak etkiyi artırmıştı. Güçlü çenesini, düz çizgi halindeki dudaklarını, burnunun ucunu ve bana güçlü bir ifadeyle bakan gözlerini görebiliyordum. İçimde korku, merak, endişe ve gerginlik dışında gezinen bir duygu daha vardı. Şehvet... Şehvet tenimi karıncalandırıyor, nefesimi kesiyor, diğer duygulara karışarak bacaklarımın arasında bir yoğunluğa neden oluyordu.

"Tutku?"

"Hazırım. Hazırım efendim." Bana doğru bir adım daha atarak iyice yaklaştı hâlâ dizlerimin üzerindeydim ve ona bakıyordum. Görüşüm net olmasa da ifadelerini seçiyordum.

"Seni etkiliyor muyum? Bedenini ısıtıyor, tenini karıncalandırıyor, nefesini kesiyor muyum Tutku? Benden acıdan başka bir şey istiyor musun? Bütün açlıklarını doyurmamı istiyor musun?"

Hayır, hayır buna cevap veremezdim. Patronumla yatmayacaktım.

"Bu... Çok fazla..." Bu şekilde kurtulmayı düşünüyordum ama Yıldırım Bozkurt bitti diyene kadar bu oyunun bitemeyeceğinin de farkındaydım. Bu onun oyunuydu. O taşların başındaydı ben ise piyondum. Ben, o git demeden, o bitti demeden gidemez ve bitiremezdim.

"Ayağa kalk." Ayağa kalkmaya çalıştım ama uyuşan bacaklarım buna müsaade etmedi. Yıldırım Bozkurt tek eliyle bileğime yapışıp beni sertçe çekti. Ona olması gerekenden fazla yakındım. O kadar yakındım ki gömleğinden sıcaklığını, teninden kokusunu, bakı-

şından öfkesini hissediyordum. Gözlerimi kaçırdığım anda diğer eli yanaklarımı kavrayıp ona bakmam için beni zorladı. Yüz yüze, yakın... Çok yakın.

"Kolaylaştıralım o halde..." Ve biraz daha... Biraz daha yakın. O kadar yakındı ki solukları yüzümü yalıyordu. Nefesi iğneydi tenim ise gergef. Ben geriliyordum, ben gerildikçe bana batıyordu. Canımı yakmıyordu sanki bana bir şeyler işliyordu.

"Seni..." Sorusu yarıda kesildi. Telefonunun ısrarlı melodisi bu zorlu durumu boldu. Önce yanaklarımda duran eli yok oldu. Sonra bileğimdeki eli düştü. O masasına doğru ilerlerken bende kaçarcasına odadan çıktım. Hatta kaçtım. Çantamı aldım ve kendimi ondan, onun hakimiyetinden olabildiğince uzağa attım.

Ev bakma planımı ertelemiştim. Çünkü anı karar vermek istemiyordum. Sağlıklı düşünemeyecek kadar dolu olan beynime daha fazla yüklenmeyecektim. Bu yüzden camın kenarına oturdum. Bütün gün... Hava kararıp yıldızlar siyah gökyüzünü mınık ışıklarıyla aydınlatırken ben bu aydınlanma aşamasının her ayrıntısında oradaydım. Uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Bu hastalıktı... Bu doğru olamazdı, bana iyi gelemezdi ama uzaklaşamayacağımı da biliyordum. Onu istiyordum. Onun bana vereceği şeyleri istiyordum.

Pazartesi sabahı erkenden ofisteydim. Yıldırım Bozkurt gelmemişti ve ben cumartesi günü dağınık bıraktığım ofisi toplamaya başladım. Dosyaları dolaba kaldırdım, Yıldırım Bey'in masasını topladım ve odadan çıkarak masama döndüm. Saat tam dokuzda Yıldırım Bozkurt kapıdan içeri girdi. Yüzüme dahi bakmadan odasına girerken ben arkasından öylece baktım.

Onun varlığının yarattığı o duygu yerli yerindeydi. İçeri gireli çok az bir zaman geçmişti ve artık programını hatırlatmak için içeri girmem gerekiyordu. Yeşil elbisemin eteğini çekiştirip elimde ajandamla birlikte kapısını çaldım. Bir saniye kadar sonra içerideydim. Masasında oturuyordu ve gözü bilgisayardaydı.

"Yıldırım Bey programınızı hatırlatmak için..." Sandalyesini döndürüp bana odaklandığında sözümü kesmek zorunda kaldım. Gözleri doğrudan üzerimdeydi. Bedenimde gezinen o küçük karıncalar ayak bileklerimden yukarı tırmanıyordu.

"Seni dinliyorum." Ajandanın işaretli bölümünü açarak hafifçe öksürüp sesimi düzenledim.

"Saat on bire kadar boşluk bırakmamı istemiştiniz. Saat on iki de yemekli bir toplantınız var. Başaran Holding ile..." İyice arkasına yaslandı.

"Güzel, hazırlığını yap sende geliyorsun."

Şaşkınlık içinde kafamı kaldırıp, "Bende mi?" diye sordum. Kaşları çatıldı.

"Başka planınız mı vardı Tutku Hanım?" Kafamı iki yana sallamak üzereyken bundan vazgeçtim.

"Hayır, elbette hayır... Sadece..." Sözümü kesti.

"Buna alışsan iyi olur, sen benim asistanımsın ben nereye gidersem oraya gelir, ne istersem onu yaparsın." Gözlerimi kaçırıp bakışlarımı ajandama indirdim.

"Anlıyorum Yıldırım Bey." Programın kalanını da okuduktan sonra ajandamın kapağını kapattım.

Çıkmak üzereyken, "Yıldırım Bey?" diye seslendim. Zaten bana baktığı için adını söylemem garip bir hava yaratmıştı ama bunu umursamadı.

"Sizin aylık programınızda bu Cuma kırmızı işaretli... Hatırlatma notu düşmüşsunuz." Dudaklarını birbirine bastırdı. Düşünen adam ifadesi etkileyiciydi.

"O zaman bu hafta sonuna plan yapmayın Tutku Hanım. İş seyahatinde olacaksınız." Açıklama bekleyen surat ifademde en az onun düşünen adam ifadesi kadar dikkat çekici olmalıydı çünkü Yıldırım Bozkurt oturduğu yerden kalkarak bana doğru yürüdü. Uzun adımlarını ağırdan alıyordu ve ince bedeni bana doğru gelirken gözlerimi ondan bir saniye bile ayıramıyordum.

"Seyahatler iş tanımındaydı Tutku Hanım. Yurt içi ve yurt dışı seyahat engeliniz olmamalı." Yanlış anlaması karşısında tebessüm ettim.

"Bir engelim yok efendim. Sadece tek başıma mı gidiyorum? Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ya da nereye gideceğimi..." Yine güldü. Guluşleri çok seksiydi. İçimi kıpır kıpır etmiyordu ama buz kesip ateşlerde yürüyordum.

"Tek başına gitmiyorsun..." Başparmaklarını pantolonunun cebine sokarak bedenini gerdi. "Birlikte İzmir'e gidiyoruz." Bu tek başıma gitmekten daha korkutucu bir durumdu yutkunmakla yetindim.

"Sana organizasyon ve toplantı bilgilerini gönderirim. Ekip için rezervasyon yapıldı." Dudaklarımı birbirine sürterek rujumun kremsi dokusunu yaydım.

"Peki. Başka bir isteğiniz var mı?"

"Hayır, yok. Öğlen toplantısı için hazır ol."

Öğlen toplantısına kadar dosyaları incelemiş ve İzmir organizasyonuna göz atmıştım. Oldukça lüks bir otelde yapılacak olan bir PR organizasyonuydu

aynı zamanda saygın bir makine organizasyonuna da katılımı yapılacaktı. Önde gelen mühendislik şirketleri orada olacaktı ve kesinlikle hazırlıklı gitmem gereken bir yerdi. Yıldırım Bozkurt'a kendimi kanıtlayabilirdim. Bunu yapabilirdim. Başaran Holding ile yapılacak toplantının saati yaklaşırken Oktay Bey içeri girerek son derece '*Çapkın!*' bir tavırla bana gülümsedi.

"Toplantı için hazır mısın Tutku?" Hazırladığım dosyaya dokundum.

"Evet, hazırım."

"Nasıl gidiyor? Yıldırım Bozkurt seni fazla zorluyor mu?"

Oktay Bey ile göz kontağı kurmaktan kaçınarak, "Hayır, Yıldırım Bey çok iyi bir patron. İnsan ondan çok şey öğreniyor," diye cevap verdim. Ne kadar ona dürüst davranmış olsam da gözlerine bakmak istemiyordum. İçimdeki şeylerin dışarı yansıyacağından çekiniyordum.

"Öyledir. Yıldırım Bozkurt insanlarda hayranlık ve korku uyandırmak konusunda iyidir." Dudak kenarlarım yalancı bir tebessümle kıvrıldı. O sırada odasından çıkan Yıldırım Bey hafifçe öksürdü.

"Hazırsanız çıkalım?" Sesinde öfkeli bir pürüz vardı. Hızla yerimden kalkıp bilgisayarımı kapattım. Dosyayı evrak çantama koyup hazır olduğumu gösterircesine saçlarımı düzelttim.

"Ben hazırım efendim."

"O halde hadi, geç kalmaktan ve geç kalınmasından nefret ederim." Bizi arkada bırakarak yürümeye başlayınca onu takip etmekten başka çaremiz olmadığını fark ettik.

Sıkışık trafikte sahil yolunda ilerlediğimiz sırada şoförün yaptığı ani bir frenle ayaklarımın dibinde duran evrak çantası devrildi. Yıldırım Bey'in ayaklarının tam önünde duran çantaya doğru eğildim ama Yıldırım Bey'de aynı şekilde eğilmişti. Çantanın sapını tutmak için uzanırken ellerim çok sıcak ellere temas etti. Aniden çarpan o elektrik hissiyle kendimi geri çektim. Nabzım deli gibi atıyordu ve bunu sadece aptal bir temas yapmıştı. Yıldırım Bey çantayı tekrar ayaklarımın önüne doğru ittirdi. O an gözlerime odaklanan gözleri her şeyi gördü. Artık etkilendiğimden emindi. Bunu biliyordu. Dudak kenarları şeytanı bir şekilde kıvrıldı bunun sebebi biliyor olmasıydı...

Yemekli toplantının yapılacağı deniz kenarındaki lüks restorandaydık ve toplantı için hazır olan bir grup ciddi insanın arasına yerleştik. Masada oturan dört adam ve iki kadın Yıldırım Bozkurt'u saygıyla selamlarken Oktay Bey beni herkesle tanıştırdı. Yemeklerimiz hazır olana kadar toplantı açılışı yapıldı. Ben ise not almakla uğraşıyordum ama bu zor oluyordu. Elimle yazı yazıyor olmak beni üç hatta dört kat daha yavaşlatıyordu.

Yanımda oturan adam bunun farkındaydı fakat benden aksini istemedikçe tablet kullanamayacağımı biliyordum. O Yıldırım Bozkurt'tu ve o nasıl isterse öyle olurdu. Onun yanında çalışıyorsam eğer onu tanımaya mecburdum. Yemek boyunca, toplantı boyunca tüm hareketlerini inceledim ve bundan sonra bu şekilde yapmaya karar verdim. Onu tanımaya karar verdim.

Bütün hafta oldukça yoğundum. Toplantılar, ihaleler, görüşmeler ve bir sürü planlanacak şey ile boğuştum. Hafta boyunca Yıldırım Bozkurt beni bir çanta

misali yanında taşımıştı. Hatta telekonferanslarında bile not almak için yanı başındaydım. Aramızda özel bir konuşma geçmemişti ama bu sürede onu tanımak için pek çok fırsatım olmuştu. Onu çok fazla gözlemlemiş ve hareketlerinden çıkarımlar yapmaya başlamıştım. Artık işaret parmağı dudaklarında gezinirken düşündüğünü biliyordum. Alnı kırıştığında öfkeli olduğunu anlıyordum. Elini saçlarından geçirdiğinde stresli olduğunu fark ediyordum. Bir insanla doğrudan göz teması kurduğunda bunun o insanı ikna edeceğinden emindim.

Hafta içi seyahat için alışverişe gitmiş kendime uygun şeyler almıştım. Ufak seyahat valizim hazırdı ve birazdan yola çıkacak olmanın gerginliği üzerimdeydi. Pazar akşamına kadar Yıldırım Bozkurt ile birlikte olacaktım. Yani birlikte olmaktan kastım onun etrafında olmaktı. Sürekli onunla olmak çok zordu. Evet, bana çok şey katıyordu fakat beni zorluyordu. Özel bir jet ile ekip olarak gidecek olsak da onunla oldukça fazla zaman geçirmem gerektiğini biliyordum. Yıldırım Bey odasından çıktığında mesai sonu olmasına rağmen takım elbisesinin içinde kusursuzdu. Beni esir alan parfüm kokusunu içime çektim. Yeni şekillendirdiği belli olan sarı saçları geriye yatıktı. Gözleri bana odaklandı.

"Artık çıkalım. Araç bekliyor."

"Peki, efendim." Bilgisayarı kapatarak çantamı omzuma astım. Seyahat çantamı peşimden sürükleyerek kapıya yöneldim. Yıldırım Bozkurt önden önden yürümek yerine beni beklemişti. Birlikte asansöre bindik ve lobide bizi bekleyen grubun yanına ilerledik. Yönetim kurulundan tanıdığım birkaç kişi dışında Oktay Bey'de vardı ve hemen önünde dikilen Avukat

Asuman Hanım ile konuşuyordu. Avukat bizi gördüğünde Yıldırım Bey'e gülümsedi ve hafifçe selam verdi.

"Jet hazır. Gidebiliriz."

Özel jet havalimanında özel bir alanda bekliyordu. Çantalarımız bizden önce jete yerleştirilmişti ve jette bizi karşılayan ekibin üniformalarında Bozkurt Holding'in amblemi vardı. Bütün bu ciddiyet, zenginlik ve lüks başımı döndürmüştü. Yıldırım Bozkurt, Oktay Bey ve Avukat Asuman Hanım koltuklu kısmı ayıran paravanın arkasına geçtiler. Diğer dört adam kendi içlerinde bir sohbet grubu oluşturduğunda açıkta kalmıştım. Belki de yanlarına gitmeliydim ama yapmadım çünkü Yıldırım Bozkurt bana gelmemi söylememişti. Ön kısımda oturarak çantamdan telefonumu çıkardım ve Koray'a mesaj yazdım.

Şimdi uçaktayız. İndiğimizde tekrar yazarım.

Bana karşı korumacı davranması hoşuma gidiyordu. Hiçbir zaman bu kadar yakın olduğum bir kardeşe ya da arkadaşa sahip olmamıştım.

İyi yolculuklar senden telefon bekliyorum otele yerleşince ara.

Kendi kendime gülümsediğim sırada izlendiğim hissine kapılarak kafamı kaldırdım. Yıldırım Bozkurt elini cebine sokmuş tam karşımda dikiliyordu.

"Arkada bize katılamayacak kadar meşgul müsün?" İğneleyici sorusuyla birlikte yanaklarım kızardı.

"Üzgünüm, bana ihtiyacınız olacağını düşünmedim."

"Düşüneceksin Tutku, senin görevin her şeyi düşünmek. Şimdi yanımıza gel ve bize katıl. Eğer ben izin verirsem otelde dinlenmek için koca bir akşamın

olacak." Yerimden doğrulup yanlarına gittim. Uçuşumuz bitene kadar çalışmaların üstünden geçtik ve inişe başladığımız sırada ön tarafa geçerek inişi bekledik.

Lüks otelin görkemli binasına girdiğimizde herkesin yorgun olduğu yüz ifadelerinden ve sessizliklerinden belliydi. Açıkçası bende yorulmuştum koca bir hafta oldukça stresli ve yorucu geçmişti. Otelin altıncı katındaki süit odalara çıktık. Zaten Yıldırım Bozkurt'un standart odalarda kalmasını bekleyemezdim. Görevliler eşliğinde odalarımıza dağılırken benim odam ve Yıldırım Bozkurt'un odasının arasında incecik bir duvar olması terlememe neden oldu. Beceriksiz bir şekilde tebessüm ederek odama girmek üzereyken Yıldırım Bey'in çevresinde her zaman kullandığı o kibar ses tonunu duydum. Bu ses tonunu onunla baş başayken duyamıyordum çünkü bana karşı her zaman fazla sertti.

"Akşam yemeğinde görüşürüz Tutku Hanım." Saatine bakarak, "Saat sekizde," dedi. Zaten saatin çoktan yedi buçuk olduğu düşünülürse yarım saat sonra akşam yemeğinde onu tekrar göreceğim düşüncesi karnımda bir şeylerin burkulmasına neden oldu.

"Peki, efendim."

Odama girdiğimde derin bir nefes alarak sırtımı kapıya yasladım. Ufak valizimi çekerek odanın içine ilerlettim. Odam normal bir odadan büyüktü. Oturma bölümüyle yatak odasını kemerli bir kısım ayırıyor geniş ve yere kadar inen pencereler balkonun ardındaki deniz manzarasını izlemeye olanak sağlıyordu. Batan güneş şimdi ufacık turuncu bir ışıktan ibaretti. Denizin bittiği yer yanıyordu sanki...

Hemen çantama uzanıp telefonumu çıkardım ve Koray'a otelde olduğumu bildiren bir mesaj yazdım.

Valizimi orada bırakıp balkonun cam kapısını açtım. İlerleyerek siyah balkon demirlerine tutunup denizin bitişindeki yangını izlemeye başladım. Birazdan sönecek ve geriye muhteşem bir karanlık bırakacak daha sonra o karanlığı yıldızlar süsleyecekti. Belki de evren her aydınlığın sonu bir karanlığa açılır ama her karanlıkta, bu karanlığı aydınlatacak bir umut vardır demeye çalışıyordu. Zaten insanları yaşaması için teşvik eden bu küçük umutlardı.

Ben hayatımdaki umutsuzluklara rağmen yaşamıştım. Şimdi yeni bir hayatım ve umut etmeye değer şeylerim vardı. Güneşim batmış olsa da yıldızlarım geceme göz kırpmak için sisin dağılmasını bekliyordu. Gelişigüzel bir tavırla kafamı çevirdim ve yan tarafımdaki balkonda dikilen adamı gördüm. Takım elbisesi içindeydi kendini hafifçe korkuluğa yaslamış fakat günbatımı yerine bana bakıyordu. Onu fark ettiğimin farkına varınca gülümsedi ama gözlerini bir an olsun kaçırmadı onun yerine benim balkonum ile onun balkonunu ayıran korkuluğa yaklaşıp kollarını korkuluklara yasladı.

"Güneşin batışını mı izliyorsun?" Bakışlarımı ondan ayırıp tekrar ufuk çizgisine kaydırdım.

"Evet..."

"Güneşin batışı insanı düşüncelere daldırır. Sen ne düşünüyordun?" Ona yalan söyleyemeyeceğimi ya da onu geçiştiremeyeceğimi bildiğim için doğruları söylemeye karar verdim konuşmadan önce gözlerim tekrar onunla bütünleşti.

"Yaşamak için hayatımda olan sebepleri düşünüyordum." Aşırı dürüstlüğüm karşısında başımı önüme eğip dudaklarımı dişledim.

"Yaşamak için her zaman sebep vardır. İnsan bu sebepler için yaşar." Gözleri dalmıştı. Bana doğru bakıyordu ama benden öteyi görüyordu. Uzun süre sessiz kaldı. "Sebebini Türkiye'de mi buldun?" Artık kişisel sorular sormaya başlamıştı ve bu durum beni korkutuyordu. Yıldırım Bozkurt'un en kirli sırrımı bildiği düşünülebilirdi fakat derinlerde çok daha çirkin şeyler vardı. Onları bilmesini istemiyordum. İhtiyacımın nedenini, yaşadıklarımı bilmesi demek ya bana acıması ya da benden nefret etmesi demekti ki ben ikisini de ona hissettirmek istemezdim. Bu yanımı karanlık bir fantezi olarak görmesi en akılcı yoldu.

"Pek sayılmaz."

"Ama bir sebebin var değil mi? Burada..." Bakışlarım yere indi.

"Bir sebebim var... Burada..." Kolunu kaldırıp saatine baktı.

"Yemek saati geldi."

O içeri girmeden önce benim girmemi belirten bir bakış attı. Bende onu dinledim kibarca gülümsedim ve içeri girdim. Yemeğe çıkmadan önce makyajımı düzelttim. Yıldırım Bey'i bulma ümidiyle odamdan çıktım fakat onun yerine Oktay ve Kaan Bey ile yemeğe inmek zorunda kaldım. Bizim için ayrılan havuz kenarındaki akşam yemeği masasında Yıldırım Bozkurt ve hemen yanında Avukat Asuman oturuyordu. İçimde oluşan öfke ona karşı hissettiğim en yoğun öfke dalgasıydı. Nedensizdi belki ama kendimi öfkeli hissetmemi engellememişti. Bana kalan Yıldırım Bey'den en uzak sandalyeye oturdum. Tatsız yemek akşamının geçmesini beklerken iş ile ilgili olan tüm sohbetleri boş bakışlarımla dinledim. Ta ki akşam olup odalarımıza çıkma vakti gelene kadar...

Onlardan müsaade isteyerek odama çıktım. Ben yukarı çıkarken Finans müduru Veli Bey'de bana eşlik etti. Adama iyi geceler dileyerek kapıyı kapattım. Saçımdaki tokaları çözdüğüm sırada kapım çalındı. Aceleci adımlarla kapıyı açtım ve ufak bir denge kaybıyla öne doğru sendeledim. Bedenim kapıda dikilen adamın uzun, sert bedenine değdi. O an aramızda yükselen elektriğin bedenimde gezinişini hissettim. Damarlarımda dolaşan kan elektrik yüklendi, parmak uçlarımda hissettiğim titreşim ile yutkundum. Kendimi geri çektiğim anda büyük bir boşluğa düştüm. İçimde yükselen şehveti dizginleyemiyordum.

Yıldırım Bey koridora baktı ve bana doğru uzanıp, "On dakika sonra odama gel," dedi.

Kendi odasına doğru yürüyen bedeninin zarafeti karşısında bir kez daha titredim. Başım beladaydı. Üstelik bu belaya gözüm kapalı girecek kadar da delirmiştim. Hangisinin galip geleceğini bilmiyordum. Bu geceyi acı ile mi yoksa şehvet ile mi geçirecektim? Yıldırım Bozkurt beni endişeler denizinde bir başıma bırakıp kayıkla uzaklaşırken kapıyı kapatıp on dakika gibi bir zamanda ne yapacağımı düşünmeye başladım.

10. BÖLÜM

Elmas nasıl yontulmadan mükemmelleşmezse,
insan da acı çekmeden olgunlaşmaz.

– Konfüçyüs

Aklıma yapacak ve düşünecek tonlarca şey geliyordu ama on dakika avuçlarımdan kum misali akıyordu. Eğer bir şeyleri biriktirme gibi bir alışkanlığım olsaydı zaman biriktirmiş olmayı dilerdim. Çünkü şu an en çok buna ihtiyacım vardı. Yıldırım Bozkurt ile ne yapacaktım? Bana ne sunacaktı? Asıl önemli olan ben bana sunacağı şeylere hazır mıydım? Yatağın üzerinde oturup düşüncelerimi tartarken akıp gidişini fark ettiğimde hızla yerimden kalktım ve koşturarak odadan çıktım koridoru kontrol etmeyi kapıyı kapattıktan sonra akıl etmiş olsam da koridorda kimse olmaması rahatlatıcıydı.

Hemen yan tarafımdaki kapının önünde durdum. Tam kapıyı çalmak için elimi kaldırdığım sırada açılan kapıya daha doğrusu kapıyı açan adama şaşkınlık, heyecan ve utanç ile baktım. Yıldırım Bozkurt bu akşam yemekte giydiği takım elbisesinin içinde kusursuzdu. Parfümüne karışmış sigara kokusu az önce söndürülen sigarayı işaret ediyordu. Yutkunduğum anda

içeri girmem için kenara çekildi. Birinin beni görmesi endişesini unutarak yavaş adımlarla odaya girdim. O sırada kapı arkamdan kapandı ve ağzımdan kurtulan ufak ses ile yerimden sıçradım.

Arkamı döndüğümde Yıldırım Bozkurt saatine baktı.

"İki dakika geciktin." Normal bir zamanda olsa iki dakikalık bir gecikmeyi komik bulabilirdim ama Yıldırım Bey'in yüzündeki o -*kork benden*- ifadesi gülmeme engel oluyordu.

"Üz-üzgün-üzgünüm... Ben şey, ben... Saate bakmadım. Yani geç kalacağımı düşünemedim." Adımlarını ihtiyatla atarak önümde durdu. Yuzume duşen bir saç tutamını kavrayan parmakları tüm bedenimin titremesine neden oldu. Yüzümü tamamen açığa çıkardığında uzun parmakları çenemi kavrayarak yukarı kaldırdı. Gözlerim doğrudan onun şimşeklerin çarpıştığı gözleriyle kesişti.

"Zaman sana uymaz Tutku. Sen zamana uyarsın. Aynı şey kurallar içinde geçerli. Kurallara uyarsın, kurallar esnemez..." Nefesi yüzümde sıcak esintilere neden oluyordu ve ağzından çıkan her sözcük rüzgârın dalgaları dağıtması gibi düşüncelerimi dağıtıyordu.

"Şimdi ne olacak biliyor musun?" Kafamı iki yana sallama isteğimle mücadele ediyordum ama zaten istesem de yapamazdım çenemdeki tutuşu çok sertti.

"Bilmiyorum efendim." Gözlerinden bir şehvet parıltısı geçtiğine yemin edebilirdim. Kafasını eğerek yüzünü bana biraz daha yaklaştırdı.

"Her hatanın bedeli vardır..." Kendi kendine gülümsedi. "Bu bedel sana çok ağır gelmeyecek sanırım." Biraz daha yaklaştı. Dudaklarıyla dudaklarım arasında nefes boşluğundan başka bir şey kalmamıştı.

"Salondaki camın önünde dizlerinin üzerine çök. Yüzün cama dönük olsun."

Çenemi özgür bıraktığında tereddüt etmeden ya nından geçip, içeri yürüyerek geniş salonda ilerledim. Pencere bütün odayı kaplıyor enfes gece manzarasını tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyordu. Perdeler ardına kadar açıktı sanki gece odanın içine inmişti. Yıldırım Bey'in dediğini yaparak geniş cam kanatlarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm. Topuklu ayakkabılarımın topukları kalçalarıma değiyordu. Zeminim yumuşak halısı bacaklarımı gıdıklarken klimanın serin havası tam arkamdan terli sırtıma esiyordu. Bütün duyularım sanki üst seviyedeydi. Yerde gezen karıncanın ayak seslerini duyuyorum desem abartmış olmazdım. Aslında duymak için uğraştığım tek kişiyi duyamıyordum. Algılarımı açmış olmamın nedeni buydu...

Dakikalar geçerken artık hissizleşmeye başlamıştım. Dizlerimin üzerine oturduğum için uyuşan ayaklarım canıma okuyordu ve klima sırtımın buz kesmesine neden olmuştu. Yıldırım Bozkurt'tan hâlâ ses seda yoktu. Artık dayanamayacağımı düşündüğüm bir noktada odanın ahşabında yankılanan adımlarını duydum. Ne yani o kadar zamandır girişte hareketsiz mi duruyordu? Ne yapmaya çalışıyordu? Kararımı değiştirmemi mi beklemişti?

"Ayakkabıların... kurtul onlardan." Ses tonu buyurgandı.

Ellerimi yere dayayarak destek alıp hafifçe doğruldum. Tabii bacaklarım uyuştuğu için popomun üzerine oturmam uzun sürmedi. Bana yardım edecek mi diye hafifçe kafamı kaldırdım ama on adım kadar uzağımda kollarını göğsünde bağlamış dikiliyordu. Yardım etmeyecekti. Bende ayakkabılarımı oturduğum yerde

çıkarıp düzgünce kenara koydum. Tekrar eski halimi alıp oturduğum sırada yaklaşarak ayakkabıları aldı. Adımlarını girişe çevirdi ve his çizgimden kayboldu. Ayakkabı dolabının açılıp kapandığını duydum. Daha sonra adım sesleri tekrar olduğum yere geldi. Biraz ileride duran tekli koltuğun yerde sürüklendiğini duydum. Yıldırım Bey koltuğu hemen arkama yerleştirip oturdu. Ben ise ona arkam dönük bir şekilde dizlerimin üzerindeydim. Eli elbisemin arkasındaki fermuara uzandı ama açmadı.

"Kesinlikle yapmamam gereken şeyler neler?" Kafamı yerden kaldırdım ama ona cevap veremedim. "Benim sınırlarım yok Tutku. Olmayacak... Bana şimdi yapmamam gereken şeyleri söylersen daha kolay olur. Seni rahatsız eden şeyler yapacağım, istemeyeceğin şeyler fakat seni parçalamak istemiyorum. Parçaların bir işime yaramaz." Dürüstlüğü karşısında afallasam da düşünmeye başlamakta gecikmedim. Bende parçalanmak istemiyordum. Bir kez parçalanmıştım ve çok boktandı.

"Bileklikerim... Ben onları asla çıkarmam." Onu göremiyordum ama dudaklarının tek çizgi olduğunu ve parmaklarının o çizgide gezindiğini hayal ettim.

"Tamam, bileklikler kalıyor. Başka?" Tekrar düşünmeye başladım ve bir yandan da her şeyin şu anda aklıma gelmesi için dua ettim.

"Geçmişim... Ben onun konuşulmasından hoşlanmıyorum." İtiraz etmedi.

"Bunun umurumda olacağını sanmıyorum. Başka?" Umursamazlığının kalbimi kırması gerekirdi ama kalbim henüz olaya dâhil değildi. Şu an olaya dâhil olan şey içimde yanan şehvet ve acı için kavrulan bedenimdi.

"Asla içki içmem. Uyuşturucu hiçbir ilaç ve madde kullanmam." Güldüğünü duydum burnundan çıkardığı nefeslerle gülmesi inanılmaz seksiydi.

"Beni ne sanıyorsun?" Benimle dalga geçse de bunları söylediğim için mutluydum. Bana bir şey vermek isterse bu sorun olabilirdi. Bu şey bir bardak içki bile olsa...

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır, efendim. Aklıma gelenler bunlar."

Eli elbisemin fermuarına dokundu. İçimi sesli bir şekilde çektim bu tepkimle birlikte fermuar yavaşça aşağıya indi. Nefes alamıyordum. Uzanıp elbisemi bedenimden sıyırdı. Kumaş parçasını belime kadar indirdi. Siyah dantel sutyenim içimdeydi ama çırılçıplaktım. O kadar çıplaktım ki bahsettiğim şey ten çıplaklığı değildi. Yıldırım Bozkurt beni tenimden bile soymuştu. Benim sık nefeslerim odayı yararken onda en ufak bir değişim dahi yoktu.

Askısız sutyenimin arkadaki kopçasına dokunduğu sırada kendimi geri çekerek, "Sizinle yatamam," diye mırıldandım.

Yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Seni becermeyeceğim," dedi.

Söylediği beni rahatlatmıştı fakat buna rağmen, "Beni buraya neden çağırdınız o zaman?" diye sordum. Korka korka da olsa arkamı dönüp ona baktım. İfadesinden çıkarım yapmak zordu. Kaşları yukarı doğru kalktı ve sol dudağı gülümseyen yüzünü belirginleştirdi.

"İstediğin şeyi vermek için... artık ihtiyacın yok mu?" Neden bahsettiğini iyi biliyordum fakat kendimi kandırarak sanki anlamıyormuşum gibi davranı-

yordum. Bunu istediğim için nasıl bir insan olduğumu bile anlayamıyordum. Ya da Yıldırım Bozkurt'un neden böyle bir şey istediğini?

Daha önce böyle adamlarla tanışmıştım, kadınların canını yakmaktan hoşlanan adamlarla ama Yıldırım Bozkurt gibi bir adamın böyle bir eğilimi olmasına şaşırıyordum. O tanıdığım adamların hiçbirine benzemiyordu. Belki de beni sadece seks için istiyor olsa bu kabullenmesi ve açıklaması çok daha kolay olurdu.

"Neden?" İfadesi anında sertleşti yerinde dikleşti o an gücü açığa çıktı.

"Benim hakkımda bilmen gereken şeylerden biri de kararlarımın sorgulanmasından hoşlanmam. Seni becermeyeceğim çünkü seks partneri bulmak konusunda sıkıntı yaşamıyorum." Haklıydı, kolaylıkla ona bacaklarını aralayacak kadınlar bulabilirdi ama bir hasta bulması zor olmalıydı. Birinin acıya gönüllü olması için hasta olması gerekirdi. Benim gibi...

"Hâlâ istiyor musun?" Başımı önüme çevirdim ve bakışlarından korundum.

"Evet..."

Eli tek harekette sutyen kopçasını açtı. Askısız sutyenim önüme düştü ve meme uçlarım serinlik hissiyle kendilerini belli etti. Arzuyla ürperdim bacaklarımı birbirine bastırıp vajinamı kastım.

"Eğil. Ellerini yere koy." İçimdeki heyecandan dolayı hiçbir şeyi sorgulayacak durumda değildim. Ellerimi yere dayadım ve eğildim. Yıldırım'ın eli sırtıma dokundu daha fazla eğilmemi sağladı. Sırtım dümdüz olmuştu. Arkamda bir hareketlilik oldu. Bir klik sesinin ardından kumaş sürtünmesi duydum. Nabzım delicesine bir ritimde atıyordu öyle ki kulaklarımda uğultularını duyabiliyordum.

"Kontrol benim elimde. Bunu unutma." Umurumda değildi. Bedenimde gezinen şey adrenalindi şu saniyeden sonra durursa ölürdüm. Onu istiyordum. Acının o unutturan, silen, yakan, yıkan hissini istiyordum. Sırtıma altığım ilk darbeyle ufak bir çığlık atarak bedenimi gerdim bu hareketim ile ikinci bir darbe geldi. O kadar şiddetli ve ani olmuştu ki yanlış aldığım nefes yüzünden ciğerlerim acımıştı. İkinci darbede sırtıma kemerin derisiyle vurduğunu anlamıştım. Havada şaklaması bile bacaklarımın arasının sırılsıklam kesilmesine neden olmuştu. Yıldırım benim nefesimi düzenlememi beklemeden art arda beş darbe indirdi. Gözyaşlarım bedenimdeki acıyı vurgulamak ister gibi akıyordu ama benim tek hissettiğim rahatlama ve şehvetti.

"Devam?"

Vereceğim cevap hıçkırıkla kesilecekti bende bu yüzden kuralları bir kenara bırakıp başımı onu onaylarcasına salladım. Kafamı sallamamı umursamadı bana istediğimi verdi. Bunu yaparken acımasızdı ama acıtmak için acımasız olmak gerekirdi. Bedenim titremeye başladığında vurmayı kesti bunu nasıl anladığını bilmiyordum ama sınırda olduğumu anlamıştı. Kemeri yere bırakıp elini sırtımdaki hassas deride gezdirdi. Eli tenime değdiği anda yarayı yakan tuzlu suyun etkisini hissettim. Kendimi kasarak doğruldum.

"Bu izler uzun süre geçmeyecek." Güçlükle ona doğru döndüğümde yüzünde bir gülümseme gördüm.

"Ama zaten sevdiğin şey izler değil mi? Onların iyileşmesini görmeyi seviyorsun." Gözlerimi ondan kaçırdım. İçimi şeffaf bir perdeden görüyordu ve bu kesinlikle korkutucuydu.

"Benim karşımda bunlardan çekinmene gerek yok seni anlıyorum. Hatta kendinden bile daha iyi anlıyorum." Şaşkınlığım öyle bir boyuta ulaşmıştı ki soru sormaktan kendimi alamadım.

"Nasıl? Bunları nasıl biliyorsunuz?" Elini bana doğru uzattığında tereddüt etsem de ondan başka tutunacak dalım yoktu. Bende elimi onun avucunun içine bıraktım. Ayağa kalkmama yardım etti ve hiç beklemediğim bir şey yaparak beni kucağına oturttu. Bir an ona bu kadar yakın olduğum için çekinerek elbisemi toplayıp göğüslerimi kapattım sutyenim hâlâ yerde duruyordu.

"Çıplaklık benim yanımdayken en son dert edeceğin şey olmalı. Bunun için utanmana gerek yok. Seninle cinsel bir yakınlık kurmayı düşünmüyorum." Bu beni rahatlatmamıştı. "Şimdi bunları nasıl bildiğime gelecek olursak eğer, bana güçlü olmak istediğini söylemiştin hatırlıyor musun? Sana nasıl güçlü olacağını gösteriyorum bende." Çenemi iki parmağıyla tutup yüzümü kendine yaklaştırdı.

"Canın yandıkça var olduğunu hissedersin, var olduğunu hissettikçe güçlenirsin." Cümleyi söyleyiş tarzı, en az cümle kadar anlamlıydı. "Sana güçlü olman için gereken şeyi veriyorum."

Bana verdiği şeyden dolayı memnundum. Bunu daha önce yapmıştım. Birden fazla adamın canımı acıtmasına izin vermiş, onlarla yatmıştım. Hayatımın karanlık dönemlerinden birindeydi ve sadece o şekildeyken rahatlıyordum. Fakat Yıldırım Bozkurt gibi bir adamın o sapıklarla karşılaştırılabilir hiçbir yanı yoktu. –*Bu ihtiyaç dünyada ne kadar yaygın olsa da*- Sorunları olan bir adama benzemiyordu. Doktorum ihtiyaçlarımdan kurtulmam için çok fazla zaman harcamıştı ve nihayet kendimi başkasının verdiği acı-

dan kurtarmış, bunu bir ihtiyaç gibi hissetmeye son vermiştim. Şimdi, eski alışkanlıklarımı körükleyerek, buna nasıl güçlenmek diyebiliyordu?

"Anlamıyorum..." Gülümseyerek saçlarımı yüzümden çekti.

"Anlamana gerek yok. Hissedebiliyor musun? O yeterli."

Beni kucağından kaldırdı ayakta durmakta zorlandığımı fark edince tek elini belime dolayarak dengede kalmama yardım etti. Ben kendi başıma ayakta durunca yerden sutyenimi alıp bana uzattı. Bir şey söylemeden sutyenimi aldım ama takmadım çünkü sırtım acıyordu. Başka bir şey söylemediğini fark ettim ve gitmem gerektiğini anladım. Elimde tuttuğum sutyen ve çıplak ayaklarımla kapıya doğru yöneldim. Elbisemin fermuarını bile çekememiştim tek dileğim kimseye görünmeden odama girebilmekti. Odanın ortasına geldiğimde sert bir tonda adımı söyledi.

"Tutku?" Yavaşça arkama dönerek ona baktım.

"Bir daha ben izin vermeden gitmeye kalkma." Bir anda azarlanan bir çocuğa dönüşmüştüm ve sanki gerçekten bu yaptığım kabahatmiş gibi alt dudağımı mahcubiyetle ısırdım.

"Peki, efendim. Gidebilir miyim?"

"Evet, gidebilirsin."

Kimseye görünmeden odaya dönüp kapıyı arkamdan kapattım. Kapının önünde dizlerimin üzerine çöktüm sırtımın kapıya değmemesi için yaslanmadım. Ayakkabılarımı bile odasına unutmuş resmen onun varlığından kaçmıştım. Yanaklarımı ıslatan gözyaşları kendimi garip hissettirdi. Canım acıdığı için ağlamıyordum ya aşağılanmış hissettiğim için ya da küçük

düştüğüm veya pişman olduğum için... Ben rahatlamıştım...

Onun beni o şekilde görmesine ve hissettirmesine izin verdiğim için öfke dolu olsam da rahatlamıştım. En kötüsü de o bunu biliyordu. Gece soğuk suyla duş almış, yatağa yüz üstü yatarak uyumaya çalışmıştım. Sırtımda derin kırmızı çizikler vardı. Sanki kor bir bıçakla kesikler atılmış gibi görünüyordu. Uzun süre kalıcı olmayacaktı ama bir süre onları taşıyacak ve iyileşmesini izleyecektim.

Bütün gecenin uykusuzluğuna ve kafa karışıklığıma rağmen kendimi yataktan çıkarıp hazırlandım. Kahvaltıdan hemen sonra bir konferans vardı. Orada olmam, Yıldırım Bey'in yanında oturmam, hiçbir şey olmamış gibi kalem ve kâğıtla notlar almam gerekiyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranmalıydım. Sırtımda dün gecenin izlerini taşımıyormuşum, karanlığımı ona açmıyormuşum gibi davranmalıydım.

Kahvaltı salonunu Bay ve Bayan takım elbiseliler işgal etmişti. Herkes siyah, kahverengi ve lacivert tercih ettiği için kendimi oraya ait değilmiş gibi hissettim. Üzerimde açık mavi mini eteğim ve aynı renk derin yakalı ceketim vardı. Benim ruhum karanlıktı ama dışarıya ışık saçmaya çalışıyordum. Bu insanların derdi neydi? Gözlerimle etrafı taradığımda Oktay Bey cam kenarındaki masadan elini kaldırdı. Masaya doğru ilerledim. Yıldırım Bozkurt ve Avukat Asuman haricinde herkes masadaydı. Boş sandalyelerden hangisine oturacağımı düşünürken Oktay Bey yanındaki sandalyeyi çekti.

"Günaydın, Tutku. Otursana." Kibarlığımı bozmamak için yanındaki sandalyeye oturdum.

"Günaydın." Herkes bana kibarca karşılık verdı.

"Yorgun görünüyorsun." Oktay Bey'in tespiti karşısında hafifçe tebessüm ettim.

"Pek uyuyamadım."

Bıçağıyla tabağındaki domatesi bölerken, "Neden?" diye sordu.

Tabağıma masadan bir şeyler alırken, "Yabancı olduğum bir yerde kalınca pek uyuyamam," diyerek onu cevapladım.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu, o halde bu akşam otelin kulübüne gitmek için yanıma birini arıyordum." Bunu nasıl reddedeceğimi düşünmeye başlarken önümdeki suya uzanıp bir yudum aldım.

"Bugünün yoğun olacağını düşünüyorum. Program oldukça kalabalık..."

"Sonuçta iş hep yoğun olur, en güzeli de eğlenerek kafa dağıtmak." Farkında olmadan bacağımı salladığımı anlayınca buna son verdim.

"Buraya çalışmak için geldim Oktay Bey, bir kulüpte eğlenmem doğru olmaz."

Ben bu cevabı verdikten birkaç saniye sonra Yıldırım Bozkurt tam karşımdaki boş sandalyeye yerleşti. Benim yanıma oturan Asuman Hanım abartılı bir nezaketle herkese günaydın dedi bende karşılık olarak gülümsemekle yetindim. Kulüp olayının kapandığına *-en azından akşama kadar-* sevinmiştim. Kahvaltımız boyunca iş hakkında konuştuk. Yıldırım Bey ile göz göze gelmekten ve bire bir diyaloglardan kaçındım. Bu sayede hiçbir şey olmamış gibi yapma planım işlemeye başladı.

Kahvaltının ardından konferansın yapılacağı salona geçtik Hepimiz ismimizin yazılı olduğu koltuklara

yerleştik. Bir tiyatro salonunu andıran amfi tamamen doluydu. Sahnede koşturan görevliler son kontrolleri yapıyordu. Ben de hemen yanımda oturan Yıldırım Bozkurt'u umursamadan ajandamı ve kalemimi çıkarıp hazırlandım. Yanlışlıkla sırtımı koltuğa yasladığım anda iç çekerek kendimi dikleştirdim. Bu sırada Yıldırım Bey'in güldüğünü duyarak gayr-ı ihtiyarı ona döndüm. Yüzünde parlak bir gülümseme biraz da gurur belirmişti.

Uzun bacaklarından birini erkeksi bir şekilde diğerinin üzerine attı. Parmakları yazı masası şeklindeki koltuk kolçağında ritim tutuyordu. Mikrofondan çıkan çirkin ses dikkatimi toplamamı sağladı. Kürsüye çıkan yaşlı adam arkada dönen bir slayt eşliğinde konuşmaya başlamıştı. Tüm dikkatimi adamın ağzından çıkan sözcüklere verdim. Her sözcüğü kalemle kâğıda işledim. O sırada yanımda oturan adamı yok saydım. Beynimin duvarlarına acıyla kazınan anıları unuttum. Dün geceyi her silmek istediğimde sırtıma batan tırnakları hissettim. Şeytan tırnaklarını sırtıma geçirmişti bir kere...

Üçüncü konuşmacı kürsüye çıktığında sıkıntıdan bayılmak üzereydim. Uykum geliyordu, gözum dalıyordu ve sürekli cümleleri kaçırıyordum. Yine de yazmaya ara vermiyordum. Kendime düşünmeyi yasaklamıştım. Yıldırım Bozkurt'un bedeninin bana doğru eğim aldığını fark etmedim. Fısıltısı sadece benim kulaklarım tarafından işitilebilirdi. Yalnız ormandaki, yalnız ağaçların duyduğu yaprak hışırtısından farksızdı.

"Arkana yaslan." Kafamı çevirmeden gözlerimle onu süzdüm. Anlamadığımı varsayarak tekrar etti.

"Arkana yaslan Tutku." Dediğini yaptım. Canımı acıta acıta dişlerimi birbirine bastıra bastıra arkama

yaslandım. Sırtım acıdığı için içime sutyen giymemiş tim bu yüzden ceketimin içinde ince askılı bir bluzdan başka bir şey yoktu. Saten kumaşın soğukluğu tenime iyice sürtünüp ateş gibi olan sırtıma yapıştı. Acıyla derin bir nefes aldım. Yıldırım Bozkurt umursamıyormuş gibi görünse de tüm dikkati bendeydi. Bu hoşuna gidiyordu. Bana yaptığı şeyden en az benim kadar hoşlanıyordu.

Seminerden sonra öğle yemeği için yemek salonundaydık ve hemen ardından Oktay Bey'in ayarladığı bir görüşme için toplantı odalarından birine geçtik. Firma Almanya merkezli olduğu için Yıldırım Bey benim ilgilenmemi istemişti. Bu bana verdiği ilk ciddi işti. Müşteriler benimle iletişime geçecek, görüşmeleri benimle yapacaklardı. Kendimi önemli hissederek duruşumu dikleştirdim. Şimdiden Yıldırım Bozkurt'un güç aurasının etrafımı sardığını fark ettim. Öğleden sonra başka müşterilerle görüştük.

Görüşmelerin ardı arkası kesilmiyordu, yazı yazmaktan elim acımış, kalem tuttuğum elimdeki parmaklarımda sertleşmeler başlamıştı. Yıldırım ve Oktay Bey kafenin terasında sigara molası verdikleri sırada pencere kenarındaki koltuklardan birine oturup iyi olduğumu söylemek için Koray'ı aradım nasıl olsa beni tek merak eden insan oydu. Kısa konuşmanın ardından telefonumu kapattığım sırada Asuman karşımdaki koltuğa teklifsiz bir şekilde oturdu. İnce uzun bacaklarını birbirinin üstüne atarak kulağındaki küpeye dokundu ama ben pek umurunda değilmişim gibi görünüyordu. Oturduğu yerden Yıldırım ve Oktay Bey'e bakıyordu. Bakışlarında öfke vardı. Bunu görebilmiştim.

"Tutku? Yeni işin için seni tebrik edemedim. Tebrikler... Umarım Bozkurt Holding'de uzun vadede ça-

lışırsın." Elimde duran telefonumu masaya koydum.

"Teşekkur ederim. Öyle umuyorum." Ucuz bir kahkaha attı.

"Yıldırım zordur. Kısa zamanda seni kaçıracağına eminim." Neden herkes aynı şeyleri söyluyordu. Yoksa Yıldırım Bozkurt'un diğer Asıstanlarına yaptığı şey de bu muydu? Belkı de kaçmalarının nedeni buydu. Eğer nedenleri buysa beni kaçırmaları bıraz zor olacaktı.

"Dayanmayı umuyorum." Kadının gulumsemesı yüzüne yapışmıştı. Tam ağzını açtığı sırada Yıldırım Bey ve Oktay Bey yanımıza geldı. Yıldırım Bozkurt koltuğumun arkasına ellerini koyduğunda bedenim tarafından uyarıldım. Bu irkılme tüm hücrelerime farkına varma dalgaları gönderdi. O an onun tenındekı elektriğin hissiyle titredim. Burnuma çektiğim erkeksı kokusuna karışan sigara kokusu karşısında derın bır nefes aldım. Oktay Bey gülümseyerek beni süzdu.

"Hanımlar akşam kulübe gidiyor muyuz? Asuman? Tutku?" Asuman'ı da kulübe çağırmış olmasına şaşırmıştım aslında şaşırmam gereksızdi Oktay Bey'ın çapkın bir havası vardı. Belirgin yakışıklılığını kullanıyor olması onun suçu değildi elbette. Asuman kafasını kaldırıp Oktay Bey'e baktı.

"Kusura bakma Oktaycığım ama bu gece beni mazur gör. Yıldırım Bey ile yemek yiyeceğiz." Tepkısız ve hissiz kalmayı sürdürdüm ama Yıldırım Bozkurt ellerini hissetmemi sağladı. Parmakları belli belirsız ceketimin kumaşına değdi.

"Yemekten sonra Tutku ile bana katılın?" Asuman cevap vermedi onun yerine bu işi Yıldırım Bozkurt üstlendi.

"Uygun olacağımı sanmam."

"Tutku?" Oktay Bey'in sesiyle kendime geldim.

"Sen geliyorsun değil mi?"

Dudağımın içini dişleyerek, "Başka şansım yok gibi görünüyor," dedim. Oktay Bey beyaz dişlerini sergileyerek gülümsedi.

"Kesinlikle yok. Sana hoş geldin demeliyiz, hem bütün akşamı odanda geçiremeyecek kadar gençsin."

"Tamam, o halde." Oktay Bey kravatını düzeltti. "İşte bu, akşam dokuzda seni alırım."

Kibar bir tavırla gülümseyerek, "Buna gerek yok lobide buluşuruz," dedim Bunu onayladı.

Yerimden kalkmak için doğrulduğum sırada ajandam yere düştü. Yıldırım Bozkurt benden önce davranıp ajandamı yerden aldı. Bu sırada yüz yüze gelmiştik. Ajandamı bana uzattı eline dokunmaktan kaçınarak aldım. Yanımdan geçerek Asuman'a seslendi. Birlikte gözden kaybolmalarını izlerken tekrar başa dönmüş gibiydim. Yine boşlukta savruluyordum. Oktay Bey'e gülümseyerek yemeği odamda yiyeceğimi söyledim. Akşam dokuzu bana bir kez daha hatırlattı. Bende başımı salladım. İstanbul'a dönmek istiyordum. Burada olmayı sevmemiştim. Güvensiz ve yalnızdım.

11. BÖLÜM

Kimseden bir şey bekleme, böylece asla hayal kırıklığı yaşamazsın.

- Sylvia Plath

Saat dokuza gelirken hazırlanmış zamanın dolmasını bekliyordum. Üzerimde her zaman kullanışlı olan minik siyah elbiselerimden biri vardı. Bu elbiseler bir kadını gerçekten seksi gösteriyordu. Özgüven sahibi bir insan değildim ama *'Silik'* görünmekten de uzaktım. Girdiğim ortamda paketin güzelliğiyle insanları etkiliyordum. Paket güzelse insanlar içinde ne olduğuyla pek ilgilenmiyordu. Yine güzel, süslü bir pakete bürünmüştüm. Elbiseyi giyerken sırtım yüzünden biraz zorlanmıştım ama içten içe o sızıların hoşuma gittiğini itiraf etmeliydim.

Lobiye indiğimde bekleme salonundaki koltuklarda oturan Oktay ve Kaan'ı gördüm. En azından Oktay ile yalnız kalmayacağım için rahatlamıştım. Biraz fazla flörtöz ve çapkındı yani tam anlamıyla hoşlanmadığım sınıftandı. Beni gördüklerinde iki adam ayağa kalktı. İkisini de takım elbise dışında ilk görüşüm-

dü. Oktay beni tepeden tırnağa süzdü ve girmem için kolunu uzattı.

"Kusursuz görünüyorsun." Oysa kusursuzluk benim yakınımdan bile geçmiyordu. Yine de nezaketen gülümsedim.

"Sizde iyi görünüyorsunuz." Koluna girdiğim Oktay ve hemen yanımızda yürüyen Kaan ile birlikte gece kulübüne gitmek üzere otelin akşam harikası bahçesinde yürümeye başladık. Sohbeti yönlendirmek adına, "Sadece üçümüz mü olacağız?" diye sordum.

Kaan gülümseyerek, "Grubun en genç ve en sıkıcı olmayan insanları biziz," dedi. Oktay buna güldü. Kulübe gidene kadar konuyu benim dışımda tutup iş hakkında konuşarak geçirdiler. Meşgul adamların, meşgul hayatlarına minnet duyuyordum.

Karanlık kulüp kalabalıktı. Duvar kenarında sıralanmış masalardan birine yerleştik. Oturduktan birkaç saniye sonra Kaan tekrar ayağa kalktı.

"Ne içiyoruz?"

Oktay bana baktığında, "Alkolsüz bir şeyler limonlu soda olabilir," dedim. Oktay onaylamaz bir şekilde kaşlarını çattı. Yumuşak yüz hatları bunu çok etkili kılmamıştı.

"Alkolsüz mü? Hafta sonu ve bir kulüpteyiz."

"Çalışıyoruz ve yarın Yıldırım Bey'in konuşması var. Akşamdan kalma bir asistan işine yaramaz." İnsanlara alkol hakkında gerçekleri anlatmak istemiyordum. Evet, çok sorumsuz olduğum dönemlerde alkol koması sık başıma gelen bir durumdu ama bunu kimseye açıklamayacaktım. İtiraz etmemesi için Kaan'a baktım.

"Kaan Bey limonlu soda alırsanız sevinirim." Kaan başını salladı ve Oktay ısrar etmekten vazgeçti.

"Bana cin al." Kaan başını sallayarak gözden kaybolduğunda Oktay sandalyesinde bana doğru döndü.

"Anlat bakalım Tutku..."

"Ne anlatmalıyım?" Yıldırım Bozkurt ne kadar etkileyici bir adamsa, Oktay'da bir o kadar yakışıklıydı.

"Kendinle ilgili şeyler... Tutku şirket dışında ne yapar? Hedeflerin neler? Nerelisin? Bilirsin tanışmak için..." Anlattım. Kendim hakkında normal şeylerden bahsettim. Okuduğum okul, nereli olduğum, çalıştığım yerler. Bazen yalan söylediğim noktalar oldu ama o bunu anlamadı. Çünkü o Yıldırım Bozkurt değildi.

Oktay'ın tüm flört etme çabaların alt ederek saat on bire kadar dayandım. Yalandan esneyerek içtiğim dördüncü soda bardağını ittirdim.

"Benim artık yatmam gerekiyor." Oktay itiraz etmek üzereyken ayağa kalkarak kararlı olduğumu gösterdim.

"Seni odana bırakayım o halde?" Kafamı iki yana salladım çünkü Oktay'a bunu yapabiliyordum.

"Gerek yok içki içmedim ve odama gidebilirim yine de teşekkürler." Kaan'a da veda ederek kulüpten çıktım. Sıcak akşam havası müzik ve insan sesleriyle doluydu. Otelin gece hayatının canlı olduğu kalabalıktan belliydi. Bahçe yolundan yürüyerek otelin binasına ilerledim. İçeri girip kendimi doğruca odama attım.

Aldığım hızlı bir duşun ardından üzerimde otelin bornozuyla balkona çıktım. Tuzlu su kokusu sıcak yaz meltemiyle birlikte taşınıyordu. Derin bir nefes aldım

ciğerlerim rahatladı ve bir nefes daha çektim. Gözüm yan taraftaki karanlık odaya kaydı. Hâlâ gelmemiş, belki de Asuman'ın odasındaydı. Bunu neden dert ediyordum ki? Ona âşık değildim. Onu beğeniyordum, onu istiyordum, beni istemesini istiyordum ama âşık değildim. Demir korkuluğu ellerimle sıkıca kavradım ve karşımda uzanan manzarayı izledim.

"Denize dalacak cesareti olmayan insanlar, onu sadece uzaktan izlemekle yetinir." Duyduğum ses ile hemen yan tarafa döndüm. Yıldırım Bozkurt benim balkonumdan çok uzak olmayan bir mesafede kendi balkonunda dikiliyordu denize değil bana bakıyordu. Tamamen karanlıkta kalan silueti olduğundan daha korkutucu görünmesine neden olmuştu.

"Bir atasözü mü?" Yüz ifadesini göremiyordum ve bu onun hakkında çıkarım yapmayı imkânsız hale getiriyordu.

"Sayılır..." Bir süre sessiz kaldı ve yine sessizliği bozdu. "...erken dönmüşsün."

"Şey, evet yoğun bir gündü ve yarın konuşmanız var."

"Konuşacak olan benim Tutku."

"Yine de yanınızda yorgun, uykulu bir asistan istemezsiniz." Söylediğim şeyin karşılığında ondan nadir duyulan bir kahkaha sesi işittim.

"Doğru, istemem."

"Bornozu çıkar." Aramızda birkaç dakikadır gezinen sessizliği böyle bir cümlenin bozacağını asla tahmin etmemiştim. Önce ne söylediğini anlamadım, anladığımda ise etrafıma bakındım sanki daha havlumu atmadan insanlar bana bakıyormuş gibi hissettim.

"Kimse göremez, çıkar bornozunu." Gerçekten de diğer yanımdaki balkonu ayıran kolon görünmemi

engelliyordu. Yine de bu çok yasak ve haz vericiydi Bornozun kuşağını çözdüm, omuzlarımdan sıyırıp yere düşmesine izin verdim. Bedenim tamamen çıplaktı hiçbir engel yoktu tek engel gecenin koruyucu karanlığıydı.

"Bana dön." Dediğini yaptım ona döndüm ama balkon ışığım yanmadığı için bir siluetten ibarettim.

"Çıplaklık, sana ne hissettiriyor?"

"Utanç, güvensizlik, haz..." Cevaplarım tamamen doğruydu. Psikologların yıllarca uğraşıp zorlukla aldığı cevapları birkaç emirle alıyordu.

"Peki acı?"

"Yoğunluk, zevk, özgürlük..."

"Beni düşünerek kendine dokunuyor musun? Dün sana yaptıklarımdan sonra kendine dokunup, zevk verdin mi?" Göğüs uçlarım dikildi zaten fazlaca belirginlerdi fakat şimdi karanlıkta bile görülmemesi imkânsızdı.

"Hayır."

"Yap o zaman." Benden ne istediğinin farkında mıydı?

"Yapamam..." Onun karşısında bunu yapamazdım. Bu özel ve gizli kalması gereken bir durumdu ona kendimi bu kadar veremezdim. Benim tarafımdaki korkuluklara yaklaştı yüzü biraz daha belirginleşti ve öfkeli solukları aşağıdan gelen gürültüleri dahi bastırıyordu.

"Bana karşı mı geliyorsun?" Bedenim korkudan mı titriyordu? Yoksa bedenimi böyle titreten yapmak üzere olduğum şeyin yasak cazibesi miydi?

Ellerimi aşağıya indirdim ve kadınlığıma dokundum. Çok ufak ve kararsız bir dokunuştu ama Yıldırım hafifçe öksürdü.

"Korkuluklara yaslanırsan seni daha rahat seyredebilirim."

Korkuyla soludum.

"Ben, yapamam. Yüksekten korkuyorum, bayılmama neden olabilir."

Karşı gelmesini, ısrar etmesini bekledim ama yapmadı bunun yerine "O zaman bana doğru yaklaş ve kendine öyle dokun," dedi.

Bende yaklaştım onun tam önünde dikildim ve karanlıkta görebildiğim kadarıyla ona bakarak kendime dokunmaya başladım. Islak saçlarım da sırtımı okşuyordu. Bacaklarımın arası çoktan ıslanmıştı ve bedenimde yol alan elim yasak elmaya ulaşmak için aceleciydi. Elim tereddütle titriyordu, kesik nefeslerimin nedeni heyecan ve adrenalindi. Elim ulaşması gereken noktayı buldu. Sıcaklık bana yol gösterdi.

Gözlerim kapalıydı ve kafamı hafifçe geriye atmıştım. Parmaklarım tepeciğimin üzerinde gezindi ama aceleciydim. Utanç verici bu anın hemen bitmesini isterken, zevk almak içinde sabırsızdım. Kontrolsüzdüm... İki parmağım bilinçsiz bir bilinçle zevk noktamı okşarken diğer elimle farkımda olmadan meme ucumu kavradım. Meme ucumu çekiyor, sıkıyor, acıtıyordum. Haz kasıklarımda gezinip beni savururken tutunacak hiçbir şeyim yoktu. Sürükleniyordum... Sürükleniyordum ve bundan delicesine zevk alıyordum. Bastırmaya çalıştığım boğuk iniltilerim geceye karışıyordu. Şehvet içimden çıkmaya çalışan karanlıktı. Şeytanına itaat ediyordu.

Dizlerinin üzerine çökmek istiyordu, dizlerinin üzerine çöküp biat etmek bu sayede özgür kılınmak istiyordu. Nefeslerim hızlandı, kan akışımın kulaklarımda yarattığı uğuldama dışında tüm seslere sağır ol-

muştum. Sınırdaydım ve bir süre daha orada olacaktım. İhtiyacım olan bir şey vardı ve o olmadan bu son bulmayacaktı. Bu eziyet devam edecek güçsüz düşüp pes edene kadar sürecekti. Acı istiyordum...

Uzun tırnaklarımı göğsüme bastırdım o kadar derine bastırdım ki acı dolu inildim dudaklarımdan dökuldü. Zirveye taşındığımda bacaklarımı birbirine bastırdım. Rahatlamayla karışık yoğunlukla inledim. Bu o kadar yoğundu ki gözlerimi bir süre açamadım ve açtığımda ise tamamen yalnızdım. Yıldırım Bozkurt gitmişti.

Bütün gece yatakta dönüp durduğum ve olanları sorguladığım için yine uykusuzdum. Yataktan zorlukla kalktım. Uzun gün için hazırlandım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam edecektim ve açıkçası neler olduğu hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Yıldırım Bozkurt benimle oynuyordu. Kahvaltı da Yıldırım Bozkurt yoktu ve Asuman *'Fazlasıyla!'* akşamdan kalma görünüyordu. Dün akşam Yıldırım Bozkurt ile yediği yemekten sonra ne olduğunu merak ettim. Yıldırım hiç de sarhoş görünmemişti aralarında bir şeyler döndüğünden şüphelensem de bir sonuca bağlayamıyordum.

Konuşma salonunda son hazırlıklar ile ilgilenirken Yıldırım Bozkurt hâlâ yoktu. Görevliler ses sistemiyle ilgilenirken bende konuşma sırasında yardımcı olacak notları düzenliyordum. Konferans salonu çok dolu değildi. Oturan en fazla yirmi kişi vardı ama giderek kalabalıklaşıyordu saat yaklaştıkça daha fazla geriliyordum. Geç kalacağını sanmıyordum ama yine de anlamsız bir gerginlik yaşamaktan kendimi alamıyordum. Oktay'ın tam yanımda dikildiğini fark edeme-

yecek kadar dalmıştım yerimden sıçradım ve elimdeki notlardan birkaçı yere saçıldı. Yere çömelip notları aldım ve tekrar doğruldum.

"Konuşmayı sen yapmayacaksın Tutku, bu kadar gergin olma." Beceriksizce gülümseyerek bileğimdeki saate baktım.

"On dakika kaldı ama hâlâ gelmedi." Oktay güldü.

"Her zaman tam zamanında gelir. Kimseyi beklemez ve kimseyi bekletmez." Beni biraz olsun rahatlattıktan sonra sözlerini sürdürdü. "Notlara ihtiyacı olmayacak. Yerine otur ve zamanın gelmesini bekle." Notları ona vermek için yanıma aldım. Bir şeyleri unutmasını ve atlamasını istemiyordum. Ona uygun bir asistan olmaya çalışıyordum.

Oktay yerine geçip yerleşirken ben onun gelmesini kapıda bekledim. Saatime o kadar çok bakmıştım ki her dakikayı görmüştüm. Salon dolmuştu ve her şey hazırdı. Nihayet Yıldırım Bozkurt yanında Harun ile içeri girdi. Harun onun koruması ve şoförüydü. Çanta gibi yanında taşımıyordu ama böyle ortamlarda yanında olmasını istiyordu. Görüntüye önem veren bir adamdı. Üzerine tam oturmuş özel dikim olduğunu bas bas bağıran siyah bir takım içindeydi. Koyu yeşil kravatı, ceketinin cebindeki yeşil saten mendille tam takımdı. Kol düğmeleri de aynı renkteydi. Onu gördüğüm anda ağzım kurudu ve nefesim tekledi.

"Gel." Onu dinledim. Peşinden yürüdüm ben yarım adım arkasındaydım ve Harun'da benden yarım adım arkadaydı. Sahnenin köşesinde duraksadık. Notların durduğu siyah dosyayı ona uzattım.

"Efendim, notlar." Bana sanki bir böceğe bakarmış gibi baktı.

"Ne söyleyeceği hakkında fikri olmayan ve konuya hâkim olmayan insanlar başkasının hazırladığı notlara ihtiyaç duyar. Ben her zaman, her şeye hâkimim."

Bunları söyledikten sonra kürsüye çıktı. Köşede Harun ile öylece kalmıştım. Kalabalık salon Yıldırım Bozkurt'a duyduğu saygıyla ayağa kalktı ve tekrar oturdu. İnsanların gözlerinde hayranlık, imrenme ve kıskançlık geziniyordu. Ondan korkuyor, ona saygı duyuyor ve onu kıskanıyorlardı. Bende onu kıskanıyordum. Bu kadar güçlü olmasını kıskanıyordum. Konuşmasının ardından birkaç firmanın yöneticisi ile toplantısı vardı ve ben hepsinde yanındaydım. Gün yoğundu. Firmaları not alıyor, konuşmaları eksiksiz yazmaya çalışıyordum. Bir yandan da randevu almak isteyen diğer firmalara İstanbul'da randevu ayarlamaları yapıyordum. Hayatımın en yoğun hafta sonu olduğu şüphe götürmezdi. İstanbul'a dönüş vakti geldiğinde özel araçla özel uçağa taşındık.

İstanbul'u tepeden gördüğümde elimdeki tableti çantama koydum. Havadayken sorun yoktu ama iniş ve kalkış sırasında hâlâ geriliyordum. Bu alışamayacağım bir durumdu. Koltuğun kollarını sıkıca kavrayıp bakışlarımı manzaradan çektim. Havaalanında bizi şirkete ait siyah araçlar karşıladı. Hepsi şoförlüydü ve kendimi bir an önemli bir insan gibi hissettim.

Yıldırım Bey bize doğru dönerek, "Verimli bir seyahat oldu. Yarın toplantı da notları gözden geçiririz," dedi ve kendisini bekleyen araca yöneldi. Herkes için bir araba olması biraz abartı olsa da bir an önce eve gideceğim için mutluydum. Bir anda orayı gerçekten benimsediğim gerçeğiyle irkildim. Yakın

zamanda taşınmam gerektiğini biliyordum belki de o çevrede bir yer bakabilirdim Koray'dan ayrı kalmak istemiyordum.

Apartmanın önünde araçtan inerek bagajdan valizimi getiren şoföre teşekkür ettim. Araç uzaklaşırken camgüzeli teyze ile göz göze geldim.

"Ooo, sen üst düzey yönetici falan mısın?" Kibar olmayan bir tavırla gözlerimi devirdim.

Ufak seyahat valizimi apartmanın girişine sürüklerken, "Hayır, sadece iş seyahatinden dönen basit bir asistanım." diye cevap verdim. Kadının bir şey söylemesine fırsat vermemiştim. Dış kapıyı anahtarımla açarak dik merdivenlerden valizimi çıkardım. Kapıyı açmak üzereyken açılmasıyla geriledim. Babam ile göz göze geldim.

"Şey... Ben döndüm." Hemen arkasında beliren başka bir adam şaşkınlığa uğramama neden oldu.

"Koray?"

"Tutku, hoş geldin." Yüzümde burada babamla ne arıyorsun dercesine bir ifade vardı. Koray babamın omzuna dokundu ve yanından geçerek evden çıktı.

"Sonra görüşürüz Selçuk abi." Benim yanımdan geçerken de gülümseyerek göz kırptı.

"Sonra görüşürüz komşu kızı." Babam kenara çekilip geçmem için yer açtı. Valimizi peşimde sürükleyip içeri girdim. Ayakkabılarımı çıkarıp ev terliklerimi giydiğim sırada kapıyı kapattı.

"Koray ile yakın mısınız? Yani sık sık seni ziyaret eder mi?" Meraklı sorum karşısında duraksadı. Bana arkası dönüktü ve elini kapıya koymuştu.

"Üniversiteye ilk başladıkları yıl taşındılar ve onları o zamandan beri tanıyorum. Arada ziyaretime gelir." Elini kapıdan çekip merdivenlere doğru yöneldi.

Bir şeyler söylemek istiyordum. Neden onunla konuşuyorsun da bana tek kelime etmiyorsun demek istiyordum. Sadece neden demek istiyordum. Fakat bir şey diyemedim her zamanki gibi sessiz kaldım. O merdivenleri çıkarken ben her defasında o küçük kıza dönüştüm. Yaşadıklarımı hatırlayarak kendime işkence etmek istemiyordum ama buna engel olamıyordum. Sinirle valizime bir tekme atarak mutfağa yürüdüm. Yok, olmak istiyordum. Bıçak çekmecesine uzandığım sırada duraksadım ki üzgün olduğum zamanlarda kendimi kontrol edemezdim. Aklıma Yıldırım Bozkurt'un o delici bakışları geldi. Hayır, bunu yapmayacaktım. Onun tarafından kabul edilmek istiyorsam, güçlü olmak istiyorsam kurallara uyacaktım.

Pazartesi sabahı hazırlanıp evden çıktım. Koray arabada beni bekliyordu. Açıkçası arkamdan iş çevriliyormuş gibi hissediyordum.

"Günaydın."

Bana gülümseyerek, "Günaydın, iş seyahati nasıl geçti?" diye sordu.

"İş seyahati gibi... Değişik bir şeyler yoktu, senin hafta sonun nasıldı?" Arabayı kullanırken bana baktı.

"Dur şunun tercümesini yapalım. Babamla ne konuştun?" Koray'ın benim ağzımdan sorduğu sorusuna cevap vermedim.

"Sana dürüst olacağım. Babanla senin hakkında konuştum ona yanından taşınmaman gerektiğini söyledim." Kaşlarımı çattım ve sesim istemeden biraz yükseldi.

"Ne? Ne yaptım dedin?"

"Kızma bana Tutku, yabancı olduğun bir yere daha yeni uyum sağlamaya çalışıyorsun. Yalnız başına yaşamaya çalışman doğru değil ve Selçuk abinin de birine ihtiyacı var uzun zamandır zaten yeterince yalnız." Dalga geçercesine güldüm.

"Onun yalnızlıkla bir sorunu yok gibi." Bir süre cevap vermedi daha sonra konuştu.

"Nasıl göründüğünü biliyorum fakat huysuz bir ihtiyar işte. Birbirinize katlanamaz mısınız?" Bu sefer cevap vermeyen ben oldum. Çünkü kendimi savunma, hislerimi anlatma ya da düşüncelerimi söyleme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım ve Koray'ı kıramayacak kadar çok seviyordum.

Büyük binanın önünde durduk tam arabadan inmek üzereyken Koray kolumu tuttu.

"Bana darılma. Kötü bir niyetim yoktu."

Başımı salladım. "Biliyorum, sorun değil ama kimsenin bana acımasını istemiyorum, artık değil." Arabadan inerken az önce Koray'a söylediğim şeyi düşündüm. Evet, artık kimsenin bana acımasını istemiyordum...

Klasik bir pazartesi sabahına başladım. Günlük rutin işlerle ilgilendim ve bilgisayarın başına geçerek programa göz attım. Bugün şirket içi toplantısından sonra katılmamız gereken bir toplantı daha vardı. Alman müşteriler... Yıldırım Bozkurt ile daha fazla zaman geçireceğim gerçeği aynı anda hem korku hem heyecan yaşatabiliyordu. Yıldırım Bey'e randevu mailini gönderdiğim sırada içeri dolan varlığını hissederek kafamı kaldırdım. Kapıdan tüm heybetiyle girdi ve girerken basit bir günaydın ile geçiştirildim. Bu canımı sıkmamıştı olması gereken buydu. Ben bir asistandım o ise bir patron. Aramızda olan şeylerin ne

olduğundan emin olmasam da nasıl yüzleşmem gerektiğini biliyordum. Olmamış gibi yaparak.

Odasına girdikten beş dakika sonra elimde ajandam ile peşinden girdim. Masasına yeni yerleşmişti kafasını bilgisayarından kaldırmadan gözleriyle beni taradı. O an sabah giydiğim elbisem bana olduğundan kısa göründü hatta bir an çıplak olduğumu bile düşündüm.

"Programınızı hatırlatmak için gelmiştim." Bakışlarını tekrar bilgisayarına indirdi.

"Devam et." Umursamaz tavrına biraz alınsam da belli etmeyerek randevularını okumaya başladım. Kendi eklemelerim hakkında onu bilgilendirdim.

"Bu kadar. Gidebilir miyim?" Bakışları ekrandan bir kez daha kalktı ve bu sefer kafasını kaldıracak kadar kibar davrandı.

"Tutku Hanım, insanları hangi yönünüzle etkilemeyi tercih edersiniz?"

Geniş alnında oluşan üç çizgi söyleyeceği şeyin pek hoşuma gitmeyeceğine işaretti genelde ciddi konular konuşurken ya da sinirliyken ortaya çıkan çizgiler hiç hayırlı şeyler getirmemişti. Yıldırım Bozkurt'u kısa bir zamandır tanıyor olabilirdim ama korkutucu yönlerini tahlil etmeyi öğrenmiştim. Korktuğunuz bir şeyi tanırsanız savunma yapmanız daha kolay olabilirdi ve bende Yıldırım Bozkurt'a karşı kendimi savunmak için onu tanımaya çabalıyordum.

"Bilmiyorum efendim." Duraksadım bu cevaptan nefret edecekti çünkü bilmiyorum bir cevap değildi. Yıldırım Bozkurt belirsizlikten nefret ederdi. Alt dudağımı dişledim ve hemen cevabımı düzeltttim.

"Yani bunu düşünmedim."

Derin bir nefes almakla yetindi bu sırada efsanevi gri gözleri füme rengi elbisemde geziniyordu. Bakışları ilk önce elbisemin kısa ve dar etegine odaklandı içimdeki etegimi çekiştirme istegine karşı koydugumda gözleri hatırı sayılır dekolteme çevrildi. Kendimi taciz ediliyormuş gibi hissetmedim yani tacizi ayıracak kadar yaşamıştım bu daha çok *'Onaylamaz!'* bakışı.

"Sizin için seçenekleri daraltabilirim. İnsanların zekânızdan ve yeteneklerinizden mi etkilemesini istersiniz? Yoksa sadece aptal insanların yaptığı gibi olmayan şeyleri gösteremeyeceğiniz için bunun açığını kapatmak adına bedeninizi sergileyerek mi etki yaratırsınız?" İçindeki hakaret vari tespitler canımı sıkmıştı. İki kelimesiyle beni ağlatabilirdi ve ben şu an ağlamak istiyordum. Dolu dolu olan gözlerimi ondan kaçırıp yere indirdiğim an ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladı.

Yere basan her kararlı adımı içimde korku sürgünleri yeşertiyordu. Önümde rahatsız edici bir şekilde dikilmek yerine arkama geçerek sırtıma dökülen saçları omzumun üzerine yerleştirdi parmakları tenime değmedi bile bu hayalet dokunuş normal bir dokunuştan daha fazla heyecan duymama neden oldu. Sıcak nefesi ensemi okşuyordu.

"Bir cevap verecek misin?" Yutkundum.

"Ben... Zekâm ve yeteneklerimden etkilenilmesini isterim." Onaylar bir mırıltı çıkardı.

"O halde zekânı açık tut Tutku. İnsanların zekânı görmesine izin ver, yeteneklerini saklama. Bedenini bu şekilde sergiledikçe insanlar zekânla veya yeteneklerinle ilgilenmez. İnsanlar senin kafanın içindekiyle değil bacaklarının arasındakiyle ilgilenirler." Sözlerinde her zaman var olan doğruluk payı canımı yaktı. Bu şekilde

giyindiğimde kendimi özgüvenli hissediyordum ama bir et parçası gibi görülduğumu düşünmemiştim. Bunu yüzüme vurduğu için aynı anda hem ondan nefret edip hem ona minnettar kaldım.

"Haklısınız efendim. Ben öyle düşünmemiştim." Titreyen nefesim yüzünden sesim titrek, kelimelerim boğuk çıkmıştı. Bana dokunmadan bu kadar hazzı nasıl verebiliyordu?

"Gidebilirsin." Kulağıma doğru fısıldayınca topuklarım ağırlığımı yok saydı Yıldırım Bozkurt dirseklerimi tutarak dengemi sağladı beni kendine döndürdüğünde yüzüne bakamıyordum gördüğüm şey gümüş düğmelerle bezeli takım elbisesinin yeleğiydi.

"Beni arayan olursa telefon bağlama ve ziyaretçi de istemiyorum. Bugün sadece toplantılar. Anlaşıldı mı?" Kafamı kaldırdım gözlerinin içinde beni çeken o manyetik alanı yok saymaya çalışıyordum.

"Peki efendim."

12. BÖLÜM

Hafızan ne kadar güçlüyse, çektiğin acılar o kadar derin olur.

- Eddi Arter

Yıldırım Bey, odasında görüşmelerini yaparken bende öğle yemeği için plazanın yan tarafındaki alışveriş merkezine gitmiştim. Elbette Ceren ve Esra'da oradaydı. Beni masalarına davet ettiklerinde onları geri çeviremedim ve oturdum.

"İş seyahati nasıldı?" Ceren'in sorusu karşısında tedirgince gülümsedim.

"Bir sürü takım elbiseli adam ve sıkıcı toplantılar..."

Esra hayran bakışlarını gizlemeden, "İş yaşamının demir başları onlar. Keşke Oktay Bey beni de götürseydi." dedi.

Ceren genişçe gülümsedi. "Takım elbiselileri severim." Gözlerinde pembe hayal bulutları geziniyordu.

"Yıldırım Bozkurt ile nasıl gidiyor?" Esra'nın sorusu ile yerimde kıpırdandım.

"Sıradan... Yani henüz cesedimi boğaza falan atmadı." Soğuk esprime Ceren kahkaha atarken Esra'da güldü çatalıyla bir patates kızartmasını dürttü.

"Gözün fena korkmuş. Açıkçası ben o kadar da kötü olduğunu düşünmüyorum sadece biraz kuralcı ve sert." Ceren'in tespiti karşısında Esra başını salladı.

"Kendini beğenmiş, ukala, zorba ve kadın düşmanı." Esra sanki yanlış bir şey söylemiş gibi ağzını kapattı.

"Ops! Bunları senin yanında söylememeliydim." Elimi sallayarak gülümsedim.

"Onunla dedikodu yapacak değilim. Zaten pek konuşkan da sayılmam." Ceren beni onaylarken pek kibar değil ama tatlı olduğu kesindi oldukça içten bir kızdı.

"Dedikodu sevmez misin?" Kafamı iki yana salladım.

"Hayır." Ceren hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Nasıl olur? Herkes dedikodu sever."

Masanın üzerine eğilerek bana doğru yaklaştı. "İş seyahatinde Avukat Asuman'da var mıydı?" Aniden öksürmeye başladım. Ayran bardağıma uzanıp birkaç yudum içtim.

"Elbette. Sonuçta şirket avukatı değil mi?"

Ceren burnunu kıvırdı. "Tam bir kaltak! Geçen sene Oktay Bey ile birlikteydi ama şimdi büyük balığın peşinde."

Esra kaşlarını çattı. "O kadından nefret ediyorum." En azından bu konuda yalnız değildim. Bileğimdeki saate baktım.

"Ben, gitmeliyim. Yıldırım Bey ile toplantıya yetişeceğiz." Yanlarından kalkarak ofise döndüm.

Masama geçtiğim an telefonum çalmaya başladı. Santraldeki kadının ince sesi kulaklarıma doldu.

"Tutku Hanım. Yıldırım Bey'i arıyorlar. Kadının ismi Ivana Belyayeva." Kısa bir an duraksadım.

"Bağlayabilirsiniz." Telefon kapandı kısa bir muzik çaldı ve kadının hoş tınılı, aşırı aksanlı sesi kulaklarıma doldu.

"Yıldırım?" Hafifçe boğazımı temizledim.

"Ben asistanıyım. Bir saniye hatta kalın müsait olup olmadığını öğrenmem gerekli."

"Peki." Kadını beklemeye alarak Yıldırım Bey'in dâhilîsini çevirdim. İkinci çalışta sabırsız ama her zamanki gibi kibar, sert tonla beni cevapladı.

"Söyle." Tamam, kibarlığı sadece ses tonuyla sınırlıydı en azından bana karşı öyleydi.

"Yıldırım Bey, Ivana Belyayeva arıyor." Ağzından telefona üflediği soluk ile olduğum yerde titredim.

"Bana telefon bağlama sözünün nesini anlamadın?" Telefon suratıma kapandığında öylece kalakalmıştım.

Bu kadar sert reddedildiğine göre demek ki kadın sevgilisi değildi. Kadının hattını geri açarak, "Yıldırım Bey şu an müsait değil. Müsait olduğunda sizi aramamızı ister misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim. Aradığımı mutlaka söyleyin." Telefon kapanırken rahatsız bir nefes bıraktım. Yıldırım Bey odasından çıktığında telefonu daha yeni yerine bırakmıştım. Bana bakarken kravat iğnesini düzeltti.

"Toplantı için çıkmamız gerek. Hazır mısın?" Hazırladığım dosyayı çantama sıkıştırdım ve fermuarı çekerek ayağa kalktım.

Yıldırım Bozkurt'un önünden yürümemek için biraz bekledim fakat bana eliyle çıkmamı işaret ettiğinde mecbur yarım adım kadar önünde yürümeye başladım. Elbisem yüzünden tedirgindim sabah severek giydiğim elbise Yıldırım Bozkurt'un sözlerinden sonra gözüme berbat görünmeye başlamıştı. Dikkatli adımlar atmak adamın önünde yürürken inanılmaz zordu. Kapıda bizi bekleyen araca bindik ve hemen yola çıkmamız karşısında şaşkınlıkla Yıldırım Bey'e baktım. Oldukça ciddi bir şekilde elindeki tablet ile ilgileniyordu. Benim baktığımı fark ettiğinde gözlerini üzerime sabitledi.

"Sadece ikimiz mi gidiyoruz?" Bu kadar büyük bir toplantıya sadece ikimiz gidiyor olamazdık. Bu Alman müşterilerin çok önemli olduğunu kendisi söylemişti.

"Hayır, orada buluşacağız. Neden? Benimle yalnız olmakla ilgili sorunların mı var?" Böyle düşünmesi karşısında gözlerim kocaman açıldı. Yıldırım Bozkurt bu ifademi yakalamakta gecikmemişti.

"Seni şaşırtıyorum değil mi? Beni anlayamıyorsun. Bir sonraki hamlemi tahmin edemiyorsun." Tabletini hemen yanındaki koltuğa bıraktı ve bana doğru eğildi. "Asla da tahmin edemeyeceksin."

Alt dudağımı dişlerimle sıyırdım. İşaret parmağını iki yana sallayarak, "Bunu yapma, seni güvensiz gösteriyor," dedi ve hemen dişlerimi dudaklarımdan ayırdım. Arkasına tekrar yaslanıp tabletine odaklandığında konuşmanın sona erdiğini anladım.

Arabanın camından dışarıyı izlerken, "Neden?" diye sordum. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Bir şey sormak istediğinde bunu doğrudan yap ve göz teması kurmayı da unutma. Kafanı başka yere

çevirerek gerçeklerden kaçamazsın." Ona doğru döndüm. Yüzündeki ifade her zamankinden sertti ve bir kere ağzımı açtığım için devamını getirmeye mecburdum.

Tedirgin bir şekilde etrafıma bakındığımda, "Merak etme istediğini sor kimse duyamaz," dedi. Bunu söylerken yüzünde *ne soracağını biliyorum Tutku senin aklını okuyorum gülüşü mevcuttu.*

"Cinsel bir şey olmayacak demiştiniz ama o gece..." Cümlemi tamamlayamadım yanaklarıma aracın içinde çalışan klimaya rağmen sıcak basmıştı. Yıldırım Bozkurt güldü ve bunu gizlemek için elini her zaman yaptığı gibi çenesine koyup işaret parmağıyla dudaklarını okşadı.

"Seninle yatmayı düşünmüyorum ve bu hâlâ geçerli. Sadece biraz rahatlamaya ihtiyacın vardı. Çok gergindin." Açıkçası bana yaptığı şeyden sonra pek rahatladığım söylenemezdi bu beni daha gergin bir insan haline getirmişti ve Yıldırım Bozkurt'a her baktığımda o balkonda beni becerse ne hissederdim diye düşünüp duruyordum.

Toplantıya geç kalmadık ve erkende gitmedik. Biz gittiğimizde sanki her şey özellikle ayarlanmış gibi kusursuzdu. Yıldırım Bey her zaman tam zamanın ne zaman olduğunu biliyordu. Tüm notları eksiksiz alıyor, Yıldırım Bozkurt'un işine hâkim oluşuna ağzından çıkan her sözcükle daha fazla hayran oluyordum. Karşı firmanın çevirmeni olmasına rağmen Yıldırım Bey benim iletişim kurmamı istemişti. Böylece bana söylediği şeyleri çevirip aktarırken kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar işe yarar hissetmiştim.

Akşam işten çıktığımda Koray ile eve döndüm. Evin içine attığım adım ile salonun ışığının yanık olduğunu fark ettim. Salona girdiğimde içeride cam kenarında oturan adama baktım. Üzerinde oldukça büyük bir pijama takımıyla oturuyordu zaten zayıftı ama sanki geldiğimden beri biraz daha zayıflamıştı.

"Me-mer-merhaba..." Bana bakmadı sehpanın üzerinde duran zarfları işaret etti.

"Sana gelmiş. Almanya'dan."

Açıkçası orasıyla ilgili merak ettiğim hiçbir ayrıntı yoktu. Ayaklarımı sürüyerek içeri girdim ve sehpanın üzerinden zarfları aldım. İlk zarf annemdendi yırtıp açtım annemin karışık yazısını okumaya başladım. Telefon numaramı değiştirdiğim için bana ulaşamadığından son çare olarak bu adrese mektup yazdığından ve beni merak ettiğinden bahsetmişti. Sanki bunca senedir çok umurundaymışım gibi... Kâğıdı yırttım, parçaları avucuma topladım ve diğer zarfa baktım. Sarı zarf tanıdık başka bir adresten ve isimdendi. Alarick...

Zarfı açıp açmama konusunda tereddüt etsem de merakla açtım. İçinden çıkan fotoğraflarda onun yüzü vardı. Kumral kısa saçları, kızıl kahve gözleri ve sakalsız suratıyla fotoğraftan bana bakıyordu, yüzünde sanki dünyanın en mutlu insanına ait gibi görünen bir gülümseme vardı. Yanındaki kadın ona sarılmış ve o her zamanki seni yendim bakışıyla kameraya bakıyordu. Kız kardeşim, Hilda... Midemi anıden saran bulantıyla birlikte yere düşürdüğüm şeye baktım. Nişan davetiyesine...

Sevgili ablacığım ben ve Alarick seni nişanımız da görmekten mutluluk duyarız. Sonuçta aşkımızın en büyük tanığı sensin.

Yazılar gözlerimin önünde kayıyordu. Babam yere eğilerek davetiyeyi aldı ve üzerinde yazanları okumaya başladı.

"Kız kardeşin mi?" Merakı ile kendime gelerek yutkundum. İçimde bir yerde öfke demirleri ısıtılıyor ve etime bastırılıyordu. Öfke beni dağlıyordu, benim tek düşündüğüm ise içimden çok dışıma acı vermesiydi.

"Gidecek misin?" Bir anda sessiz kalamadım. Sözcükler ağzımdan zehir gibi döküldü.

"Ya elbette... Eski sevgilim ve kız kardeşimin nişanına gitmeyi çok isterim." Karşımdaki adamın yüzünde beliren bakış acımayla karışık şaşkınlıktı. İnsanların bana acımayla bakmasına alışmıştım nasıl olsa. Fotoğrafları ve davetiyeyi yırtmaya başladım. O kadar küçük parçalara ayırdım ki yere düşen kâğıt yağmuruna benziyorlardı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha fazlası... Bu şeyi yırtmak işe yaramamıştı.

"Ya diğer mektup?" Acı dolu kahkaham dudaklarımdan döküldü.

"Beni her zaman çok düşünen annem ulaşamayınca merak etmiş." Bir çuval gibi koltuğa yığıldım bakışlarım yerdeydi. Babam kapıya doğru ilerlerken onun benim yanımdan kaçması daha da sinirlenmeme neden oldu.

"Annem hayatım boyunca beni umursamadı. Seni tanımadan önce tek tesellim beni bırakmak zorunda olan ve beni düşünen bir babam olduğuydu." Sözlerim üzerine duraksadı sırtı bana dönüktü omuzları düşük duruyordu sanki bir şeyin ağırlığını taşıyordu. Sanki umursamadığı çocukluğumun tüm acıları omuzlarına yüklenmişti. Oysa onları ben taşıyordum. Her gece onlarla uyuyup kâbuslarımdan onlarla sıyrılıyordum.

"Burada ne buldum biliyor musun?" Hıçkırığım sözümü kesti. Burnumu elimle sildim. Devam edecektim. Artık omuzlarıma binen yükleri taşıyamıyordum. "Ben burada... küçük bir kız çocuğunun kurduğu hayallerin kırıklarını buldum." Elimi kalbime götürdüm sanki kırıklar kalbime batıyordu. Bir süre orta yerde dikilen bedenine baktım. Tek kelime etmedi, yürüdü ve gitti. Oysa bilmiyordu ki adımlarını duymak bile beni rahatlatıyordu...

Bir saat kadar ağladım. Hıçkırıklarımı elimi dişleyerek bastırdım. Yapmam gereken şeyi biliyordum ama kendi üzerimde bir baskı vardı. Eğer bunu yaparsam olacak şeylerden korkuyordum. Yıldırım Bozkurt beni şartlandırmıştı. Kendimi deneylerden birinde ayağına pranga vurulan yavru fil gibi hissediyordum artık büyümüştüm, ama sanki o lanet prangadan kurtulamazmışım gibi geliyordu. Düşünmeden hareket ettim. Çantamdan telefonumu buldum ve Yıldırım Bozkurt'u aradım. Bir süre çalan telefonu cevapladığında yaptığımın çok aptalca olduğunun farkındaydım.

"Tutku?" İçime içimi çekercesine bir nefes aldım.

"Özür dilerim. Ben... rahatsız etmek istemedim." Sesim titriyordu.

"Aradığına sevindim. Özellikle böyle bir haldeyken. Bir sorun mu var?" Kendi kendime kafamı iki yana salladım.

"Ben... Konuşmak istemiyorum."

"Tamam, konuşmayız o zaman. Bana adresini mesaj at seni aldıracağım."

"Gelebilirim. Adres verin. Gelirim." Ses tonu bir kademe yükseldi.

"Adresini mesaj at." Telefon suratıma kapandı ve benim tek yaptığım adresimi mesaj atmak oldu. Düşünmüyordum beynim düşünme görevinden istifa edeli çok olmuştu. Banyoya girerek elimi yüzumu yıkadım, makyajımdan kurtuldum. Saçlarımı açık bırakıp kırmızı gözlerimi gizlemek için güneş gözlüğumu taktım. Ben tamamen hazır olduğumda telefonuma mesaj geldi.

Araba aşağıda

Gerçekten de aşağıdaydı. Yıldırım Bozkurt'un her zaman kullandığı limuzin tipi araç değildi ama onun kadar lükstü. Yüksek siyah bir Jeep... Karanlık camlardan bir şey göremesem de içeride şoförünün olduğunu tahmin ediyordum. Tahminimde de yanılmamıştım. Harun arabanın içinde oturuyordu anlaşılan küçük mahallelerin dedikodu potansiyellerinden haberdardı.

"Merhaba." Başıyla selam verdi ve arabayı çalıştırdı.

Uzun sayılan bir yolculuğun ardından araç lüks bir otele giriş yaptı. Harun otelin kapısındaki görevliye sadece selam verdikten sonra arabayı kapalı otoparka soktu. Asansörün hemen yanındaki boş yere park ettiği arabadan inerek kapımı açtı. Küçük bedenimi krem renk deri koltuktan kaydırıp ayaklarımı aşağıya salarak üzerlerine bastım. Titreyen bacaklarım beni taşımak konusunda isteksizdi. Önden geçmem için eliyle işaret edince bir adım önünde yürüyüp asansöre bindim. Geniş asansör neredeyse bir oda kadardı.

Harun on yedinci kata bastı ve kapılar sessizce kapanırken farkında olmadan yukarı çıkmaya başladık. Parlak gri granit mermerin uzandığı geniş koridora

açılan asansör kapısından dışarı çıktık. Harun ondeydi beni yönlendiriyor, bitmiyormuş gibi görünen koridor boyunca ilerliyordu. Etrafta kimse görünmüyordu katın kral dairelerine ait olduğu belliydi. Koridorun sonunda kapının önünde durduk 1700[1]. Harun kapıyı çalarak bir adım geriledi. Kapı çok geçmeden Yıldırım Bozkurt tarafından açıldı. Her zaman görmeye alışık olduğum şekilde giyinmişti. Üzerinde üç parçalı koyu gri takım elbisesi ve kahverengi tonlarında kravatı ile cep mendili vardı. Bir an giydiğim kıyafet için endişelendim. Hâlâ gözümde duran güneş gözlüklerini kafamın üzerine kaldırdım.

Yıldırım Harun'a bakarak, "Gidebilirsin, teşekkur ederim." dedi. Harun sessiz adımlarla geldiğimiz yönde ilerlerken ben öylece dikiliyordum.

Hafifçe kenara çekildi sırtı kapıya dayanmış eli hâlâ kapı kulpunda duruyordu. İçeri girerken başım dik ve kendimden emindim, hatta kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar cesur hissediyordum. Lüks otel odasını inceledim bir odadan çok rezidans dairesini andırıyordu. Açıkçası onunla otelde olmak konusunda ne hissedeceğimi bilemiyordum. Kimse bir şey sormadığına göre bunu sık yapıyor olmalıydı. Ben etrafı incelerken kapının kapanma sesini duydum hemen ardından Yıldırım kafamdaki gözlüğü ve kolumdaki çantayı alarak kapının yanında duran dolabın içine koydu.

"İçeri geçelim." Önüme geçerek bana yol gösterdi.

Giriş geniş bir salona açılıyordu, salon gösterişli ama bir o kadar da sadeydi. En azından altın varaklar yoktu. Yüksek tavandan yere kadar inen pencereler bembeyaz perdeler ile süslü olsa da perdelerin hepsi kenara çekilmişti. Elbisemin eteğine uzandım ve onu başımdan çekip çıkardım kumaş parçasını parlak ze-

mine bıraktım. Ona doğru dönerek karşısında sadece iç çamaşırlarımla dikildim. Şaşkın görünmedi gözleri bedenimde gezindi ve daha sonra dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı.

"Seninle yatmayacağım bunu daha önce söyledim. Eğer bu yüzden-" Lafını keserek araya girdim.

"Ben onun için gelmedim." Daha net ifade edebilmek adına dizlerimin üzerine çöktüm. Bana doğru yaklaştı. Parlak koyu kahverengi ayakkabılarını görebiliyordum. Önümde durup çenemi sertçe kavradı ve başımı kaldırdı.

"Bir daha sakın. Sözümü kesme!" Çenemi tuttuğu gibi sertçe bırakarak, kemerine dokundu.

"Bunu mu istiyorsun?" Gözlerinde aniden parıldayan o ateş beni de içine çekiyordu.

"Evet." Kemerini nasıl yaptığını anlamadığım bir hızda çözdü ve tam yanımda yerde şaklattı. Ses o kadar yüksekti ki sesin rüzgârını hissettim. Hafifçe yerimden sıçradığımı fark ettiğinde güldü.

"Küçük, cesur kız... Yoksa korkuyor mu?" Kafamı biraz daha kaldırdım onun yüzünü görmek istiyordum. Yüzünde gezinen o ifadeyi izlemek istiyordum. Beni acıtırken ne kadar kötü olabileceğini görmeliydim.

"Korkmuyorum."

"Ayağa kalk." Ayağa kalktım ve önünde dikildim.

"Tamamen soyun."

Sayamayacağım kadar çok adamla yatmıştım daha doğrusu öyle tahmin ediyordum bir zamanlar o kadar içiyordum ki sabah kimin yanında uyandığım önemini yitirmiş oluyordu, fakat hiçbir zaman kendimi bu kadar mahrem hissettiren bir şeyin içinde bulmamıştım.

Önce ayakkabılarımı daha sonra sutyenimi çıkarıp yere bıraktım. Hemen ardından kulotumu yavaşça bedenimden sıyırdım bacaklarıma değen dantel hissiyle birlikte bir nefes alıp kendimi özgür kıldım. Tamamen çıplak... Özgür ve savunmasız. Ben buraya bir fahişe gibi becerildikten sonra değersiz davranılmak için gelmemiştim. Ben buraya istediğim şeyi almaya gelmiştim. Acıyı almaya gelmiştim.

"Camın önüne geç." Bana büyük camları işaret etti. Tüm caddeyi, binaları gören camın önünü. Tereddüt ettim ama bir homurtu çıkardığında cama yaklaştım. Cama arkam dönüktü ellerimle göğüslerimi kapatma ihtiyacımı bastırıyordum.

"Burada olmaz." Kaşları havaya kalktı.

"Neden?" Kafamı çevirip camdan dışarıya baktım. Camların içeriyi göstermeyeceğini biliyordum ama yine de herkes bizi görebilirmiş gibi hissediyordum.

"Ben bu yanımı gizli tutuyorum." Bana doğru iki uzun adım attı.

"Kimse seni göremez."

"Biliyorum ama yine de..." Eliyle iki bacağımın içini işaret etti. Kadınlığıma doğru giden kısımlarda derin kesik izleri vardı.

"Bu görünmeyen yerlerini kesme nedenini açıklıyor o halde." Durgunlaşan yüz ifadesi aniden ciddileşti.

"Fakat ben bir şeyi iki defa söylemem Tutku ve sana hitap ederek söylediğim şeyler asla rica, seçenek ya da istek değil. Emirdir. Dön arkanı." Gözlerimi kapatarak arkamı döndüm.

Çıplak ve sertleşmiş göğüs uçlarım cama yaslandı. Aynı şekilde soğuk cama dayanan karnımda anında camın ısısını kendine uydurmuştu. Camdan dışarı

bakmamak için gözlerimi sıkı sıkı yummuştum ama merak ediyordum. Onu görmeden sadece duymak yalnızlık gibiydi. Gözlerimi açmaya zorladım ve camdan dışarıyı izledim. Yıldırım Bozkurt'un beni seyrettiğini biliyordum, nefesleri sık ve güçlüydü. Bu yaptığı şeyler sadece benimle ilgili değildi. Bundan heyecan duyuyordu.

Camdan belli belirsiz yansımasını görebiliyordum. Kemeri bir süre yere bırakıp ceketini çıkardı. Sadece gömlek ve yelekle bedenindeki hatlar daha belirgindi. Zarif erkeksiliği yine arzularımı uyandırdı. Kemeri yerden aldı ve iki eliyle destekledi, deriyi sıkarak gerdi. Tek yumruğuna bir tur dolamıştı. Bana doğru yürürken attığı her adımda kalbim delicesine çarpıyordu. Sanki ilk öpücüğünü almaya hazırlanan bir genç kızdım. Gözlerimi tekrar kapattım açtığımda Yıldırım arkamda dikiliyordu. Bana o kadar yakındı ki nefesini ensemde hissediyordum. Destek almak istercesine kendimi hazırlayarak avuç içlerimi cama dayadım. Dışarıyı görmek istemiyordum insanların beni bu şekilde gördüğünü hayal etmek bile bir kâbustu.

Kısık bir sesle, "Herkesin seni izlediğini hayal et," dedi. Fakat benim en büyük kâbusum bir hayale asla dönüşemezdi.

"Lütfen, bunu istemeyin."

"Tutku... İstekli değilsen bunu yapmayabiliriz." Derin bir nefes aldım. Nefesimin yansıması cama işlendi.

"Özür dilerim. İstiyorum." Kendimi iyice yerleştirip bedenimi hazırladım.

Yıldırım Bozkurt hazır olduğumu fark ettiğinde kemer ile kalçama ilk darbeyi indirdi. Çığlığı dudaklarımı ısırarak bastırdım ama aynı anda bedenim muthiş bir rahatlamayla gevşedi. Ardı arkası kesilmeyen darbeler tenimi bir jilet gibi keserken gözlerimden akan yaşlar rahatlamanın özüydü. Buna bir açıklama getiremiyordum sadece iyi geldiğini biliyordum. Bu hep böyleydi...

Darbeler kalçamı haşlarken terliyordum. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor camda ise bedenimin izinin çıktığını biliyordum. Nefesim şimdiden buhar oluşturmuştu. Yıldırım her darbede daha da sertleşiyor daha acımasız daha ruhsuz bir hal alıyordu. O sertleştikçe ben daha çok kendimi kaybediyor, her kaybedişte aslında kendime daha çok yaklaşıyordum.

Fakat ilk defa başka bir şey daha oldu. Kendi kendime zarar verirken ya da üvey babam beni döverken hiç olmayan bir şey... Bacaklarımın arasında yine geçen akşamki gibi bir yoğunluk hissettim. Yoğunluk orada kramplara, ıslaklığa ve sıcaklığa neden oluyordu. Öyle ki sanki Yıldırım Bozkurt'un her darbesinde ben orgazma yaklaşıyordum. Nabzım hızlanıyor ona ulaşmaya çalışıyordum. Bana vururken orgazm olsam... Benim hakkımda ne düşünürdü? Peki ya ben kendimi nasıl hissederdim?

Çaresizlik her yanımı ele geçirmişti. Hem durmasını söylemek istiyor hem de durmaması için ona yalvarmayı düşünüyordum. O kadar ıslaktım ki ıslaklık bacak içlerime bulaşıyordu. Göğüs uçlarım camı delmek ister gibiydi. Çıldırıyordum. Bu bir çılgınlıktı. Ağlamam daha da şiddetlendi. Omuzlarım sarsılıyordu. İşte o an

oldu. O an kalçamın altına yediğim bir darbeyle birlikte en tepeye ulaştım. İçim boşlukla kasılırken çığlıklarım bir anda orgazmın haz dolu inlemelerine dönüştü.

Bu o kadar utanç vericiydi ki ama bunu durduramamış, engel olamamıştım. Bedenim durulana kadar başka darbe gelmedi. Gözlerimi açıp camdaki yansımasını gördüğümde başka bir arzu daha uyandı. Bana ilk defa her zaman baktığından farklı bakıyordu. Sanki beni tek lokmada midesine indirmeye hazır gibiydi. O an pantolonundaki gerginliği fark ettim. Erkekliği müthiş bir ihtişamla gerilmişti. Böyle bir durumda orgazm olduğum için mi? Yoksa o da birine acı vermekten zevk aldığı için miydi bilemiyordum.

13. BÖLÜM

Her durumda mutlu olmak zorunda değiliz, ama her durumda güçlü olmak zorundayız.

- Ustun Dokmen

İkimizin nefeslerinin kesişimi odanın içine dolmuş etrafımızı sarmıştı. Kendi adıma tamamen dağılmış, küçük düşmüş bir haldeydim.

Yıldırım gözlerimin içine bakarak, "Gitmelisin!" dedi.

Fakat benim bunu anlayıp uygulayacak kadar gücüm yoktu. Gitmek istediğimden de pek emin değildim. O an ilk defa ona itaatsizlik ettim. Bana yaklaştı. Titrek bedenimi kendi bedeniyle cam arasına sıkıştırıp tek eliyle boğazımı sıktı. Sıkışı canımı acıtmayacak kadar yumuşak, nefesimi kesecek kadar güçlüydü. Bir şekilde bu hareketi haz duyumu hareketlendirdi. Solukları yüzüme çarpıyor daha fazla heyecanlanmama neden oluyordu.

"Beni it Tutku. İt ve git." Yine yapmadım. Bugün ikinci itaatsizliğimdi.

"Neden itaatsizlik ediyorsun! Yap şunu dedim sana. İt beni!"

İçime yarım bir nefes çekebildim gözlerimi doğruca gözlerinin içine diktiğim sırada bir küfür savurup kemerini ensemden boynuma doladı. Bir adım gerileyerek iki ucunu tuttuğu kemerle bana diz çöktürdü. Kemerin bir ucunu bırakıp fermuarını açtı. Pantolonunu kalçasının altına kadar indirdiğinde erkekliği ile burun burunaydım. Gördüklerimin en büyüğü, en kalını değildi ama Yıldırım Bozkurt'un olduğunu bilmek bile heyecandan ölmeme neden oluyordu. Belirgin damarlarından kan akışını görebiliyordum.

"Yapmak istemiyorsan şimdi kurtar kendini çünkü bunu ben yapamayacağım." İlk defa ondaki kontrolsüzlüğü hissettim. İlk defa benim karşımda kontrolünü kaybetmişti ve bir şekilde bu şeyde benim de parmağım vardı. Bu bana gizli bir güç verdi. Elimi götürüp ona dokundum ama hemen geri çekildi.

"Dokunma... dokunmak yok. Sadece... Ne yapman gerek biliyorsun. Yap şunu." Biliyordum. Kemeri kullanarak kafamı aletine doğru çektiğinde bende dudaklarımı aralayıp erkekliğini ağzımın içine kabul ettim.

İpeksi sıcaklığı ağzımın içine girerken ilk defa onun tadını almanın zevkiyle inledim. Erkeksiydi. Kesinlikle fazla erkeksiydi. Tuzlu, keskin bir tadı vardı, hoşuma gitmişti. Onu saf açlıkla ağzımın içine çekerken elleri enseme dolanmış olan kemeri sıktı. Ben de daha derine aldım. Hastalıklı bir şekilde onu tükettiğimi, onun kontrolünü kaybettirdiğimi, ona zevk verdiğimi bilmek bana bir güç verdi.

Ne kadar derine ne kadar sert ne kadar güçlü alırsam içim o kadar rahatladı. Ağzıma her giriş çıkışında daha büyük bir açlığa ulaştım. Bir süre kafama kemeriyle yön verdi buna ihtiyacı kalmadığı zaman kemer

ensemden kaydı ve yere düştü. Celladının idam ipini kestiğini fark eden bir suçlu gibi düştüm. Düştüğüm belirsizliğin beni nereye sürükleyeceğini bilmiyordum. Cennet var mıydı? Bu dünya Cehennem miydi? Sürüklendiğim yer neresiydi Araf mı? Tek bildiğim artık hiçbir şeyin, hatta kendimin bile eskisi gibi olamayacağıydı.

Başından beri sadece nefes seslerini duyduğum adam bir anda duyduğum en seksi hırlamayı çıkardı. Sırılsıklam olan kadınlığımı boşta kalan elimle okşamaya başladım. Onu yaladığım ritimle ovaladığım klitorisim bana yanıt veriyordu fakat orgazm için biraz daha sert bir şeylere ihtiyacım vardı. Daha önce sadece acıyla hiç boşalmamış olsam da bir şekilde acı zevkimi hep körüklemişti. Yıldırım bunu anlayabiliyordu. Diğer adamların aksine beni yargılamıyor ne istiyorsam bana onu sunuyordu. Saçıma sertçe asıldı ve saç derimi yerinden oynatacak bir güçle çekiştirdi. Bunun karşılığında bende onu daha büyük açlıkla yaladım.

Orgazmımın yaklaştığını hissediyordum. Gelmek üzereydim. Bir anda bedenime yayılan sıcaklığı kabullendim. Yanan ruhumu ateşe bırakırken hafifledim. Aletinin ağzımın içinde seğirdiğini hissettiğimde geri çekilmeyi düşündüm çünkü ben daha önce yani hiç... Kimseyi yutmamıştım. Yine de geri çekilmedim. Nasıl olacağını görmek, tatmak, hissetmek istedim. Rahatlamayla birlikte tadını aldığımda geri çekilip yutkundum. Aleti hâlâ yarı sertti. Kafamı kaldırıp ona bakmak istiyor ama yapamıyordum. Şimdi ne olacaktı? Pantolonu toplayarak geriledi. Bir şey söylemeden doğruca geniş orta sehpanın üzerinde duran gümüş tabladan bir sigara ve çakmak aldı.

Sigarasını bana arkasını dönerek yaktı ben hâlâ çıplak, darmadağın ve dizlerimin üzerindeydim. Ağlamak ve kaçmak arasında kalmıştım. Sigarasından çıkan dumanları izliyordum. Zevk almış ama ona doyamamış olmanın ağırlığıyla sarmalanmış, çaresizlik ve utanç ile örtülmüştüm. En kötüsü de onun ne düşünüyor olduğunu bilememekti. Bana bakmadan biraz ilerideki kapıya doğru ilerledi, banyo olduğunu tahmin ediyordum. İçeri girdiği anda kapı sertçe kapanmıştı. Artık gitmem gerektiğini biliyordum. Hızlıca yerimden kalkıp salonun ortasında duran kıyafetlerimi giydim. Odadan kaçarcasına çıkıp asansöre bindim. Lobi katının düğmesine bastım ama içimde yoğun bir endişe filizlenmişti. Nerede olduğumu bile bilmiyordum. Otelin lobisinden bu halde geçip bilmediğim bir yerden eve dönmeye çalışamazdım.

Yenilgiyi kabullenip geldiğim gibi Yıldırım Bozkurt'un odasına geri döndüm. Daha kapıyı çalmadan açıldı. Yıldırım beline sarılı bir havlu, nemli bedeni ve ıslak saçlarıyla karşımdaydı. Sarı saçlarının rengi koyulaşmıştı ama şekli hâlâ bozulmamıştı. Onu ilk defa çıplak görüyor olmanın şaşkınlığıyla inceledim. Geniş göğüs kafesi ve abartılı olmayan kasları onun spordan hoşlandığını gösteriyordu. Göğsünde hiç kıl yoktu ki bu da çok çekiciydi. Onu incelediğimi bilerek bana bunun için izin verdi belli bir zaman sonra kenara çekildi.

"Yalnızca korkaklar kaçar Tutku." Kapıyı kapatırken söylediği şey buydu. Utançla başımı önüme eğdim.

"Gitmem gerektiğini düşündüm." İçeri doğru ilerleyen çıplak ayaklarına bakıyordum çantamı girişe bırakarak sessizce peşinden ilerledim.

"Öyle mi? Neden?"

"Gitmemi istersiniz diye..." Sözümü kesti arkasını dönerek doğruca gözlerime baktı. İşaret parmağı havadaydı.

"Benim hakkımda tahmin yürütmeyi sana yasaklıyorum. Bu çok basit. Tek yapman gereken benden alacağın emirlere göre hareket etmen. Gitmeni istesem bunu sana doğruca söylerdim." Sesi yükselmişti karşısında kendimi küçük ve değersiz hissettim hatta neredeyse ağlayacaktım.

"Sana bir seçenek sundum değil mi? Beni itmeni söyledim ama sen buna devam ettin. Hem itaatsizlik edip hem de bunun sonuçlarından kaçamazsın. Gittin çünkü yaptığın şeyle yüzleşemeyecek kadar basitsin. İtiraz edemeyecek kadar zayıf, kendi isteklerini umursamayacak kadar değersiz..." Dolan gözlerimi ondan saklamak için başımı eğdim. Başımı eğdiğim anda gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Yıldırım Bozkurt'un sert tutuşunu yanaklarımdaydı. Yanaklarımı içeri göçertecek kadar sertçe sıkmış yüzümü, yüzüne sabitlemişti.

"Bir çocuk gibi ağlayacak mısın? Sen bir kadınsın Tutku. Yirmi yedi yaşında, kendi başının çaresine bakması gereken ve güçlü olmak zorunda olan bir kadınsın. Bana siktirip gitmemi söyleyebilirsin, suratıma bir tokat atabilirsin. Bu şekilde ağlaman kabul edilemez." Haklıydı bir şey yapmam gerekiyordu ama yapamıyordum. Ona karşı gelmekten, ona karşı kendimi savunmaktan aciz davranıyordum, çünkü içimde o gücü bulamıyordum. Neyse ki ağlamamı kesmiştim. Yanaklarımı bıraktı.

"Bunu sen seçtin değil mi? Seni zorlamadım... Acıyı sen istedin, güçlü olmayı da..."

"Evet, evet efendım." Hâlâ acı ve güç arasındaki bağlantıyı kavrayabilmiş değildim.

"Bana isteyerek ve ne olacağını bilerek geldin." Bunu daha çok kendini rahatlatmak için söylemişti. Kendi kendine mırıldanmıştı.

"Ne olacağını biliyordum. Size karşı gelmeyeceğim."

"Elini yüzünü yıkayıp gel. Konuşacağız." Banyoya girerek kapıyı arkamdan kapattım içerisi hâlâ Yıldırım Bozkurt'un banyo buharıyla kaplıydı. Aynada kendime baktım. Korkunç görünüyordum, gerçekten korkunçtum. Suyu açarak ellerimi yıkadım daha sonra da yüzümü. İşim bitince dışarı çıktım. Oradaydı. Sadece pantolonu ile koltukta oturuyordu.

"Otur." Kendimi dikkatlice koltuğa bıraktım çünkü kalçam inanılmaz acıyordu. Orada kemerin oluşturduğu derin kesinler olduğunu biliyordum.

"Öncelikle bu akşam bana gelmeyi seçtiğin için teşekkür ederim." Kendi kendime hâlâ neden burada olduğumu soruyor olsam da bundan ona bahsedecek değildim. Sessizliği tercih ettim. "Neden bunu istediğini sormayacağım sana, bununla ilgilenmiyorum. Sadece kuralları çiğneme. Bir daha sana git, beni it ya da uzaklaş dediğimde bana itaat et. Sorgulama, düşünme." İlk defa kendimi ifade etmek adına bir şey mırıldandım.

"Bunu yapmak istemesem bile mi?" Ben söylediğim karşısında şaşırmıştım ama o istifini bozmadı.

"Evet, bunu yapmak istemesen bile..." Telefonumun sesi o anda odanın içini doldurmaya başladı. Gözümü girişe doğru kaydırdım ve yerimden kalkarak telefonumun sesine ilerledim.

"Izın aldığını ve benim sana izin verdigimi hatırlamıyorum." Irkılerek ona doğru döndüm.

"Gitmek için, konuşma sırasında yanımdan kalkmak için, hatta konuşmak için izin alman gerekiyor." Telefonum hâlâ çalıyordu ve ses gerçekten rahatsız ediciydi.

"Şu dudağını ısırmayı kes!" Yerimden sıçradığımda telefonumda susmuştu ama hemen ardından tekrar çalmaya başladığında bıkkın bir nefes verdi.

"Telefonuna bak." Çantamdan telefonumu alarak arayan numaraya baktım ve hemen cevapladım.

"Efendim Koray." Koray nefes nefeseydi ve son derece telaşlı olduğu açıktı.

"Ah sonunda! Neredesin Tutku? Çok endişelendim." Beni merak eden birisi olduğunu bilmek şaşırmama neden olmuştu.

"Şey... Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

"Haber vermeden böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Baban arayıp evde olmadığını ve başına bir şey gelmiş olabileceğini söylediğinde çok korktum." Babamın evde olmadığımı anlamasına ve endişelenmesine şaşırmıştım belki de böyle bir şey yoktu ve Koray yalan söylüyordu. Yine de birileri beni düşünüyordu. Garip bir duygu içimdeki eksikliği tatmin etti.

"Üzgünüm. Birilerinin farkına varacağını düşünmedim." İçine bir nefes çekti daha çok rahatlamaya çalışır gibiydi.

"Yeterince yalnız kaldın mı?" Kafamı içeriye doğru çevirdim. Oradan koltukta oturduğunu görüyordum. Beni dinliyordu. Bu çok garipti.

"Birazdan eve geleceğim."

"Nerede olduğunu söyle, gelip seni alayım." Beni buradan aldığını düşününce bile ürperdim.

"Hayır, hayır. Lütfen Koray. Buna gerek yok. Ben geleceğim tamam mı? Geldiğimde sana uğrarım."

"Peki, komşu kızı ama bir daha beni bu kadar merakta bırakma. Eve geldiğinde bana gel."

"Görüşürüz." diyerek telefonu kapattım ve çantama koydum. Küçük adımlarla ona doğru ilerledim. Kaşlarını çatmış beni inceliyordu.

"Gitmem gerekiyor."

"Doğru cümlenin bu olduğundan emin değilim." Bir kez daha denedim.

"Eve gidebilir miyim?" Koltuğun kolunda duran elini çekerek yerinden kalktı. Uzun boyu her seferinde kendimi küçücük hissetmeme neden oluyordu. Sehpanın üzerinden cep telefonunu alıp kulağına götürdü.

"Harun, arabayı hazırla. Tutku birazdan aşağıya iniyor." Bu kadar çabuk ve olaysız olmasına şaşırmıştım. Telefonu kapatıp bana baktı.

"Teşekkür ederim." diye mırıldandım.

"Ne zaman istersen..." Duraksadı ve devam etti. "Diğer konuya gelince... Bugün olanları çok düşünme. Acıdan haz duymanı anlıyorum ve bunun beni de etkilemesi kaçınılmaz. Seksi bir kadınsın." İtirafı karşısında afallamıştım.

"Amacım asla seni yatağa atmak değil yapmak istesem doğrudan yaparım. Kendini kötü hissetmeni gerektirecek bir durum yok. Anlaşıldı mı?"

"Evet. Anladım."

Harun beni eve bırakmıştı içeri girmeden önce Koray'ın kapısını çaldım. Gergin olan surat hatları beni gördüğünde yumuşadı. Becerebildiğim kadar doğal bir şekilde gülümsedim.

"Selam." Kafasını hafifçe yana yatırdı.

"Meraktan oldum." Omuzlarımı silktim.

"İyiyim. Söylediğim gibi sadece yalnız kalmaya ihtiyacım vardı." Gözlerini karşıdaki dairenin kapısına dikti.

"Eve uğradın mı?"

"Hayır, daha şimdi geldim."

"Babana haber ver sonra da gel. Biraz konuşalım." Üzgün bir surat ifadesiyle dudaklarımı aşağıya sarkıttım.

"Erken yatacağım. Biliyorsun yarın iş var." Başını sallayarak beni onayladı.

"O halde yarın konuşuruz." Kapıma doğru yürüdüm ama Koray hâlâ kapıda dikiliyordu. Ona baktığımda gülümsedi.

"Eve girene kadar buradayım." Bu beni gülümsetti.

Kapıyı açıp içeri girdim ve kapatmadan önce, "İyi akşamlar." dedim.

"İyi akşamlar," diyerek bana göz kırptığında kapıyı kapattım.

Ayakkabılarımı ayağımdan çıkarırken üst katın kapısı açıldı ve telaşlı adımlar ahşap merdivenlerde çıtırtılara neden oldu. Aşağıya indiğinde beni gördüğü için rahatlamışçasına bir nefes verdi.

"Seni merak ettim." Kafamı iki yana sallayarak güldüm.

"Eminim..."

"En azından ortadan kaybolmadan önce haber ve rebilirsin." Doğruca gözlerinin içine baktım kı ben insanlara öfkelendiğim zaman bu tepkiyi vermezdım. İçimden bağırıp, çağırmak, hesap sormak geliyordu.

"Umurunda olmadığını sanıyordum." Yanından geçerken güçsüz bir şekilde kolumu tuttu. Dokunuşu ile gözümü kapattım. Bu bana ilk temasıydı. En azından hatırladığım ilk teması.

"Kötü şeyler yaşadığının farkındayım, bende kötü şeyler yaşadım. Emin ol amacım sana kötü davranmak ya da acı çektirmek değil. Başına bir şey gelse üzülürüm."

"Neden? Beni küçücük bir bebekken bırakıp gittiğinde başıma bir şey gelmesinden endişelenmedin?" Kolumda duran eli düştü.

"Sana hesap vermek zorunda değilim."

"Haklısın, kimse kimseye hesap vermek zorunda değil. Yakında ayrılıyorum, daha fazla endişelenmene gerek yok." Bir şey söylemedi. Bende çantamı kenara bırakıp mutfağa ilerledim.

"Kahve içer misin?" Nefesinden alkol kokusu alıyordum ve o an ondan nefret etmek yerine kahve yapmak istiyor olmam bana acı veriyordu. Neden böyleydim? Neden insanlara karşı, kendime karşı bu kadar aciz olmak zorundaydım? Yıldırım haklıydı. Ben değersiz, korkak, güvensiz bir varlıktım.

"Hayır, kahve içmem." Omuzlarımı silkerek mutfağa girdim. Kendime kahve yapmaya başladım bir yandan da düşünmemeye çalışıyordum. Babam arkamdan mutfağa girdi ve buzdolabını açarak içinden bir şişe su aldı.

"Tutku!" dönüp ona baktım.

"Koray ile konuştuk. O, bir süre daha burada kalman gerektiğini düşünüyor." Gözlerinde gördüğüm şey acıma ifadesiydi.

Mutfak dolabından fincan alırken, "Buna gerek yok, amacım kimseyi rahatsız etmek değil. Geldim, gördüm ve gideceğim," diyerek onu yanıtladım ama içten içe de gitmek istemiyordum. Yalnızlık beni korkutuyordu.

"Benim için sorun değil. Zaten bu katı kullanmıyorum. Sabah gidip, akşam geliyorsun." Başımı salladım.

"Beni görmediğin sürece sorun yok yani."

"Baş etmekte zorlandığın şeyler olduğunun farkındayım. Bak, ben pek konuşmayı seven ve bunu becerebilen bir adam değilim. Belki de olmayan vicdanımı rahatlatmak istiyorum emin değilim ama burada bir süre daha kalman iyi olacaksa kal. En azından tamamen alışana kadar..." Ona bakmadan kahveyi fincana koydum.

"Tamam."

"Kalıyorsun yani?"

Gülümsedim. "Fikrini değiştirmediysen?" İfadesinin ciddi olduğunu görünce gülümsemem yüzümden silindi.

"Değiştirmedım." Mutfaktan dışarı çıktığı sırada pijamasındaki lekeyi fark ettim.

"Şey..." Bana dönmedi ama durdu.

"Çamaşırlarını ben yıkayabilirim. Yani bunu kendin yapmak zorunda değilsin. Banyoda kirli sepetine atarsan hallederim, odanı da temizleyebilirim." Çamaşırlarını kendi yıkıyor ve yiyeceği şeyleri kendi hazırlıyordu. O an içimden onun için bir şeyler yapmak

geldi. Belki onun bana karşı duyması gereken şefkati ben ona karşı duyuyordum.

"Bana kendini borçlu hissetmene gerek yok."

"Onun için değil..." Sözümü kesti.

"Çamaşırlarımı yıkayabilirsin ama odama girmeni istemiyorum."

"Peki." Yürüyüp öylece gitti.

Sabah Koray'ın arabasına bindim ve üzerime dikilen bakışlarına rağmen sessizliğimi korudum. İlk kırmızı ışıkta bana doğru döndü.

"Ne yani sessiz sinemamı oynayacağız?" Ona bakmadan eteğimin ucuyla oynamaya başladım.

"Konuşacak bir şey yok ki."

"Dün olanlardan haberim var. Baban bir şeyler anlattı. Eski sevgilin ve kız kardeşinin nişanlanmasına mı sıkıldın?" Kendi kendime güldüm.

"Sen dış doktoru değil misin? Şimdi benim psikolojik analizimi yapmaya çalışmak nereden çıktı? Dolgu yapmaya çalışsan anlardım ama bu... Garip." İkimizde kahkaha atmaya başlayınca konuyu başarıyla geçiştirmiş oldum.

Fakat sonra kendimi Koray ve Yıldırım'ı karşılaştırırken buldum. Koray beni sakinleştiriyordu, Yıldırım beni anlıyordu. Koray idareciydi, Yıldırım kuralcı. Koray beni her durumda güldürüyordu, Yıldırım beni acıtsa da iyi geliyordu. Koray benim için mutluluk kaynağıydı, Yıldırım'ı ise bir güç kaynağı olarak görüyordum. Biz kızlar neden bizi mutlu edecek, doğru, iyi ve normal adamları değil de bolca hüzne karışan, acıyı ve bir miktar imkânsızlığı istiyorduk. Aradığımız

şey neydi? Heyecan mı, Tutku mu, Yasak mı? Neden ulaşabileceğimiz meyveyi koparmak yerine, düşmek pahasına en uzaktaki dala uzanmaya çalışıyorduk?

"Konuşmadan kaçmaya çalıştığının farkındayım, ama beni üzüyorsun. Biz arkadaş değil miyiz? Arkadaşlar böyle yapar. Canları bir şeye sıkıldığında dertleşir." Haklı olduğunu biliyordum bu beni daha da mahcup bir tavra sokuyordu.

"O adamla çok mu yakındınız?"

"Evet, aynı evde yaşıyorduk. Altı senelik bir ilişkimiz vardı. Onun mükemmel olduğunu düşünüyordum. Her aptal genç kadının düşüneceği saçmalıklar işte ve sonra kız kardeşimi becerdiğini öğrendim." Burnumu çektim. O an gözümde canlanmıştı. Koray direksiyondaki elini elime uzatıp tuttu ve sıktı.

"Sonra konuşuruz olur mu? Seni üzmek istemedim." Başımı salladım zaten şirkete gelmiştik.

Öğleden sonraya kadar her şey normal seyrediyordu. Yıldırım Bozkurt her zaman ki Yıldırım Bozkurt'tu ve ben de olabildiğince doğal davranıyordum. Hatta o kadar doğaldım ki dün yaşadığımız o şeylerin hiçbiri olmamış gibi hissediyordum. Raporlara gömüldüğüm sırada telefonum çaldı.

"Yıldırım Bozkurt'un Asistanı." Danışmadaki sekreterin canlı sesi telefonun diğer ucundan duyuldu.

"Tutku Hanım, Yıldırım Bey'in bir ziyaretçisi var."

Bir ziyaretçi beklemediğimiz için şaşkın bir sesle, "Kim?" diye sordum.

"Ivana Belyayeva." Bir an duraksadım.

"Onu bir süre bekletir misin?"

"Çok ısrarcı davranıyor, Yıldırım Bey'in onu görmek isteyeceğinden emin." Kendi kendime bir nefes verdim. Kadını görmek istiyor muydum?

"Tamam, onu buraya gönder." Kadının gelmesini beklerken Yıldırım Bozkurt'un dâhilîsini aradım.

"Yıldırım Bey. Ivana Belyayeva gelmiş." Bıkkın bir nefes verdi. Nefesin telefonda oluşturduğu ses beni olduğum yerde titretti.

"Şimdi ne yaparsan yap, onun içeri girmesine engel ol. Anlaşıldı mı?" Duraksadım.

"Şey..." Ses tonu aniden yükseldi.

"Engel ol dedim Tutku! Buraya girmeyecek. Beş dakikan var."

Bağırması karşısında yerimden sıçradım ve suratıma kapanan telefonu sineye çektim. Zaten gün içinde sıklıkla telefonu yüzüme kapatıyordu. Birkaç dakika sonra kadın kapıyı iterek içerdi girdi. İnanılmaz derecede uzun boyluydu. Neredeyse Yıldırım Bey'in boylarındaydı. Topuklu ayakkabıları ve uzun bacaklarıyla kendine güvenen adımlar atıyordu. Omuzlarına değen düz siyah saçları, gökyüzü mavisi gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve kırmızı rujla renklendirdiği biçimli dudaklarıyla kusursuz görünüyordu. Hem seksi hem güzel bir kadındı. Bana doğru baktı ve gözleri hemen karşısındaki kapıya kaydı.

"Yıldırım ile görüşecektim."

"Kusura bakmayın, sanırım randevunuz yoktu. Yıldırım Bey'in önemli bir görüşmesi var. İsterseniz boş olduğu bir güne bakıp randevu oluşturabilirim." Kadın kaşlarını belirgince çattı.

"Yıldırım'a burada olduğumu söylersen beni görmek isteyecektir." Dudağımı dişledim ama bundan pişman olarak hemen dişlerimi dudaklarımdan ayırdım.

"Üzgünüm ama onu bölemem, kesin talimatı var." Kadının uzun kirpiklerinin ardından bana bakışı bir korku filmi sahnesi olarak kullanılabilirdi.

"Talimatının beni içermediğine eminim. Şimdi lütfen onu arayıp kapıda olduğumu söyler misin?" Bana Yıldırım Bey'in cam kapısını işaret etti. Muhtemelen şimdi o kapının ardından benim başarısızlığımı izliyordu.

"Yoksa içeri kendim mi girmeliyim?" Kadın bunu söyledikten sonra ben bir şey diyemeden Yıldırım Bey'in kapısı açıldı. Anlaşılan beş dakikam dolmuştu.

14. BÖLÜM

Açılmamış kanatların büyüklüğü bilinmez.

- Andre Gide

Üçümüzde birbirimize bakarken, Yıldırım Bozkurt keskin bakışlarını benden ayırıp doğruca kadına çevirdi. Sanki bu kadar zamandır onu bekliyormuş gibi bir gülümsemeyle kadına yaklaştı ve tek kolunu beline sarıp yanağından öperken bana bir bakış attı.

"Ivana. Bu ne güzel sürpriz."

Ivana işveli bir şekilde, "Sana ulaşamayınca en iyisinin buraya gelmek olduğuna karar verdim." dedi. Yıldırım Bozkurt tavrını hiç bozmuyordu ben ise orada öylece dikiliyordum.

"Beni biliyorsun Ivana..."

Kadın, sözünü keserek -*bundan nefret ettiğini bilip bilmediğinden emin değildim*- araya girdi. "Biliyorum, biliyorum. Sitem etmiyorum. Biraz zamanın var mı?" Kadına çapkın bir gülücükle karşılık verdi ve içeri doğru yönlendirdi. Kapının önünde durup arkasını döndüğünde bana tüm sertliğiyle bakmayı ihmal etmedi.

"İçeri kimse girmesin." Ben cevap veremeden kapıyı kapattı.

Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bunu neden yaptığı hakkında bir sürü tahmin yürüterek geçirdiğim yarım saatin ardından bilerek yaptığına karar vermiştim. Bilerek yapıyordu çünkü verdiği görevi başaramamıştım. Yaptığı şeyin bir şekilde benim hoşuma gitmeyeceğini biliyordu. Bu bir dersti. Yıldırım Bozkurt'un oyununda her şey bir derstı. Artık bunu anlayabiliyordum bir şekilde benim dayanıklılığımı, psikolojimi sınıyordu. Kapı açıldığında sanki çok önemli bir iş üstündeymişim gibi kendimi bilgisayara gömdüm. Ekranın üzerinden kaçamak bakışlar atıyordum. Kadının saçları dağılmış ve ruju gitmişti.

Gülümseyerek, "Sonra görüşürüz. Yıldırım." dedi.

"Mutlaka görüşeceğiz. Kendine iyi bak." Kadın adımlarını kendine güvenle atarken dışarı çıktı ben ise o an rol yapmayı bırakmış Yıldırım Bozkurt'u inceliyordum. Kravatı artık boynunda değildi ve üstten bir düğmesi açıktı. Kıyafetleri hâlâ mükemmel olsa da yeteri kadar değildi. Sanki ona biraz daha yakın olsam yükselen seks kokusunu alacaktım.

"İçeri gel." Yerimden kalkıp peşinden gittim açıkçası o odaya girmek isteyip istemediğimden emin değildim. Yine de dediğini yaptım.

Odanın stor perdeleri yarıya kadar indirilmişti ve bu daha loş görünmesine neden olmuştu. Etrafa hızlıca göz attım bir kanıt aradım ve işte oradaydı. Koltuğun üzerindeki yastıklar yerde duruyordu ve koltuk yamulmuştu. İçimde garip bir acı hissettim. Elimi göğsüme koyup bastırarak o acıyı geçirmeyi umuyordum ama yapmadım sadece kapının önünde dikildim.

Yıldırım masanın üzerinden kravatını alıp arkası dönük bir şekilde bağlarken sırtımı kapıya yaslayarak destek aldım. Neden böyle hissediyordum ki? Onu sevmiyordum, ona âşık değildim, ondan hoşlanmıyordum bile. Fakat ona hayrandım. Bu durumun sıralamada nerede yer aldığını bilmiyordum. Ona hayrandım, ondan korkuyordum, o kadına her ne yaptıysa bana da yapmasını istiyordum. Hem de çok... Bedenim bana ihanet ediyordu, bedenim efendisinin karşısında titriyordu. Yıldırım bana doğru dönerek o halimi gördü. Dağılmış ve hayal kırıklığına uğramış. Oysa hayallerim hep kırıktı benim.

"Başarılı olmak istiyor musun?" Bu söylediği ile beni cezalandırdığından bir kez daha emin olmuştum.

"Evet." Bana doğru attığı adımlara gözlerimi diktim. Parlak siyah ayakkabılarını izliyordum. Her adım nabzımı bir kademe daha artırıyordu. Önümde durdu.

"Yüzüme bak." Kafamı kaldırdım.

"Başarılı olmanın altın kuralı acımasız olmaktır. Acımasız ol Tutku..." Bana ders vermek için yaptığı şeyden iğrenmiştim. Bedeninden o kadının parfüm kokusunu alabiliyordum yüzümü belirgince buruşturdum.

"Sizin gibi mi?" Söylediğim onu güldürdü. Omuzlarını dikleştirirken gülümseme hâlâ suratındaydı.

"Benim gibi." Ellerini kapının iki yanına yaslayarak beni araya sıkıştırdı. Yüzü yüzümde, nefesi tenimde, sıcaklığı bedenimdeydi. Bu durumda bile beni etkileyebiliyordu. Ben nasıl bir insana dönüşüyordum?

"Eğer sen daha güçlü ve kararlı olsaydın. Onu becermeme gerek kalmayacaktı." Biraz daha yaklaştı

öyle yakınımdaydı ki ufacık bir temas öpüşmemize neden olurdu.

"Başarısızlıklarımızın sonuçları olur. Başarısız olursan sonuçlarına katlanırsın." Gözlerimi kapatarak onun çekiminden uzaklaşmaya çalıştım ama olmuyordu nefesi tenimi kesiyordu, sıcaklığı yanmama neden oluyordu.

"Şimdi gidebilirsin." Lafını ikiletmedim. Oradan resmen kaçarak çıktım ve kendimi lavaboya kapattım. Ellerimi lavabonun kenarlarına koyarak nefesimi düzenledim. Onu kıskanmamıştım, kıskanmadığımı biliyordum bu başka bir şeydi. Onun bir kadını becerdiğini düşünmek, onun o odada yaptıklarını hayal etmek bacaklarımın arasını ıslatıyordu. O kadının yerine kendimi koyuyordum. Bu beni daha çok heyecanlandırıyordu. Bu hastalıktı!

Akşam eve gittikten sonra Koray'a onunla koşuya çıkacağımı belirten bir mesaj yazdım. İçimde fazladan enerji vardı ve onu bir şekilde atmak zorundaydım. Eşofmanlarımı giyerek Koray'ın kapısını çaldım. Koray şortu ve tişörtüyle kapıyı açarak bana gülümsedi.

"Bende çabuk pes ettiğini düşünmüştüm komşu kızı." Gülemeyecek durumdaydım ama zorlama bir tebessümle karşılık verdim.

"Hayır, aslında bilirsin. Yeni ülke, yeni ev, yeni iş... Alışmaya çalışıyordum ve koşmaya pek zamanım yoktu." Bana göz kırptı.

"Artık arkadaşlarına ayıracak zamanın var yani?" Sırtımı soğuk duvara yasladım ve gözlerimi karşıya diktim.

"Suçlu hissetmemi sağlamaya çalışıyorsan başarılı oluyorsun." Koray atkuyruğu yaptığım saçımın ucuna asılıp yumuşakça çekti.

"Tamam, hadi hemen melankoliye bağlama affettim." Kendimi bir anda gülümserken buldum.

Birlikte dışarı çıkıp sahile kadar yavaş yavaş yürüdük. Sahilde hızlanan tempomuz sırasında ikimizde tek kelime konuşmadık. Kendimi koşunun ritmine bırakmıştım. Bacaklarımdaki hafif sızlama giderek artarken aldığım her nefes ciğerlerime batmaya başlamıştı ama durmadım, yavaşlamadım. Kaval kemiklerim diz kapaklarıma battıkça daha da hızlandım. Ne kadar hızlandığımın arkamda kalan Koray'ın seslenmesiyle fark ettim ve yavaşlayıp durdum. Yürüyerek bana yetişti nefesi kesik kesikti. Ellerimi baldırlarıma dayayarak eğildim. Dalgaların, tekneleri dövme sesi çevredeki seslere karışıyordu.

"Kalp krizi falan geçirmeye çalışıyorsan, az kaldı başaracaksın." Soluklarım arasından güldüm.

"Sadece koşuyorum, sen paslandın mı?" Gülmeme karşılık verdi. Doğrularak ona baktım. Saçları darmadağındı ve terden sırılsıklam olmuştu.

"Beni korkutuyorsun komşu kızı farkında olmadan bir canavar mı yarattım?" Bu beni duraksattı. Canavarı yaratan Koray değildi. Yıldırım Bozkurt yaratıyordu. Her şey yavaş yavaş farklılaşıyordu. Bana bir şey yapıyordu. Beni yeniden şekillendiriyordu.

Eve döndüm ve duştan sonra yatağıma uzanıp olan her şeyi bir kez daha süzgeçten geçirdim. Bir insan bu kadar kötü şeyler yaparak bana nasıl iyi gelebilirdi? Artık kendimi eskisi kadar çaresiz hissetmiyordum. Eskisi kadar kendime acımıyordum. Eskiden insanlardan korkardım. Artık korkmuyordum. Dağılmış par-

çalarım mucizevi bir şekilde bir araya geliyordu. Beni benden iyi tanıyor oluşu korkutucuydu.

Sabah iş yerine her zamankinden erken gittim. Koray'ın randevuları yoğundu ve bende zaten uyuyamadığım için onunla çıkmıştım. Yıldırım Bey'in odasına girdim ve oradaydı. Masasının başında... Hiç uyumamış gibi görünüyordu üzerinde sadece gömleği ve pantolonu ile duruyordu.

Gözleri içimde ne var ne yoksa okuyormuş gibi üzerimde gezinirken, "Günaydın," diye mırıldandım.

Başıyla ufak bir hareket yapıp, "Günaydın Tutku," dedi. İsmimi tonlaması çok farklıydı. Alelade bir isim söylermiş gibi değil de bir isteğini dile getirirmiş gibi çıkıyordu dudaklarından.

Çalışma masasındaki, toplantı masasındaki ve sehpadaki dosyaları, kâğıtları işaret ederek, "Sen işini yapabilirsin burada olduğumu unut," derken bu söylediğine kendi de inanmıyordu. Onun varlığını unutamayacağımı biliyordu.

"Peki efendim. Bir isteğiniz var mı? Kahve?" Yorgun bir şekilde gülümsedi sol kaşı havaya kalkmıştı.

"Çok mu yorgun görünüyorum?" Onunla göz göze gelmekten kaçınarak oturma bölümündeki sehpaya yöneldim.

Dizlerimin üzerine çömelip kâğıtları toplarken, "Biraz," diye cevap verdim.

O an sandalyesinin sesini duydum yavaşça ayağa kalkarak bana doğru yürüdü. Adımları halı kaplı zeminde her ne kadar sessiz olsa da ben yürüdüğünü biliyordum. Elektriği beni sarmıştı. Arkamda dururken varlığını hissetmiyormuş gibi yaparak kâğıtları

kapaklı dosyalara takmaya devam ettim. Ama ellerim titriyordu ve o bunu biliyordu.

"Bugün şirkette olmayacağım. İmzalanacak evrakları çıkışta bana getirirsin. Harun gelip seni alır."

"Şey... Evinize mi?" Sanki dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi düşük göz kapaklarının ardından beni inceledi.

"Evet, bir sorunun mu var?" Cevap vermek için birkaç defa ağzımı açıp kapattım, fakat Yıldırım benden önce davrandı.

"Kendine engel olamamaktan mı korkuyorsun?"

"Anlamadım?" Kollarını göğsünde bağlayıp derin bir nefes aldı. "Bunu anlayacak kadar akıllı olduğunu biliyorum." deyip kendi kendine güldü.

"Gelirim... Yani akşam imza için." Gülümsemesi hâlâ yüzündeyken kızarmış suratımı ondan uzaklaştırıp doğrulmaya çalıştım, fakat omzuma dokunan eli bunu yapmama engel oldu.

"Şu an, dizlerinin üzerinde, çaresiz ve zayıfken tam da görmek istediğim gibisin." Yutkundum ve bir anda öksürmeye başladım. Yıldırım Bozkurt hafifçe sırtıma vurarak kendime gelmemi sağladı.

"Akşam görüşürüz."

Gitme vaktim yaklaşırken telefonumu alarak Koray'ı aradım. Birkaç uzun çalışın ardından cevapladı.

"Koray, rahatsız etmek istemezdim ama... Müsait misin?" Taş delme makinesi sesine benzer bir ses duydum. Diş doktorları çok korkutucuydu.

"Evet, elbette. Seni dinliyorum."

"Akşam beni almana gerek yok. Biraz işim var geç geleceğim." Bir an duraksadı.

"İstersen işin bittiğinde ara gelip seni alırım." Koray'ın bu ince tavırları beni her seferinde şaşkınlığa uğratıyordu.

"Teşekkür ederim ama buna gerek yok. Şirket arabasıyla döneceğim."

"Tamam, o zaman eve gelince beni ararsın."

"Peki, sonra görüşürüz." Telefonu kapattıktan sonra Yıldırım Bey'in imzalaması gereken evrakları ayarladım. Bana e-posta atarak istediği dosyaları da odasından aldıktan sonra hazırdım. Çıkmak için hazırlanırken telefonum çalmaya başladı. Ekranda yanıp sönen ismi nefesimi kesmişti.

"Efendim, Yıldırım Bey."

"Hazır mısın?" Soruş tarzı karşısında kekeledim.

"E-evet."

"Harun şirketin önünde seni bekliyor. Bir şey unutmadığından emin ol."

Masamdaki evraklara bir kez daha göz atarak aşağıya inmek üzere ofisten çıktım. Kapıların şifrelerini girip kilitledim ve koşar adımlarımla asansore bindim. Yıldırım Bey'in söylediği gibi Harun aşağıda beni bekliyordu. Bana bir baş selamı vererek arka kapıyı binmem için açtı. Arabaya yerleşerek, trafiğe karışmamızı izledim.

Araba sahil yoluna inerek yalıların arasında ilerlerken şaşkınlıkla yerimde doğruldum. Kızıl kahverengi boyalı, kahverengi panjurlu son derece büyük bir yalının önünde yavaşladık. Yalının arka girişindeki büyük demir kapı güvenlik kulübesindeki adam tarafından açıldı.

Yalı iki binadan oluşuyordu. Büyük dört katlı bölüm ana binaydı. Biraz ilerisinde müştemilat binası

ve ona bağlı otopark kısmı vardı. Yalı eskiydi ama yapılan bakımlar sayesinde sanki geçen ay inşa edilmiş gibi görünüyordu. Harun arabayı durdurdu, ben kapıyı açmaya yeltenemeden kapıyı açarak bekledi. Arabadan çıkıp kiremit rengi parke taş döşeli zemine adım attım. Arka taraf tamamen bahçeydi. Yemyeşil ağaçlar, çimenler ve renk renk çiçeklerle doluydu. Yıldırım Bozkurt'un böylesine ince bir zevki olduğunu tahmin etmiştim zaten ama görmek... Çok farklıydı.

"Yıldırım Bey sizi bekliyor." Başımı sallayarak onu takip etmeye başladım. Evin ana kapısı önümdeydi ve tahminen yirmi adım sonra içeri de olacaktım. Harun kapıyı çalmadan kapı bir adam tarafından açıldı.

"Mehmet Bey, Hanımefendi Yıldırım Bey'i görecek." Resmiyet karşısında afalladım. Adam ellili yaşlarındaydı. Üzerinde takım elbisesi vardı. Amerikan filmlerindeki kâhya bu adamdı.

"Beni takip edin. Yıldırım Bey çalışma odasında." Adamın bir adım arkasındaydım. Hızlı yürüdüğü için pek inceleyemesem de ev çok klasik ve lükstü. Geniş bir holden geçerek kocaman merdivenlere ulaştık. İnsanın böyle bir evde yaşayıp da alçakgönüllü olması beklenemezdi.

Yıldırım Bozkurt'un egosunun kaynağı, o sarsılmaz gücü ve zenginliğiydi. Merdivenleri çıkarak yine kocaman bir açıklığa ulaştık. Sıra sıra kapıların hepsi kapalıydı. Tam ortada kış bahçesi tarzında düzenlenmiş ve doğruca denize bakan oturma alanı vardı. Hemen yan tarafta devam eden merdivenden bir kat daha çıktık. Bu koridor sağ tarafa doğru uzun bir şekilde devam ederken sol taraf siyah cam bir bölmeyle ayrılmıştı. Adam bölmenin yanındaki düğmeye bastı ve kapı açıldı. Bana içeriyi işaret etti anlaşılan görevi buraya kadardı.

"Teşekkür ederim." Adam bir baş selamı vermekle yetindi. Hızlıca gözden kaybolduğunda ahşap zeminde ilerlemeye başladım.

Topuklarım oldukça yüksek bir ses çıkarıyordu kendimi rahatsız hissediyordum. Değerli olduğunu tahmin ettiğim tablolar ile süslenmiş uzun koridor boyunca ilerledim. Tam karşımdaki çift kanatlı kapının hedefim olduğunu biliyordum. Kapının önünde durarak derin bir nefes aldım ve yavaşça çaldım. İçeriden gelen sesiyle kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

"Gel Tutku." Kapıyı ittirdim ve kolayca açıldı. İçerisi aynı ofisteki çalışma odasına benzese de çok daha klasik bir yapıdaydı. Pencerenin önünden denize bakan geniş koyu yeşil koltukta oturuyordu. Arkası kapıya dönüktü. Kafasını bana doğru çevirirken gözündeki kalın çerçeveli gözlükleri çıkarıp kenara bıraktı. Onu daha önce gözlüklü görmemiştim.

Elimdeki çantayı gösterip, "Dosyaları getirdim." dedim. Dosyaları ona atıp buradan kaçmak ister gibi bir halim vardı.

"Buraya gel." Adımlarımı dikkatle atarak yanına yürüdüm.

"İmzalamam gerekenler hangileri?"

Çantayı kurcalayarak içinden siyah kapaklı klasörü çıkardım. Ona doğru uzattım elimden aldığı klasöre şöyle bir göz attı. İmzalaması gereken şeyler muntazam bir sıradaydı bu konularda takıntılı olmam Yıldırım Bozkurt'un yanında çalışırken işe yarıyordu. Gülümseyerek yan tarafında duran dolma kaleme uzandı ve evrakları imzalamaya başladı. Bense titreyerek hemen dibinde dikiliyordum. İmzaları atarken elindeki o nazik harekete hipnotize olmuştum. Serçe parmağındaki yüzük elini olduğundan daha

seksi ve erkeksi gösteriyordu. O kadar dalmıştım ki bana bir şey söylediğini fark etmedim bile ikinci seslenişinde kendime geldim.

"Tutku?" Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

"Orada mısın?"

Kafamı salladım ve hemen yaptığım hatayı fark ederek, "Evet, evet efendim. Üzgünüm dalmışım," diyerek düzelttim.

"Yeni Alman firma Adler. Onun dosyasını getirdin mi?" Hemen evrak çantasından dosyayı çıkarıp uzattım. Kapağını açıp içinde bir şeye bakarken dudaklarını hafifçe büzdü. Başparmağı ve işaret parmağı arasında tuttuğu kalemi sallarken gözlerini kısmıştı.

"Bu firma ile çalışma kararı aldım. Senin ilgilenmeni istiyorum." Boğazımı temizledim.

"Benim mi?"

"Bir şeyi tek sefer söylemem anlaman için yeterli gelmiyor mu?"

"Hayır, özür dilerim. Sadece çok büyük bir firma ve benim yeterli tecrübem yok. Bu... Fazla sorumluluk değil mi?" Dosyayı kapatıp kenara koydu. Kalemi de dosyanın üzerine bıraktıktan sonra ayağa kalktı.

"Sorumluluk başarının anahtarı. Ben sana bir anahtar veriyorum ve doğru kapıyı açmak zorundasın. Tek şansın olacak Tutku. Anladın mı? Başını dikleştir ve kendine güvenmeyi öğren yoksa seninle çalışmaya devam edebileceğimi sanmıyorum. Beni temsil eden birinin başı dik, sözleri net ve özgüveni tam olmalı." Eliyle kıyafetlerimi işaret etti.

"Giyim, kuşam, dış görünüş insanların sana bakmasını sağlar ama görmesini sağlamaz. Kendini göstereceksin." Haklıydı. Sonsuza kadar saklanamazdım.

Bir şekilde içimden bir yerden cesaret çıkarıyordu. Başımı kaldırıp ona bakarken kendimden hiç olmadığım kadar emindim.

"Haklısınız. Başarısız olmayacağım." Yüzünde memnuniyetin ışıltısı gezindi.

"Başarısız olmak gibi bir şansın yok zaten."

Hiç beklemediğim bir şey yaparak elini boynuma götürdü. Büyük, uzun parmaklı eli narin boynumu sıkarmış gibi gezindi ben ise nefesimi tutmuş gözlerimi kocaman açmış bana ne yapacağını düşünüyordum. Elimdeki evrak çantası gürültülü bir şekilde yere düştü kafamı eğmeye çalışırken Yıldırım'ın parmakları boğazımı sıkarak buna engel oldu. Titriyordum ama sanırım korkudan değildi. Parmakları boğazımı biraz daha sıkınca boğazımdan engel olamadığım bir ses yükseldi. Yıldırım eli hâlâ boğazımdayken bana doğru bir adım attı.

"Sen yine gergin misin?"

Cevap vermeden önce gözlerimi kapatarak sakin kalmaya çalıştım. Aldığım her nefes o kadar şiddetliydi ki bütün bedenimi sarsıyordu. Nefesim Yıldırım'ın boğazımda duran eline bağlıydı. Her şey ona bağlıydı. Kendimi muhtaç hissediyordum. Ne yaparsa kabulümdü ne isterse yapardım, ne derse oydu...

"Tutku, sessiz kalmak yanlış cevap vermekten bile kötü bunu biliyor musun? Cevap ver bana." Son cümlesi bir fısıltıydı. Yanıyordum. Diz kapaklarım dengede duramayacağını bana ilan edercesine titredi ama Yıldırım dengemi sağlamak için oradaydı. Diğer eli belime dolandı anında. Dengedeydim.

"Evet, ben biraz... Biraz gerginim ve siz..."

Soluğum kesilince, "Ben ne?" diye sordu.

Hayatımın en içten itirafını yaparak, "Siz, beni he yecanlandırıyorsunuz," dedim.

Beni öpecekmiş gibi suratıma yaklaştı. Gelecek öpüşmeyi bekleyerek gözlerimi kapattım ama o öpücük gelmedi. Onun yerine beni sert bir hamleyle döndürdü. Bedeni arkamda kalsa da bir eli hâlâ boğazımda diğer eli karnımın çevresindeydi. Sırtım, güçlü bedenine dayanmıştı bu pozisyondayken bile beynim güvende olduğumu söylüyordu. Boğazımı biraz daha sıkarak kafamı arkaya doğru yatırdı. Nefesi kulağıma çarpıyordu.

"Bana bunu yaptığın zaman senden nefret etmeme neden oluyorsun." Karnımı saran eli iyice sıkılaştı boğazımın çevresindeki parmakları olması gerekenden daha sıkıydı.

"Efendim. Parmaklarınız." Boğazımı sıkan parmakları biraz gevşedi ve çekebileceğim kadar derin nefesi içime doldurdum.

"Seni hecermek istemiyorum." Bunu kulağıma fısıldamış olsa da aslında kendine telkin ediyor gibiydi.

"Tutku..." Bir cesaret daha gösterdim. Yıldırım Bozkurt beni cesur kılıyordu.

"Lütfen... Dokunun bana." Dişlerinin birbirine sürtündüğünü duydum. Solukları hırıltılı bir hal almıştı. Karnımda duran eli yavaşça aşağıya kaydı kendimi ona bastırıyordum. Erkekliği kalçama değerek beni öldürüyordu. Eteğimin yan tarafındaki fermuarını bulup açtı ve kumaş parçasının ayaklarımın dibine düşmesini sağladı.

Şehvetin neden yedi büyük günahtan biri olduğunu şimdi daha net anlıyordum. Şehvet, insanı her durumda

harika hissettiriyordu. Yaptığınız şeyin doğruluğu ve yanlışlığı hakkında kanıya varmanızı engelliyordu. Beynınız, düşünceleriniz her şey o an şehvetin esiri oluyordu. Tıpkı benim Yıldırım Bozkurt'un esiri olduğum gibi...

Eli külotumun dantel yüzeyinde gezinirken ona daha çok yaslandım. Tüm ağırlığımı bedenine vermiştim. Elinin üst kısmını külotumun üzerinden klitorisime sürttüğünde kıvranarak inledim. Avuç içini bana bastırarak müthiş bir farkındalık hissetmemi sağlıyordu. Boğazımı sıkan eli ise açlığımı körüklerken, ihtiyacımı bastırıyordu.

"Lütfen..."

Mırıltım üzerine elini tam istediğim gibi çamaşırımdan içeri soktu. Uzun parmakları kadınlığımın yüzeyinde gezindi ama oyalanmadı. Amacı beni havaya sokmak değildi. Amacı tatmın etmekti. Islak yüzeyimi işaret parmağıyla taradıktan sonra iki parmağını girişime sabitledi. Parmakları aceleyle içime girince çığlık attım. Bunu umursamadı. Parmakları muhteşem bir noktaya erişiyordu. Başparmağını klitorisime göre ayarlayıp gerekli olan sürtünmeyi sağladı. Boğazıma baskı uygulayarak nefesimi ciddi anlamda kesiyordu. Okşayışları sert, kararlı ve vericiydi. Parmakları her içime girip çıktığında ıslaklığımdan dolayı çıkan ses ve nefes sesleri odada varlığını sürdüren seslerdi.

"Daha hızlı... Daha hızlı..."

Çaresiz yakarışlarıma kulak verdi. Beni koltuğa doğru sürükledi. Önce kendisi oturdu ve bedenimi kucağına arkam dönük şekilde yerleştirdi. Bunu

yaparken parmakları hâlâ içimdeydi. Bacaklarımı iki yana açıp kendi iki bacağının etrafından sarkıttı. Çaresizlik ve teslim olmuşluk her yanımı sarmıştı. Tam istediğim gibi hızlandı. O hızlandıkça ben kayboldum. Ben kayboldukça varlığını daha fazla hissettirdi. Boğazıma sarılan parmakları artık tenimi deliyordu. Orada oluşacak olan morluğu gördükçe zevkle kıvranacağımı biliyordum. Kalçama değen erkekliğine doğru kıvrandığımda o da benimle inledi. Şu an içime girmesi için ona yalvarmaya hazırdım ama konuşamayacak kadar dağıldığım için bunu denemedim. Bana verdiği şeylerle yetinebilirdim. Ani bir dalgayla kıvrandım. Sıcaklığa, ateşe, kora, ona teslim oldum. Düşüncelerimi sis bulutları kaplarken kendimi orgazmın gücüne bıraktım.

15. BÖLÜM

Bazen insanları acılarındaki benzerlik kadar, birbirine bağlayan hiçbir şey yoktur.

- Dostoyevski

Bedenimdeki artçı sarsıntılar dinene kadar beni okşamaya devam etti. Daha önce gerçek seks sırasında bile buna benzer bir şey yaşamamıştım. Burnumu çektim ve o anda ağladığımı fark ettim. Yıldırım'ın eli çamaşırımdan çıktı ama beni kucağından indirmedi.

"Neden ağlıyorsun?"

Sorusuyla birlikte gözyaşlarım daha da yoğunlaştı.

"Bilmiyorum... Korkuyorum sanırım."

Ses tonu olduğundan daha ciddi bir hale büründü.

"Benden mi? Yoksa kendinden mi?"

Cevabım belliydi.

"Kendimden."

Boğazımdan elini çektiğinde içime derin bir nefes çektim. Daha sonra beni yanına oturmam için üzerinden kaydırdı. Dağılmış ifadesiyle beni izlerken elimi boynuma, acıyan noktaya götürdüm. Parmaklarının

battığı noktaya bastırdığımda canım acıdı ve irkildim. Dokunmak istermiş gibi uzandı ama vazgeçerek elini indirdi.

"İzleri sevdiğini sanıyordum."

Elimi çektim ve kucağımda birleştirdim. Garip görünüyordum. Eteğim yerdeydi sadece iç çamaşırım, gömleğim ve topuklu ayakkabılarımlaydım.

"Her izi değil. Bazıları ne kadar zayıf, çaresiz ve aptal olduğumu hatırlatıyor. Yine de bir yaranın iyileşmesini izlemekten hoşlanıyorum, anlık acının beynimi ele geçirip düşünmemi engellemesini seviyorum, buna ihtiyaç duyuyorum."

Belki de bu ona en açık olduğum andı. Bunu en iyi şekilde kullanmaya kararlı gibiydi.

"Boynundaki iz hakkında ne düşüneceksin?"

Bana merakla sorular sorduğunda onun da bir insan olduğunu fark ediyordum. Aklımı okuduğunu düşündüğüm zamanlar beni ne kadar korkutuyorsa, meraklı olduğu zamanlar o kadar kendimi açıklama isteği uyandırıyordu. Ona kendimi anlatmaktan geri duramıyordum.

"Baktıkça aklıma siz geleceksiniz..."

Dudakları kıvrıldı. Yerinden kalkarak bana yan taraftaki kapıyı işaret etti.

"Banyo orada."

Yerimden kıpırdamayınca bakışları sertleşti.

"Ne dersem onu yapacaksın. Unuttun mu? Şimdi git üstünü başını düzelt."

Koltuktan kalkarak ona bakmadan yerden eteğimi aldım ve koşar adımlarla banyoya girip kapıyı kapattım. Benden uzak durmaya mı çalışıyordu? Yoksa bu

da bir çeşit oyun muydu? Dayanma sınırımı mı test ediyordu? Ne zaman isyan edeceğimi mi görmeye çalışıyordu? Oyun nasıl son bulacaktı? Ben isyan edince mi? Kurallara uyunca mı?

Banyodan çıktığımda Yıldırım Bozkurt sanki hiçbir şey olmamış gibi dosyalara göz atıyordu. İmzaladıklarını bana uzattı.

"Bunlar sende kalsın yarın ofise getirirsin."

Uzanıp dosyaları aldım ve yerdeki evrak çantasının içine koydum.

"Gidebilir miyim?"

Kafasını kaldırıp kısacık bir an yüzüme baktı.

"Gidebilirsin. Harun seni evine bırakacak."

Evden çıkıp kapıya ulaştığımda temiz havayı sanki içime çektiğim son nefesmişçesine ciğerlerime doldurdum. Onun yanında olmakta, uzak olmakta bir şekilde benliğimi etkiliyordu. Harun arabanın kenarında dikiliyordu. Ceketinin önünü ilikleyerek kapıyı açtı. Arabaya bindim siyah camların ardından kafamı kaldırıp eve son kez baktım.

Eve girmeden önce Koray'ın kapısını çaldım. Kapıyı Cem açtı. Ona elimden geldiğince gülümsedim.

"Merhaba, Koray yok mu?"

Cem kocaman gülümseyerek kaşlarını havaya kaldırdı.

"Yakışıklı diş doktoru mu?"

İçeri doğru bir göz attı.

"Duşta. Çağırmamı ister misin?"

Kafamı hızla iki yana salladım.

"Hayır, hayır sadece eve döndüğümü söylersen sevinirim."

Tam o anda Koray içeriden seslendi.

"Kim geldi?"

Cem hâlâ sırıtmaya devam ederken ben öylece kapıda dikiliyordum.

"Almancı karşı komşumuz."

Koray kapıya çıktığında üzerinde beline sarılı havludan başka bir şey yoktu. Saçlarından damlayan ıslaklığı daha küçük bir havluyla kuruladı.

"Tutku. Gelsene."

Çantamın sapını avucumun içinde sıktım.

"Rahatsız etmek istemem."

"Etmezsin gel hadi."

Cem kolumu tutarak beni içeri çektiğinde başka şansım kalmamıştı. Ayakkabılarımı çıkarıp misafir terliklerini ayağıma geçirdim. Koray üzerini işaret ederek

"Bir şeyler giyip geliyorum." dedi.

Onu onaylayarak Cem ile salona geçtim. Üçlü kanepeye oturdum Cem hemen karşımdaki ikili koltuğa yerleşti bacak bacak üstüne atarak kollarını iki yana açtı.

"Nasılsın alıştın mı?"

Yerimde kıpırdandım. Alışmaktan çok kendimi kaybetmek ya da bulmak arasında bir yerlerdeydim aslında.

"Şey... Evet, sanırım alıştım."

Koray içeri girerek kendini yanıma bıraktı.

"Merak ettım seni. Aradım ama telefonun cevap vermedı."

"Telefonum çantamdaydı duymadım."

Beni hangi arada aradığını merak ettım. Yıldırım Bozkurt tarafından okşanırken ise eğer hiçbir şeyı duyamayacak kadar dünyadan soyutlanmışım. Cem kahve yaptı ve bir süre oturup onlarla sohbet ettım. Beni sıkmadan, yargılamadan, rahatsız edıcı sorular sormadan zaman geçireceğim arkadaş bulmak her zaman problem oluyordu. Fakat Cem ve Koray gerçek anlamda arkadaşlardı. Kahvemı ıçtıkten sonra eve geçtim. Ev her zamanki gibi karanlığa hapsolmuş sessizliğe gömülüydü. Kendimi aç hissetmıyordum o yüzden bilgisayarımı, kahvemi ve dosyalarımı alarak salona geçtim. Eğer başarılı olmak istiyorsam çok çalışmalıydım.

Haftanın son gününe kadar olan günler sıradandı. Yıldırım Bozkurt ile iş haricinde bir konuşmam olmuyordu ve her şey normal seyrindeydi. Işlerden kafamı kaldıramadığım için başka şeyler düşünmeye fırsatımda yoktu. Çıkış saati yaklaşırken evden çalışmak ıçin dosyaları toparlıyordum. O sırada Yıldırım Bozkurt kapısını açtı. Bedeninin duruşu kusursuz bir heykele benziyordu. Onu her gördüğümde dakikalarca incelemek istiyordum.

"Biraz gelir misin?"

Kibar ricasını kırmadım. Korkarak peşinden gittim. Çünkü kibar hali kaba halinden çok daha bilinmezdi, beni daha çok ürkütüyordu. İçeri girince arkamdan kapıyı kapattım. Yıldırım masasının başındaydı. Önünde duran dosya yığınını işaret etti.

"Bu dosyaları alfabetik olarak sıraya dizmeni, fihrist hazırlamanı ve hepsinin birer fotokopisini alarak arşiv dosyası oluşturmanı istiyorum."

Boş bulunarak saate baktım. Saat çoktan beşe geliyordu. Saate baktığımı fark ettiğinde iki elini masaya dayayarak güç aldı ve yerinden tüm heybetiyle kalktı. Gözlerimi çoktan saatten ayırmış ona dikmiştim.

"Önemli bir randevun mu var yoksa?"

Yutkundum, nabzım aniden yükselmişti ve bütün bedenim buz keserken soğuk soğuk terlemeye başlamıştım.

"Hayır, efendim."

Adımları tam önümde durdu.

"O halde saate bakmanı gerektirecek bir manin yok. Mesaiye kalıp bu işleri yapabilirsin."

Bir kez daha gözüm dosyalara kaydı. Gece yarısından önce bitmesi mümkün değildi ama onu geri çevirecek değildim. Başarmak istiyordum.

"Mesaiye kalabilirim. Eğer yetişmezse yarın da gelirim."

Onaylamaz bir ses çıkardı. Bir adım attı. Deri ayakkabılarının gıcırtısıyla bir adım geriledim ama o bir adım daha attı.

"Hayır, yarın gelmeni istemiyorum. Yarın ve pazar günü Adler hakkındaki tüm bilgileri öğrenmiş olarak geleceksin. Pazartesi günü sunumu sen yapacaksın."

Pazartesi sunum mu yapacaktım? Adler ile ilgilenmeye başlamıştım evet ama buna hazır mıydım? Telefonla konuşup, maillerine cevap vermekten daha büyük şeyler beklememiştim ve sunumları daima Oktay Bey yapıyordu.

"Oktay Bey..."

Sözümü kesti.

"Patron kim Tutku Hanım?"

"Sizsiniz..."

Dudakları gergin bir şekilde inceldi.

"O halde, ben ne diyorsam o olur."

Kendimi hemen toparladım.

"Haklısınız. Çalışıp sunumu en iyi şekilde yapacağım."

Bedeni anında rahatlamıştı. Rahat ama kontrolluydu.

"Bu gece katılmam gereken bir yemek var. Daha sonra buraya geleceğim ve seni eve bırakacağım. Ben gelene kadar bitirmeni istiyorum. Eğer bitirmezsen bana bir sır borçlusun."

Sesimi alçalttım.

"Sır mı?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Beni hipnoz eden gülümseme göz bebeklerinden içime süzülüyordu. Kanımı kaynatıyor, benliğimi ona sunmama neden oluyordu.

"Evet, eğer yeterince hızlı ve dikkatli olamazsan bana kendinden bir şey vermelisin. Bana kendinle ilgili bir şey anlatacaksın. Seni rahatsız eden bir şey..."

Kaşlarımı çattım ona böyle bir şey anlatmak istemiyordum.

"Bunu neden yapmalıyım?"

"Çünkü ben öyle istiyorum. Başarısızlığının karşılığı..."

Kollarımı göğsümde bağladım kendini korumak isteyen küçük bir çocuk gibiydim.

"Bu... Mantıklı değil. Yapamam. Lütfen."

Çenemi kavrayarak kafamı yukarı kaldırdı. Tutuşu yine bana zarar vermek ister gibi sertti.

"Benden istediğin şeyler mantıklı mı Tutku? Sana yaptığım şeylerde mantık aramana gerek yok. Eğer senden bir şey istiyorsam kendimce bir mantığı vardır. Kuralları ben koyarım. Ben senin efendinim!"

Son cümlesinde yükselen sesiyle birlikte çenemi özgür bıraktı ama benim diş takırtılarım çoktan odayı boğmuştu.

"Ya size yalan söylersem?"

Yüzüne yerleşen ifade sinirli halinden daha yumuşak olsa da beni yine de korkutmuştu.

"Yalan söylemek kendini kandırmaktır. Kendini kandırdığın sürece güçlü bir insan olamazsın. Şu anda olduğun gibi kalırsın. Şimdi işini yapmaya başla, daha sonra görüşürüz."

Bu kadardı. Benim tek kelime etmem için zaman tanımadan çantasını aldı ve odadan çıkıp gitti. Bacaklarım titrediği için güç almak adına koltuğun arkasına tutundum. Biraz olsun kendime gelerek masamın üzerinden telefonumu alıp Koray'a mesaj yazdım. Mesaiye kalacağımı ama eve güvenli bir şekilde döneceğimi, ayrıca Selçuk Bey'e haber vermesini yazdım. Cevap gelmesini beklemeden işimin başına geçtim. Çünkü Yıldırım Bozkurt'a kendimle ilgili bir şey anlatmak istemiyordum ve eğer anlatmak istemiyorsam verdiği işleri yetiştirmem gerektiğinin bilincindeydim.

Hava kararmış bütün bina boşalmıştı. Ben hâlâ Yıldırım Bozkurt'un odasında koşturuyordum. Dosyaları tek tek alfabetik sıraya diziyor, daha sonra

fotokopilerini çekiyor, evrakları tarattığım ve arşiv dosyası oluşturuyordum. Ayakkabılarım canıma okuduğu için onları çıkarmıştım. Çıplak ayaklarımı gıdıklayan halıyı bir süre sonra umursamamaya başlamıştım. Saçlarımı Yıldırım Bey'in masasından aldığım bir kurşun kalem ile toplamıştım. Odadaki tavan klimasını son ayarda çalıştırıyor olmama rağmen ensemden süzülen ter beni rahatsız ediyordu.

Kolumdaki saate bir göz atarak çoktan on olduğunu gördüm ve henüz işim bitmemişti daha düzenlemem gereken iki dosya vardı. Bütün gece burada kalmak istemiyordum tek dileğim Yıldırım Bozkurt'un beni burada unutmamasıydı. Su içme molası vererek sehpada duran bardağıma uzandım. Suyu yudumlarken beklemediğim bir şey oldu. Kapı açıldı. Ağzımdaki suyu yutarken kapıdaki adamla göz göze geldim. Yıldırım Bozkurt'un gözleri üzerimdeydi ve her zamanki mavi gri renginden ziyade tamamen griydi. Kollarını göğsünde birleştirip bakışlarını benden ayırdı. Doğruca sahipsiz duran dosyalara baktı.

"Görünüşe göre daha bitmemiş?"

Mahcup bir tavırla, "Sadece iki dosya," diye mırıldandım.

Fakat bunu umursamayacağını biliyordum. Adımları bana yaklaşırken nefesimi tutmuştum. Önümde durarak bardağı elimden aldı ve sehpanın üzerine bıraktı.

"Benim gördüğüm şey iki dosya değil Turku Hanım, bitmemiş bir iş ve yapılmamış bir görev. Görünüşe göre yeterince gayret göstermemişsiniz."

Buna inanamıyordum. Saatlerdir burada bu saçma işle uğraşıyordum ama bana yeterince gayret göstermediğimi söylüyordu.

"Efendim. Bütün akşam buradaydım ve beş dakika dınlenmedim bile..."

Sözümü kesti.

"Su içecek zamanı bulabildiğinize göre yeterince meşgul değilmişsiniz. İşi yetiştiremediniz, bunun mazereti yok ve yapmanız gereken şeyi biliyorsunuz. Oturun lütfen!"

Benden önce koltuğa yerleşti ve elini deri koltuğa vurarak oturmamı istediğini belli etti. İtiraz etmedim yanına oturdum ama koltuğun ucundaydım. Tedirgindim.

"Bunu yapmak istemiyorum. Umurunuzda olmadığını söylemiştiniz."

Ağlamaklı sesime ben bile acırken Yıldırım Bozkurt'un yüzünde en ufak bir acıma belirtisi yoktu. İfadesiz yüzü yüzümde geziniyordu.

"Umurumda değil zaten ama sen umursuyorsun. Bu seni zorlamanın en kolay yolu. Sınırlarını zorlamanın... O gece bana zayıf yanlarını gösterdin. Bu bir hataydı. Kim olursa olsun insanlara zayıflıklarını söylememelisin. Bunu sana karşı kullanmaktan çekinmezler."

O kadar haklıydı ki! Bu şekilde haklı olmasından nefret ediyordum ama bu yine de ona olan hayranlığımı etkilemiyordu. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Ben kötü bir adamım. Şimdi bana bir şey anlat Tutku."

Gözleri bilekliklerime kaydı ama sanki altlarında çok değerli bir hazine saklıymış gibi onları arkama sakladım. Çocuksu davranışım karşısında onaylamayan bir tavırla güldü. Arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne atarak boynundaki kravatı çözdü. Âdem

elmasına dayanan yakasından iki düğme çözdüğünde ortamın ısısı biraz daha yükselmişti.

"Dinliyorum."

Ona ne anlatmalıydım? Olanları zihnimin kuytu köşelerine itmek için yıllar harcamıştım. Şimdi her şeyi açığa mı çıkaracaktım? Kendimi ona açamazdım. Bu canımı yakıyordu. Beni yatırıp kanımı akıtana kadar vurmasını istiyordum. Düşünmek bana bunu yapıyordu. Bir şeyler anlatmam gerektiğini de biliyordum. Ona itaatsizlik edemezdim, çünkü bunun için yeterince güçlü değildim. Güncel bir konudan bahsedecektim. Nefretimi açığa çıkaran bir konudan...

"Önümüzdeki ay kız kardeşim ve eski sevgilim nişanlanıyor."

Yüzünde en ufak bir değişim olmadı. Asıl hislerini saklama konusunda o kadar başarılıydı ki ona imreniyordum.

"Bana onlardan bahset."

Yutkundum ama boğazımda bir kor vardı. Gözümden iki damla yaş aktı, onlardan utanarak hızlıca ellerimle sildim.

"Bahsedecek bir şey yok. Bana bir davetiye gönderdiler ve nişanlanıyorlar işte."

Koltukta biraz dikleşti. Kravatı ayartıcı bir şekilde yumruğuna dolamıştı.

"Siz ayrıldıktan sonra mı başladı ilişkileri?"

Gözlerimi kaçırdım.

"Hayır, eski sevgilim ve ben aynı evde yaşıyorduk. Neredeyse altı sene olmuştu... Aslında evlenmeyi düşünüyorduk sadece... onun terfi almasını bekliyorduk. Kız kardeşim ve ben pek yakın olamadık. Üvey kız kardeşim benden beş yaş küçük. Annemin ikinci evliliğinden."

Elindeki kravatla oynarken gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Ben ise o anları tekrar düşündüğüm için nefret doluydum.

"Kız kardeşim ve üvey babam kavga etmişti. Kız kardeşimin kalacak yeri yoktu. Benden yardım istedi bende, bizimle bir süre kalabileceğini söyledim."

Hilda ve ben hiç yakın olamamıştık. Daima aramızda bir uçurum olmuştu hatta Hilda çoğunlukla benden nefret eden, benim kadar sorunlu bir kız kardeşti. Neden ona bunu teklif etmiştim artık onu bile hatırlamıyordum. Belki de telefonda ağlamasına acımıştım. Belki de yardıma ihtiyacım olduğum zamanlar aklıma gelmişti ve Hilda'da kendimi görmüştüm. Kafamı kucağımdan kaldırdığımda Yıldırım Bozkurt hâlâ inceliyordu. Aklımı okuyordu... İçimden gelerek devam ettim.

"Bu bir sene kadar önceydi. Hilda benimle ve Alarick ile yaşamaya başladı. Alarick bazen çok kaba bazen çok kibar olabiliyordu ama Hilda'ya karşı hep kibar oldu. Ona katlanmak zorunda olduğu için Alarick'e minnettardım."

O gece bir anda zihnimde şekillendi. Boğuluyormuş gibi hissederek derin bir nefes çektim ve Yıldırım hızlı bir hareketle su bardağını bana uzattı. Bir yudum suyu zor içtim. Ağlıyordum ama umursamadım.

"Bir gece uyandım. Yatakta Alarick'ın yattığı yer boştu. Ben bazı ilaçlar aldığım için gece uykum çok derin oluyordu. Uyanamıyordum... O gece çok kâbus gördüm ve susadım ama Alarick yoktu. Yataktan kalktım. Kapıyı açtım. Koridorun sonundan Hilda'nın odasından sesler geliyordu. Şey sesleri... Nefesler ve inlemeler, bazı mırıltılar."

O gece hissettiğim şeyi yine hissediyordum. Bir şey beni boğuyor. Bana kaçmamı, saklanmamı ya da uyumaya devam etmemi söyluyordu.

"Onları gördün?" Başımı salladım ama bana kızmadı.

"Kapıları açıktı. Onları izledim. Çok rahat görünüyorlardı yani sanki bunu hep yapıyorlarmış gibi... Sevişiyorlardı. Hilda beni gördü ama bir şey söylemedi sadece gülümsedi ve devam etti."

Ayrıntıları kafamdan uzaklaştırmak için gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Yıldırım Bozkurt'un dokunuşlarını ellerimde hissettiğimde ne yaptığımı fark ettim. Tırnaklarımı avuç içlerime batırıyordum. Buna engel olarak avuçlarımı açtı.

"Daha fazla anlatmayacağım. Lütfen..."

Israr etmedi.

Uzun süre sessiz kalarak benim zayıf bir şekilde ağlamamı izledi. Bunu aşmıştım, aşmış olmam gerekiyordu. Belki de yeterince zaman geçmediği için bu şekilde canımı yakıyordu. Alarick'i sevdiğimi hatta ona minnettar olduğumu hatırlıyordum ve kız kardeşimin Alarick'in sırtına dokunurken kı görüntüsü aniden zihnimde canlanıyordu. Çocukken yaşadığım o kadar berbat şeyden sonra hangisinin daha çok canımı yaktığını bilmiyordum. Sevmediğim bir adamın tacizlerinin mi? Yoksa sevdiğim bir adamın ihanetinin mi?

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Sorusu havada asılı kaldı. Vardı. Biliyordu. Yüzüme baktığında bunu anlayabiliyordu.

"İzlerin geçti mi?"

Kalçamdaki kemer izleri hâlâ duruyordu. Her sabah giyinirken aynada onlara bakıyordum.

"Hayır."

"Eteğini çıkar."

Ayağa kalkarak eteğimin fermuarını açtım. Ayaklarımın dibine kaydı.

"İç çamaşırını sıyır."

Tereddüt etmeden çamaşırımı da indirdim. Karşısında çıplak durmaktan artık eskisi kadar utanmıyordum nasıl olsa görmüş, hatta dokunmuştu. Bana elini uzattı. Uzattığı ele tutundum. Sanki rüzgârın beni almasını istemeyen zayıf bir yapraktım. Çınar ağacının dalına öylece tutunmuştum. Beni üzerine çekerek kucağına yatırdı. Kafam koltuğun kenarındaydı ayaklarım yerdeydi bedenim ve popom kucağındaydı. Elini geçen seferki izlerin üzerinde gezdirdi.

"Geçmek üzere..."

Cevap veremedim. Elini yavaşça yumuşak etimde gezdirdi. Beni hazırlıyordu, ne yapacağını biliyordum. Hâlâ elinde tuttuğu kravatı bana uzattı.

"Ağzını aç."

Kravatı ağzıma sokarak bana dişlerimi geçirmem ya da çığlıklarımı bastırmam için ihtiyacım olan şeyi verdi. Avuç içini ayarlayarak kalçama sertçe vurdu. Yumuşak etimde yayılan sıcaklık karşısında kıvrandım ve bedenimi gerdim. İlk darbeden sonraki darbeler art arda etimde şakladı. Ağzımın içinde Yıldırım Bozkurt'un erkeksi kokusuna bulanmış kravatı ısırarak güç aldım. Bana vurdukça ağladım, gözyaşlarım gözlerimden süzüldükçe rahatladım, canım yandıkça güçlendim.

Dakikalar sonra beni bıraktı ve ayağa kalkmama yardımcı oldu. Ayak bileklerime inen iç çamaşırımı çekardım onu tekrar üzerime giymek haşlanmış tenimi rahatsız edecekti.

Yerdeki eteğimi üzerime geçirdikten sonra küçük kumaş parçasını eteğimin beline sıkıştırdım gömleğimi düzelttikten sonra, "Eve gidebilir miyim?" diye sordum.

"Hayır" diye cevap verdi.

Şaşkın bakışlarım üzerinde gezinirken ayaga kalkarak ellerini omuzlarıma koydu. Küçük omuzlarım ellerinin arasında kırılgandı tıpkı ruhum gibi...

"Seni eve ben bırakacağım, hazırlan da gidelim."

Elinin birini omuzlarımdan çekip saçımdaki kalemi çıkardı. Kafamı sallayarak saçlarımı dağıtım. Masasına doğru yürüdü ve kalemi kalemliğine geri koyarak çekmecesinden bir mendil alıp bana uzattı.

"Bir daha ağlamanı istemiyorum."

Gözlerimi kurulayıp burnumu sildım. Bunun mumkün olacağını sanmıyordum. "Bu çok insanı."

Dalga geçercesine güldü.

"İnsanı olan şeyler zayıflıktır. Gözyaşlarını kimseye gösterme. Ağlama!"

Derin bir nefes çekip kendimi topladım.

"Deneyeceğim."

Harun arabayı kullanırken ben Yıldırım Bozkurt ile arka koltuktaydım. Nasıl göründüğüm hakkında bir fikrim yoktu. Muhtemelen dağılmış ve berbat görünüyordum. Neyse ki akşam olmuştu görülmekten endişelenmeme gerek yoktu.

"Hafta sonu iyi çalışman gerekiyor. Pazartesi günü o sunumda başarısız olma gibi bir seçeneğin yok."

"Biliyorum efendim. Başarısız olmayacağım."

Bedenini gererek arkasına iyice yaslandı. Küçük parmağındaki yüzük gözümü alıyordu. Kafamı dışarı çevirdiğimde oturduğum yere yaklaştığımızı gördüm. Yıldırım Bozkurt'un yaşadığım yere gelmesinden dolayı biraz tedirgindim. O da dışarıyı inceledi.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Şimdilik. Babamın evinde kalıyorum."

Anlıyormuş gibi mırıldandı.

"Türkiye'ye eski sevgilin yüzünden mi geldin?"

Benim hakkımda hiçbir şey bilmek istemediğini, merak etmediğini söylüyor olmasına rağmen öğrenmek istiyordu.

"Hem evet hem de hayır. Babamı merak ediyordum, onu görmek istedim. Bir şekilde adresini buldum ve buradayım."

"Bir süre klinikte yatmışsın?"

Bundan bilerek bahsetmemiştim. Yani işe girerken bunun hakkında bir bilgi falan vermek istememiştim. Nasıl öğrendiğini bilmiyordum anlaşılan hakkımda biraz araştırma yapmıştı.

"İki sefer... Son seferimin üzerinden fazla zaman geçmedi. Türkiye'ye gelmeden bir hafta önce taburcu oldum.

Başparmağı dudaklarının üzerinde gezindi ama başka bir şey söylemeye zamanı olmadı. Araba tam olarak oturduğum apartmanın önünde durmuştu. Harun kapımı açtığında sıcak yaz havası aracın içine taşındı.

"İyi geceler Yıldırım Bey."

"İyi geceler Tutku..."

Arabanın içinden çıktığımda gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissediyordum. Harun kapıyı kapatıp yerine geçerken üzerimde başka gözler hissettim. Koray koşudan dönüyordu. Tişörtü terden sırılsıklam olmuş, saçları dağınıktı ama yine de çok hoştu.

Önce şaşkın bakışlarla arabayı inceledi sonra doğrudan bana bakarak, "Tutku?" dedi.

Gülümsemeye çalıştım.

"Merhaba, bu akşam sana eşlik edemedim kusura bakma."

Gülümsememe karşılık verdi.

"Önemli değil. Ben gelmişsindir diye düşündüm aslında saat oldukça geç oldu."

Başımı salladım.

"İşim biraz uzun sürdü."

O sırada arabanın kapısı açıldı. Yıldırım Bozkurt arabadan inerken ona bakmaktan kendimi alamadım. Uzun ince bacakları ilk gördüğüm şey oldu daha sonra bedeni dikleşti. Kravatı olmamasına rağmen kusursuz bir ciddiliğe sahip olan tarzı her görende saygı uyandırırdı. Elinde tuttuğu evrak çantasını bana uzattı. Kahretsin! Çantamı unutmuştum.

"Çantanı unuttun."

Bana uzattığı çantayı alırken sıcak eli buz gibi olan elime değdi. İrkildim ve Koray'ın bunu fark edip etmediğini görmek için ona baktım. Gözleri Yıldırım Bozkurt'un üzerindeydi ve Yıldırım Bozkurt'un gözleri de Koray'ı tarıyordu.

"Teşekkür ederim Yıldırım Bey."

Bakışlarını Koray'dan çekmedi.

"Önemli değil."

Onları tanıştırmam gerektiğini fark ettim. Çünkü Koray apartmana yönelmiyor, Yıldırım Bey arabaya binmiyordu. Hafifçe öksürdüm.

"Yıldırım Bey, arkadaşım Koray. Koray, Patronum Yıldırım Bozkurt."

İlk elini uzatan Yıldırım Bozkurt oldu. Koray adamın elini sıkarken şüpheciydi.

"Merhaba Yıldırım Bey. Memnun oldum."

Yıldırım sadece, "Bende," demekle yetindi.

Tokalaşmalarını bitirdikten sonra Koray evrak çantamı alıp elini omzuma koydu.

"Yorgun görünüyorsun. Gel önce bende kahve içelim. Babanın geç geleceğinden haberi vardı."

Başımı sallayarak onunla yürürken Koray, Yıldırım'a, "İyi geceler." dedi.

Bende kafamı çevirip son kez ona baktım. İkimizde tek kelime etmedik. Üzerine konuşulacak bir şey yoktu.

16. BÖLÜM

Konuşmuyor, anlatmıyor diye hissetmiyor sanmayın. Kimisi içine atar çığlıklarını.

- Cemal Süreya

Koray ile merdivenleri çıkarken sessizdim, bu sessizliğim kapının önüne geldiğimizde son buldu.

Elinde duran çantaya uzanırken, "Kahve işini başka bir zaman yapsak, biraz yorgunum," dedim.

Gözleri üzerimde şüpheci bir şekilde gezindi.

"Kahve bahane, konuşmak istiyorum."

Gergince alt dudağımı dişledim.

"Ne hakkında?"

"Bence tahmin ediyorsun."

Cebinden anahtarını çıkarıp kendi kapısını açtı. Önce benim geçmem için kenara çekildiğinde içeri girdim.

Karanlıktı, aklıma gelen ilk şey, "Cem yok mu?" diye sormak oldu.

Koray içeri girip arkasından kapıyı kapattıktan sonra, "Pınar ile dışarıda," cevabını verdi.

Ayakkabılarını çıkarıp salona yürüdüğünde, bende onu takip ederek peşinden gittim. Tekli koltuğa oturdu hemen karşısındaki ikili koltuğa da ben geçtim.

"Bak, Tutku ben seninle açık konuşacağım ve bunun karşılığı olarak senden aynı şekilde açık cevaplar bekliyorum."

Yıldırım Bozkurt hakkında sorular soracağını elbette tahmin ediyordum bu yüzden başımı salladım.

"Seni dinliyorum."

"Açıkçası bir süredir şüpheleniyordum ama bu akşam artık eminim diyebilirim. Patronunla mı beraber-sin?"

Gözlerim kocaman açıldı.

"Elbette hayır Koray. Yıldırım Bey'le birlikte değilim."

Bana inanmamış gibi görünüyordu.

"Tutku, bana yalan söyleme. Bir süredir sende bir şeyler var ve o tip bir adam asla asistanını kendi arabasıyla eve bırakmaz. Hem de bu saatte. Bir şeyler oluyor. Para yüzünden mi?"

Sinirle yerimden kalktım.

"Sen beni hiç tanımamışsın Koray. Ben bir fahişe değilim."

Onun ne söyleyeceğini beklemeden ayakkabılarımı ayağıma geçirip kapıda duran çantamı aldım ve kendimi dışarı attım. Hızlıca kendi dairemin kapısını açmaya çalışırken Koray dışarı çıktı.

"Öyle söylemek istemedim. Beni bir saniye olsun dinler misin?"

Kapıyı açıp içeri girdim.

"Yeterince dinledim."

Kapıyı sertçe çarparak karanlıkta odama ilerleyip kendimi yatağa attım. Artık insanların beni yargılamasından bıkmıştım, artık zayıf olmaktan bıkmıştım, artık güçsüz olmaktan bıkmıştım. Yıldırım Bozkurt her konu da haklıydı. Ben acınasıydım...

Hafta sonu evdeydim. Evde ve işe gömülmüş bir haldeydim. Başarmak istiyorsam çok çalışmalıydım ve gerçekten çalışıyordum. Sunumu hazırlamış, dosyada yazan her şeyi ezberlemiştim. Koray defalarca aramıştı ama hiçbirine dönmemiştim. Çalan kapıya da bakmayarak ondan bir süre kaçıyordum. Pazar akşamı yine dosyalara gömüldüğüm bir ara kapı anahtarla açıldı. Selçuk Bey siyah poşetiyle yukarı çıkmadan önce salona kafasını uzattı.

"Koray seni arıyor."

Gömüldüğüm dosyanın ardından ona bakarak, "Biliyorum," dedim.

"Konuşmayacak mısın?"

Elimdeki kalemi sallarken cevabımı verdim.

"Hayır. Henüz değil."

Poşeti mümkün olduğunca arkasında tutarak odaya girdi. Bu komikti, o poşette içki olduğunu biliyordum. Şişelerin birbirine vurduğunda çıkardığı ses ve onu ele veriyordu.

"Sana bir şey mi yaptı?"

Sinirim tekrar beni ele geçirdi.

"Bu umurunda mı?"

Yüzündeki o ifade beni daha da sinirlendiriyordu. Bana acıyarak bakıyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

"Umurumda tabii, sana bir şey yaptıysa bilmeliyim."

Yerimden kalkarak karşısına dikildim. İnsani duyguların zayıflık olduğunu biliyordum ama yine de öfkeme engel olamadım.

"Benim şimdi senin yardımına ihtiyacım yok. Benim senin yardımına henüz savunmasız bir bebekken ihtiyacım vardı, düşüp dizim kanadığında sana ihtiyacım vardı, okula başladığım ilk gün sana ihtiyacım vardı, annem hamileyken ve beni görmezden gelirken sana ihtiyacım vardı, üvey babam..."

Gerisini getirmedim. Bu benim öfkeyle düşüncelerimi en özgür şekilde aktardığım ilk andı. Elimi burnuma götürüp kaşıdım ve onaylamaz bir ses çıkarıp odayı terk etmek üzere hareketlendim fakat babam bileğimi yakalayarak gitmeme engel oldu.

"Üvey baban sana bir şey mi yaptı?"

Dişlerimi birbirine bastırdım.

"Bu söylediklerim arasında sadece buna mı takıldın?"

Cevap vermesini beklemeden devam ettim.

"Benim senin kapına geldiğim ilk gün sana ihtiyacım vardı. Ben buraya gelirken her şeyi unutmak, seni affetmek için gelmiştim. Sen o gün beni bir kez daha terk ettin."

Bu sefer giderken beni tutmadı. Sakinleşene kadar odamda vakit geçirmeye karar verdim.

Yarım saat kadar sonra odamın kapısı çalındığında Selçuk Bey olduğunu düşünerek, "Efendim?" dedim.

Kapı hafifçe aralandı Koray kafasını uzattı.

"Konuşabilir miyiz? Yoksa kafama bir şey mi atacaksın?"

Söylediği beni gülümsetti. Belki de arkadaş böyle bir şeydi. Sizi ne kadar kızdırırsa kızdırsın tek sözüyle güldürebilme yeteneği gerçek bir arkadaşa özeldi.

"Gelebilirsin."

Kapıyı açık bırakarak içeri girdi.

"Kapıyı kapatsana."

Bunu yapmadı bunun yerine gelip yatağa yanıma oturdu.

"Açık kalsın. Selçuk abi burada olduğumu biliyor yanlış anlamasın."

Her zaman rahat olduğum için bunun gibi ayrıntıları düşünmemiştim ve şimdi Koray bunu söylediği an ne kadar düşünceli olduğunu fark ederek ona bir kez daha saygı duymuştum.

"Özür dilerim. Söylemek istediğim şey o değildi Tutku. Bir süredir nasıl desem... Karışık görünüyorsun ve bende o adam yüzünden olduğunu düşündüm, ama asla söylediğin şeyi kastetmedim. Asla..."

Başımı sallayarak, "Biliyorum, yani anlıyorum önemli değil. Fakat onunla aramda sandığın gibi bir şey yok," dedim.

"Sen öyle diyorsan inanırım. Fakat benimle her şeyi konuşabileceğini de bilmeni isterim."

Biliyordum. Koray'a güvenebilirdim ama her şeyi ona anlatamazdım.

Pazartesi sabahı heyecanlı ama tamamen hazır bir halde iş yerine gittim. Oldukça şık giyinmiş, sunumu ve ihtiyacım olacak tüm notları hazırlamıştım. Kendi

kendime telkinler vererek her şeyin harika olacağını söylüyordum. Yıldırım Bey'in odası boştu bu yüzden işlerimi halletmem oldukça kısa sürdü. Masamda son kontrolleri yaparken Oktay içeri girdi.

"Günaydın Tutku."

Ona kısa bir bakış atarak, "Günaydın Oktay Bey, Yıldırım Bey henüz gelmedi," dedim.

Bildiğini belli ederek başını salladı.

"Birazdan çatıda olacak."

Şaşkınlıkla, "Çatıda mı?" diye sordum.

Saflığıma burnundan verdiği nefeslerle güldü.

"Helikopter ile gideceğiz. Bu trafikte Yıldırım oraya asla arabayla gitmez, ayrıca oyuncağıyla atacağı havayı da asla kaçırmaz."

Dudağımın kenarını ısırdım. Bir kez daha yüksekklerde olacaktım anlaşılan. Evrak çantamı toplarken Oktay öksürdü.

"Sunumu sen yapacakmışsın?"

Ne düşündüğünü görmek isteyerek ifadesini inceledim ama pek bir şey okunmuyordu.

"Evet, Yıldırım Bey öyle istedi."

Gülümsedi ama içten bir gülümseme olduğundan pek emin değildim.

"Yıldırım Bey öyle istedi demek... O halde bize de itaat etmek düşer."

Bir şey söylemedim zaten tam o sırada telefonum çalmaya başladı. Yıldırım Bozkurt'un etkileyici ses tonu bir tür motor gürültüsünün içinde gizlenmişti.

"Beş dakikaya Helikopter alanında olacağım."

"Peki, efendim."

Telefon kapandıktan sonra Oktay'a, "Birazdan geliyor," dedim.

"Tamam, o halde gidelim."

Çatımızda bir Helikopter alanı olduğundan habersizdim. Sarı çemberin içindeki kocaman H harfinin üzerine yanaşan Bozkurt amblemli bir şirket Helikopteri en az bu alan kadar beni şaşırtmıştı fakat en önemlisi sunum öncesi bilmem kaç bin metre yukarıda uçacak olmaktı. Zaten gergindim ve daha fazla gerilme düşüncesine katlanamıyordum. Helikopter yerde ufak bir hortum oluşturarak ayaklarının üzerine indi. Güvenlik görevlileri hemen koşturup bizim için metal yığınının kapısını açtı. Oktay'ın yardımıyla bindim. İçerisi küçük ama konforlu görünüyordu. Lacivert deri koltuklar ile döşenmişti. Yıldırım Bozkurt pencere kenarında oturmuş telefonuyla ilgileniyordu.

Ben içeri girdiğimde telefonunu cebine koydu. Gözleri kısa bir an kıyafetimde gezindi daha sonra onaylayan gülümsemesi yüzünde ışıldadı. Hemen karşısına yerleştim koltuklar birbirine oldukça yakındı ve onun uzun bacakları yakınlığı daha da artırıyordu. Bacakları, bacaklarıma değerken yolculuk epey zor olacaktı. Oktay'da yerleştiğinde gitmeye hazırdık. Oktay kemerini bağladı ben nasıl bağlayacağımı çözmeye çalışırken Yıldırım Bey öne doğru uzanıp kemerimi bağladı. Bunu yaparken nefesimi tutmuş olsam da nabzım son hız atmayı sürdürdü.

"Hazır mısınız Tutku Hanım?"

Derin bir nefes aldım.

"Hazırım."

Helikopter yükselmeye başladığında bütün bedenim titremeye başlamıştı. Yıldırım Bozkurt ise arkasına iyice yaslanmış benim korkumu seyrediyordu.

Kısa bir yolculuğun ardından varış noktasında Helikopterden indik. Evet, bu çok daha korkunç olsa da daha hızlı olduğunu itiraf etmeliydim. Adler firmasının Türkiye ofisine girdiğimizde büyük bir ilgiyle karşılandık. Yıldırım Bozkurt her ortamda saygı kazanıyordu ona saygı duymak için bakmak bile yeterliydi. Büyük toplantı odasına yerleştiğimizde Yıldırım Bey hafifçe boğazını temizleyip bana doğru eğildi ve fısıldadı.

"Seni zorlayacaklar."

Bundan şüphe duymuyordum. Firmanın Almanya sorumlusu *Markos Krueger* benden kesinlikle hoşlanmıştı. Zaten telefonda ve maillerde onunla iletişim halindeydim ama Türkiye danışmanları için aynı şeyi söylemezdim. Adamlar zorlayıcı tiplerdi bu açıktı.

"Çok çalıştım. Bana verdiğiniz tüm dosyaları ezberledim. Başaracağım."

Kaşları havalandı.

"Göreceğiz."

Sunumum ve notlarım ile insanların gözü önündeyken elbette o kadar kendimden emin değildim. Titreyen dizlerim, zorlukla çıkan sesim biraz güven kaybına neden oluyordu. Açıkçası hazırlandığım için sorular karşısında zorlanmamış sunumu en iyi şekilde yapmış ve adamları etkilemeyi başarmıştım. Özellikle *Markos Krueger*'a ithafen Almanca tekrarlar yapmam adamın hoşuna gitmişti. Tabii hesaba katmadığım bir şey vardı. Yıldırım Bozkurt...

Beni en çok zorlayan oydu. Bilerek yaptığından emin olduğum bir şekilde bana verdiği notlarda ve dosyalarda olmayan şeyleri soruyor sanki aynı tarafta değilmişiz ve rakibimmiş gibi davranıyordu. Oktay bu durumu rahat bir tavırla elindeki kalemi çevirerek

ızlıyordu ama Adler üyeleri bile şaşkındı. Titreyen sesimden çıkan az kararlı kelimelerle onları ikna etmeye çalışıyordum yine de her sorusuna cevap vermeyi başarıyordum. Artık daha fazla dayamayacağımı düşündüğüm sırada Yıldırım Bey ikna olarak gülümsedi.

"Sunum için teşekkürler Tutku Hanım," diyerek azat edildiğimi ilan etti.

Adler üyeleri ilk şaşkınlığı atar atmaz beni tebrik ettiler böylece yerime oturmak için özgürdüm. Yerime oturmak için özgür ama Yıldırım Bozkurt'un bakışlarına köle...

Adler anlaşmayı bir an önce imzalamak için hevesliydi. Büyük bir firma olduğu için Yıldırım Bey'in bu firmayı önemsediğini biliyordum zaten bu yüzden firmayla ilgilenmem için beni görevlendirdiğinde şaşırmıştım ama işte olmuştu. Başarmıştım! Başarının etkisi harikaydı.

Başarının insana hissettirdiği gurur, güven, tatmin, acının hissettirdiklerinden çok daha etkiliydi. Yıldırım Bey ön çalışmalar için birkaç sözleşmeye imza atsa da kapsamlı işler için avukatlar eşliğinde görüşme talep etmişti. Böylece görüşmeleri hızlandırma kararı alarak oradan ayrılmıştık. Helikoptere doğru yürürken mutluydum, yaşam enerjim yerine gelmişti sanki. Başarmak ayaklarımın üzerine daha sağlam basmamı sağlamıştı.

Yıldırım Bozkurt yandan bir bakış atarak, "Bakıyorum da çok mutlusunuz Tutku Hanım," dediğinde dikkatimi ona verdim ve yüzümdeki gülümseme aniden soldu.

"Bu kadar erken sevinmeyin. Daha hiçbir şey kazanılmış değil. Adler ile ilgilenmeye devam edeceksiniz ve bundan sonraki tüm görüşmeler şahsınıza ait."

Yutkunarak kafamı kaldırdım Helikopterin dönen pervanesinden çıkan rüzgâr sanki beni üşütmüş gibi titreyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Başarmayı sevdim. Bunun için çalışacağım."

Belli belirsiz koluma dokundu, sıcak dokunuşuyla irkildim.

"Öyle olmasını umuyorum."

Ertesi sabah tüm işleri hallettiğim sırada Yıldırım Bozkurt içeri girdi. Yalnızdı ve normal görünüyordu.

"Tutku. Yanıma gel."

Peşi sırada odaya girdim. Çantasını masasına koyup, kol manşetinde zaten son derece düzgün duran kol düğmesini düzeltti.

"Cumartesi akşamı bir planın varsa iptal et."

Ağzımı açıp tekrar kapattım. Bir planım yoktu aslında ama bu kadar önceden bana haber verecek kadar ciddi olan her neyse endişelenmemi sağlamıştı.

Ağzımı tekrar açarak, "Pe-pek-peki efendim. Şey... Acaba ne için?" diye sordum.

"Birlikte bir davete katılacağız. Yardım balosu."

İvana ile katıldığı tarzda bir halo muydu? İyi de neden benimle gidiyordu? Kafamdaki soruları, kafamın içinde saklamaya karar verdim.

"Sana davette giyeceğin kıyafetleri göndereceğim. Sadece yanımda olman yeterli."

"Giyecek bir şeyler alabilirim..."

Elini havaya kaldırıp beni susturdu.

"Senin almanı istesem bunu söylerim. Benim seçtiğim kıyafetleri giyeceksin. Yanımda olacaksan bana

uygun olmalısın. Böyle yerler hata kaldırmaz Tutku, insanlar sana baktığında asla iç güzelliğini görmez. Insanlar sana baktığında dış görüntünü görür, benim çevremde insanlar sana baktığında üzerindeki şeylerin değerini görür..."

Her seferinde üstüme basıyordu, her seferinde beni ayaklarının altında eziyordu ama ben hastalıklı bir şekilde onun haklı olabileceği yönleri düşünmekten ötesine geçemiyordum. Onu onaylayarak odadan çıktım.

Perşembe gününe kadar her şey fazlasıyla sıradan ilerledi ve ben bu sıradanlığa uyum sağlamak için bir robota dönüştüm. Mekanik kararlar verip sadece bana verilen görevleri yaptığım günler diğerlerinden çok daha normal geçiyordu ve normal geçen günlerin değerini bilen bir insan olarak buna minnettardım.

Yıldırım Bozkurt'un bugün iki randevusu vardı. Ilk randevusu öğleden önce gelerek yaklaşık yarım saat içeride kaldı. Yıldırım Bey yemeğe çıktığında bende toplanıyordum. O sırada izlendiğim hissiyle arkamı döndüm. Kapıda duran adam bedenini kapıya yaslamış beni seyrediyordu.

"Tutku? Yemek saati neden buradasın?"

Oktay'a gülümseyerek, "Şimdi çıkıyordum," dedim.

Kenara çekilip bana dışarıyı işaret etti.

"Gel hadi birlikte çıkalım."

Tam reddetmek için ağzımı açtığım sırada, "Olumsuz bir cevap kabul etmiyorum," diyerek lafı ağzıma tıkadı.

Başka şansım olmadığını fark ettiğimde onu onayladım. Birlikte asansöre binerek otopark katına indik,

doğruca Oktay'ın siyah spor arabasına yöneldiğimizde, "Çok vaktinizi almak istemem, zaten benim de pek zamanım yok. Yani... alışveriş merkezinde yiyebilirdik," dedim.

Oktay onaylamaz bir şekilde dudaklarını büktü.

"Senin gibi özel bir asistana alışveriş merkezinde de yemek ısmarlayarak çapkınlık statümü tehlikeye atmak istemem. Hem merak etme geç kalmazsın. Yıldırım, Asuman ile yemeğe çıktı, uzun süre gelmez."

Bunu bilmediğim için duraksadım. Bana yemekte olacağını ve müsait olmayacağını söylemişti ama Asuman'dan bahsetmemişti. Sonra kendi kendime kızdım. Adam avukatı ile yemek yerken benden izin alacak değildi.

Ben kendimle kavga halindeyken farkında olmadan arabaya binmiş emniyet kemerimi takmıştım. Oktay önce ceketini çıkarıp arka koltuktaki askıya astı daha sonra direksiyon başına geçerek aracı otoparktan çıkardı.

Arabayı valeye bıraktıktan sonra boğaz kenarındaki bir restorana girdik. Aslında restorandan çok geçmişin tüm ihtişamını taşıyan bir köşktü. Kırmızı halı kaplı, beyaz merdivenden çıkarken Oktay'ın eli kibar bir şekilde ve belli belirsiz bir dokunuşla belimde duruyordu. Neyse ki bugün iyi kıyafet günümdeydim. Eğer böyle bir yerde kötü giyinip yemek yeseydim kendimi güvensiz hissederdim. Krem renk kumaş elbisem ve koyu yeşil stilettolarım beni zengin gösteriyordu.

Garson Oktay'ı adıyla selamlayarak, "Hoş geldiniz Oktay Bey, geleceğinizden haberimiz yoktu. Yıldırım Bey ile aynı masaya mı geçeceksiniz?" dedi.

Ağzım şaşkınlıkla bir o şeklini alırken gözlerim Oktay'a kaydı. O bunu önceden bildiğini belli edecek kadar rahattı.

Kafasını iki yana sallayarak, "Hayır, ayrı bir masa istiyoruz," dedi.

Sesindeki bir şey tüm tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Garsonun eşliğinde koşkun salonlarından birine geçtik. Restoranın her bölümünde orijinalliği korunmuştu. Altın varaklı sandalyeler ve aslan bacaklı masalar buraya gelen zengin insanları tatmin ediyor olmalıydı. Ben etrafı inceleyip neden Yıldırım Bozkurt ile aynı restorana geldiğimizi, bunun bir tesaduf olup olmadığını sorgularken onları gördüm.

Yıldırım Bozkurt ve Asuman hemen köşede, yere kadar inerek boğazın eşsiz manzarasını restoranın içerisinde hissettiren pencerenin kenarında oturmuş yemeklerini yiyerek sohbet ediyorlardı. Beni görmesi için Yıldırım Bozkurt'un kafasını kaldırması yetti. Gözlerinden geçen ifade boğazımda tıkandı. Belli belirsiz kaşlarının altında saklanan gözler fırtına bulutlarını çevresinde toplayan bir gökyüzünü andırıyordu.

17. BÖLÜM

Acı çekmek ölmekten daha çok cesaret ister.

- Napolyon Bonapart

Oktay, Yıldırım Bey'e bir baş selamı verdi ve oturmam için garsondan önce davranıp sandalyemi çekti. Ben ne yapacağımı şaşırmış bir halde yerleşirken Yıldırım Bozkurt'a bakamıyordum. İçten içe bunda yanlış bir şey olmadığını, sadece yemek saatinde çalışma arkadaşımla yemeğe çıktığımı söyleyip dursam da benliğim tüm düşüncelerime engel oluyordu. Yıldırım Bozkurt benliğimi ele geçirmişti. Oktay hemen karşıma yerleşip garsonun uzattığı menüyü önce bana uzattı. Menü arkasına saklanabileceğim kadar büyüktü. Siparişlerimizi verir vermez Oktay ile yalnız kalmıştık. Hafifçe boğazımı temizledikten sonra su bardağımdan bir yudum su içtim.

"Yıldırım Bey'in burada olacağını biliyor muydunuz?"

Oktay gözlerini tavana dikti.

"Bunun ne önemi var ki? Burası sık geldiğimiz bir yer. Burada olmaları beni şaşırtmadı. Sadece rahatla Tutku, iş arkadaşımla yemek yiyorum."

Başımı hafifçe salladım. Bu doğruydu yanlış bir şey yoktu. Gözüm hafifçe biraz ilerideki masaya kaydı. Asuman'ın usul usul anlattığı şeyleri duyabiliyordum ama anlayamıyordum. Yıldırım Bozkurt ellerini birbirine kenetlemiş, çenesini kenetlediği ellerine dayamıştı. Bakışları çok kısa bir an bana kaydı ama hemen gözümü kaçırdım.

Yemeklerimiz kısa zamanda geldi. Kesinlikle AVM'de yiyebileceğim bir yemek değildi. Yemeğin tabaktaki görüntüsü bile karnımı acıktırmıştı. Birkaç çatal alarak enfes yemeği tattım. Beğeni dolu bir mırıltı çıkardığımda Oktay güldü. Hemen kendimi toparladım.

"Yemekler gerçekten lezzetli."

Oktay beni onaylarken kendi yemeğinin tadına baktı.

"Biz bencil, züppeler kesinlikle ağzımızın tadını biliriz."

"Böyle söylemeyin lütfen."

Bir kez daha güldü. Güldüğü zaman yüzü normalden çok daha sevimli bir hal alıyordu.

"Bunlar gerçekler Tutku ve sana daha önce de defalarca söylediğim gibi. Eğer bir toplantıda değilsek bana sen diye hitap edebilir, adımı korkmadan söyleyebilirsin."

Gözüm yine Yıldırım Bozkurt'un masasına takıldı. Onun da ismini korkmadan söylemek istiyordum. Elleri bedenimde gezinirken onun ismini mırıldanmak, bana sert davranıp istediğimi verirken ismini haykırmak istiyordum. Ona baktığım zaman ondan hem korkuyor hem de onu arzuluyordum. Oktay ile sıradan sohbetimize devam ederken neredeyse Yıldı-

rım Bozkurt'un varlığından kurtulmuştum, yani neredeyse... Aynı ortamda bulunuyor olmanın yarattığı o yoğunluk nefes boruma baskı yapıyordu. Yıldırım Bozkurt benim nefesimi ilk kestiğinde ona sahip olmuştu. Yakınlarında olduğum her an nefesimin tekliyor olmasının nedeni buydu.

Oktay yemek boyunca Yıldırım'a baktığımı fark etmişti ve hiç beklemediğim bir anda sözcükler ağzından döküldü.

"Onun kafasından geçen planları asla anlayamazsın Tutku. O babasının oğlu... Bir psikopatın düşüncelerine sahip. Ona yanlış yapmak demek bedelini ömür boyunca ödemek demek. Bunu zekice tasarladığı akıl oyunlarıyla yapar. Ona karşı dikkatli ol."

Kafamı kaldırıp uzaktan beni izleyen adama baktım. Gözlerine baktığımda bile bir psikopatın bakışlarını görebiliyordum ama yine de bu ondan uzak durmamı sağlayamazdı.

"Neyse ki benim sadece patronum ve onu kızdırmamaya çalışacağım."

Arkasına yaslanıp kollarını ahşap koltuk kenarlarına yasladı.

"Çoktan radarına girdin. Ya bunun farkında olmayacak kadar safsın ya da yok sayacak kadar aptal."

Bakışlarım dondu. Gerçekten Yıldırım Bozkurt'un benimle ilgili bir planımı vardı?

Yemeğimiz bittiğinde kalkarak sohbete devam eden Yıldırım Bozkurt ve Asuman Hanım'a selam verdik. Oradan yürüyüp gitmek çok zordu.

Ofiste kendimi meşgul etmek için üst düzey çaba sarf ederken gözüm sürekli saate takılıyordu. Neredeyse çıkış saati gelmişti ama Yıldırım Bozkurt

hâlâ donmemişti. Öğleden sonra dışarıda herhangi bir randevusu yoktu. Bugun bakışlarında gezinen o duygu her neyse beni urkutmuştu. Bana kızgın olup olmadığını öğrenmenin tek yolu yarının gelmesini beklemekti.

Haftanın son günü bende mutluluk ve rahatlamadan ziyade heyecan, merak, korku duyguları uyandırıyordu. Yarın Yıldırım Bozkurt ile bir baloya katılacaktım ve bugün öğleden sonra oldukça önemli bir araba firmasıyla toplantımız vardı. Yıldırım Bozkurt bana bir e-posta atarak sabahtan şirkette olmayacağını ama öğleden sonra toplantıya geleceğini yazmıştı. Oktay'ın Asistanı Esra ve Genel Sekreter Mine'yle birlikte toplantı salonunu hazırlarken sessizdim. Hazırlıklar bitmişti ve bizim firmanın yönetimi salonda hazır beklerken içeri Yıldırım Bozkurt girdi.

Tüm ihtişamıyla onun kapıdan girişini izlemek midemde burkulmaya neden olmuştu. Koyu lacivert bir takım elbise içindeydi. Krem renk kravatı, ona uygun mendili ile kusursuzdu. Herkese selam verdikten sonra uzun bacaklarını masanın başına, benim oturduğum yerin hemen yanındaki boş sandalyeye yönlendirdi. Yerine yerleştikten sonra önündeki dosyayı açıp gelişigüzel bir göz attı. Benimle tek kelime konuşmamasına içerlemiş olsam da belli etmedim. Kısa süre sonra diğer firmanın üyeleri gelmiş toplantı başlamıştı. Tamamen İngilizce olan konuşmaları başta yadırgasam da hemen ayak uydurmuş not almaya başlamıştım.

Toplantı boyunca Yıldırım Bozkurt'un konuşmalarını, takındığı tavrı ve duruşunu inceledim. Ona daha ne kadar hayran olabilirdim ki? Bedenindeki her bir hareket bende heyecan uyandırıyordu. Ses tonundaki o etkileyici tını diz kapaklarıma elektrik akımları gön-

derirken bakışlarındaki sertlik nabzını hızlandırıyordu. Beni en çok etkileyen ise insanların ona karşı duyduğu saygıydı. Karşı firmanın patronu elini koyacak yer bulamıyordu. Yıldırım Bozkurt ise bir özgüven timsaliydi. Onun bu duruşunu kıskanıyordum. Asla sahip olamayacağım bir şeyi istiyordum. Bir tane bile ağacım yokken bir orman istiyordum...

Geç saatlerde biten toplantının ardından herkes yorgun düşmüştü. Verilen arada Koray'ı aramış ve geç kalacağımı haber vermiştim. Herkes toplantı odasını terk ederken bende notlarımı topluyordum. Yıldırım Bozkurt misafirleri geçirmek için çıkmıştı geri dönmeyeceğini bildiğim için rahattım. Son dosyayı da evrak çantasına yerleştirdikten sonra çıkmaya hazırdım. Ta ki adım sesleri kapıya ulaşana kadar. Soluğumu tutmuş kapıda dikilen adama bakıyordum. Onun gözleri ise beni delip geçiyordu. Tamamen içeri girerek çift kanatlı kapıyı iki eliyle kavrayıp kapattı. Koridoru karanlığa hapsederek bizi de içeriye kapattı. Yan taraftaki panele girdiği bir şifreden sonra kapıdan kilit sesi geldi. Bana doğru döndüğünde zorlukla yutkundum.

"Yıldırım Bey..."

Uzun işaret parmağını dudaklarının üzerine götürüp çıkardığı, "Şştt," sesiyle beni susturdu.

Odanın ortasına ilerlediğinde ben hâlâ yerimde dikiliyordum ama bacaklarım beni taşıyamayacak kadar güçsüzleşmişti.

"Yaklaş."

Çantayı yere bırakıp yavaş adımlarla ona doğru yürüdüm. Önünde durdum, kafam yerdeydi ama kollarımı kavrayıp beni toplantı masasına yasladığında kafamı kaldırıp ona bakmak zorunda

kaldım. Burnundan çıkan soluklar yuzume esen sert sonbahar ruzgârı gibiydi. Çıkacak bir fırtınadan once habercıydi.

Gozlerimdeki korkuyla onun gozlerinin içine bakarken dişlerini birbirine bastırıp, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

Onu anlamadığım için afalladım.

"Hıç- hiçbir şey..."

Gözlerimi kollarımı sıkan parmaklarına kısa bir an kaydırdım ama hemen yüzüne baktım.

"Anlamıyorum."

Tutuşunu daha da sıkılaştırdı. Bedenının ön kısmı bedenime değiyordu.

"Tutku! Benimle oyun oynama!"

Bağırmasıyla birlikte yerimden sıçradım gözlerim yanmaya başlamıştı.

"Ben bir şey yapmıyorum. Lütfen..."

Beni bırakmadı, zaten bırakmasını istediğimden de emin değildim.

"Benimle oyun oynuyorsan eğer... Bedelını çok ağır ödersin."

Artık beni korkutmaya başlamıştı. Ondan kurtulmaya çalıştım ama çok güçlüydü.

"Öyle bir şey yapmıyorum. Yıldırım Bey, beni korkutuyorsunuz."

Bakışındaki o katıksız öfke yerini daha şeytani bir ifadeye bıraktı.

"Seni daha fazla korkutmamı ister misin?"

Hızlı hızlı soluk alıp vermem biraz olsun durulmuştu.

Kararsızlıkla, "Nasıl?" diye fısıldadım.

Elinin biri kolumdan düştü ve kemerine gitti.

"Bununla..."

"O beni korkutmuyor."

Son derece dürüst ifadem karşısında donup kalsa da kendini çabuk toparladı.

"Seni korkutmam için ne yapmam lazım?"

"Kendiniz olmanız yeterli."

Sağ dudak kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Yüzünü bana doğru eğerek saçımdan yayılan kokuyu içine çekti. Bunu vahşi ve korkutucu bir tavırla yapmıştı. Avının kanını akıttıktan sonra onu koklayan bir yırtıcı gibiydi. Farkında olmadan ellerimi göğsüne dayadım. Gömleğinden hissettiğim sıcaklık bütün bedenimi titretti.

"Seni masaya yaslayıp becermek ile, kemerle dövmek arasında geziniyorum."

İkisi de kanımı kaynatmak için yeterliydi. Kadınlığım ani beklentiyle kasıldığında inledim. Alt dudağımı kanatana kadar ısırdığımda parmağıyla dudağıma dokundu.

"Seni böyle heyecanlandıran hangisi?"

Cevap vermek yerine anın büyüsüne kapılarak ona istediğim şeyi gösterdim. Dudağımda duran başparmağını ağzımın içine çektim. Parmağını emerken son derece sert ve iştahlıydım. Başta şaşırsa da bana izin verdi ve parmağını ağzımın içine sokup çıkararak onayladığını belli etti. Başparmağını emerken inanılmaz tahrik olmuştum bacaklarımı birbirine bastırarak yanmaya ve sızıya son vermeye çalıştım ama olmuyordu. Gerçi çekildiğinde nefes nefese soluyordum. Yıldırım gülümsedi.

"Bu yapmak istediklerinin bir ön gösterimi miydi? Aletimi emmek mi istiyorsun?"

Kalçamı masaya iyice yaslayarak destek aldım.

"Sizi istiyorum..."

Gözlerini odanın dört bir yanında duran kameralarda gezdirdiğinde şoka uğramıştım. Kahretsin! Az önce o kameralar her şeyi kaydetmişti. Bunun için bana kızacak mıydı?

"Kameralar kayıtta."

"Üzgü-" Sözümü tamamlayamadan kafasını bana çevirdi.

"Soyunmanı istiyorum. Tamamen..."

Kararsız bir şekilde tam yanımda duran kameraya doğru kafamı kaldırdım.

"Soyun."

İkinci emri ile kafamı yere eğerek gömleğimin düğmelerini çözmeye başladım. Ellerim o kadar çok titriyordu ki ipek kumaştaki ufak düğmeleri çözmekte zorlanıyordum. Nihayet son ilikten de kurtulduğumda gömleğimi omuzlarımdan sıyırıp yere düğmesine izin verdim. Yıldırım iki adım kadar gerilemiş beni seyrederken siyah eteğimin arkasını öne doğru çevirdim.

Fermuarı kavrayan parmaklarımın bütün kuvvetini bedenimi etekten kurtarmak için kullandım. Saniyeler içinde eteğim bir kumaş parçası olarak topuklu ayakkabılarımın dibine düşmüştü. Ayaklarımı kaldırarak etekten çıktım. Sadece iç çamaşırlarım ile onun karşısında dikilmek hem zevke hem utanca neden oluyordu.

Yürüyerek hemen yanımdaki tekerlekli sandalyeyi çekip oturdu. Bacak bacak üstüne atıp rahat bir pozisyon alarak, "Devam et," dedi.

Devam etmek için harekete geçtim. Ellerimi arkama, sutyen kopçamın olduğu yere uzattım. Beceriksiz birkaç deneme sonrasında kopçayı açmış sutyeni tenimden ayırmıştım. Yine de kollarımda duran askıları yüzünden tamamen çıplak değildim.

"Bana dön."

Ona doğru döndüm. Parmakları kollarıma değerek sutyen askımı kollarımdan sıyırdı. Titreyen bedenim bir kâğıt parçası gibiydi. Sutyenimi yere bırakırken gözleri dikilmiş meme uçlarımdaydı.

"Göğüslerin çok güzel. Uçlarını canını yakana, seni bağırtana kadar ısırmak istiyorum."

Ağzımdan kaçan ufak iniltiyle birlikte sarsıldım. Her derin nefesin etkisiyle göğüslerim yükselip alçalıyordu. İki eliyle memelerimi kavradı. Avuçlarının sıcaklığına karşı kendimi yasladım. Beni kavrarken sertti. Onunla seks yapmanın ne kadar muhteşem olacağını hayal etmekten kendimi alamıyordum.

"Tutku..."

Adımı fısıldayınca kapattığım gözlerimi araladım. Elleri hâlâ göğüslerimi okşuyordu. Ellerini göğüslerimin altındaki kesiklere götürdüğünde irkildim ama geri çekilmedim.

Göğüslerimin altına attığım kesikler zaman içinde solgun izlere dönmüştü. Dikkatli bakıldığında ve dokunulduğunda hissedilebiliyordu. Yıldırım o izlere dokunduğu anda ruhuma dokunmuş gibi hissetmiştim. Kafasını uzatarak göğüs uçlarımdan birine iyice yaklaştı. Ağzını araladığı anda yapacağı şeyin düşüncesiyle inledim. Dilinin ucu yavaş bir şekilde göğüs ucuma dokundu. Ellerimi sıkı sıkı kapatıp yumruklarımı sıktım. Elinin biri masaya doğru hareket etti. Uzandığı yerde bir kalemlik ve içinde bir kâğıt ma-

kası duruyordu. O makasla bana bir iz bırakmasını istedim, bunu düşündüm. Sıkılı dişlerimin arasından kaçan çığlık bu düşüncemin dışavurumuydu.

Makası eline aldı, ağzı göğüs ucumu somuruyordu. Dişleriyle ısırdığı noktaları yakıyor hemen ardından diliyle o yangını söndürüyordu. Beni yakıp yakıp söndürüyordu, söndürüyordu ama bunun tek sebebi beni tekrar yakmak istemesiydi. Geri çekildiğinde ne durumda olduğumu göz bebeklerindeki yansımamdan gördüm. Büyümüş göz bebekleri şehvet karasıydı. Makası karnıma yasladı. Sivri ucunu fazla baskı uygulamadan göbeğimden aşağıya indirirken dengede durmakta zorlanıyordum. Makas tenimde temas ettiği her santimde kırmızı bir iz bırakıyor iz nefes hızında solup gidiyordu. Çamaşırıma geldiğinde duraksadı.

"Şu anda korkuyor musun?"

"Korkuyorum ama sizden değil... Kendimden korkuyorum. Bana yapmanızı istediğim şeyler beni... Beni korkutuyor."

Zorlukla topladığım birkaç cümle şu an hissettiğim şeyleri açıklamak için yeterli değildi ama o anladı. Beni anladı...

"Benden kork. Benden kork Tutku. Bu senin için en iyisi."

Ne söylediğini anlamadım, anlamak için düşünmeme fırsat vermeden çamaşırımı kesmeye başladı. Yavaşça sateni kesen makasın sesi bile hazzımı körüklüyordu. Çamaşırımı ortadan aşağıya kadar kesti ama üzerimden tamamen çıkarmadı. Makas gürültüyle yere düştü. Aynı anda Yıldırım Bozkurt'un kolları belimi sardı. Beni kendine çekerek kucağına oturttu. Ellerimi omuzlarına koydum. Onu öpmek istiyordum. Beni öpmesini istiyordum. Gözlerimin doğrudan içine

odaklandı. Parmakları çenemi kavrayıp hareket etme mi engelledi.

"Eğer benim olmak istiyorsan, kırılmaya, kaybolmaya ve acıya hazır ol!"

Sözcükler dişlerinin arasından uğursuz bir fısıltıyla çıkmıştı. Kalbim olduğu yerde sıkıştı. Onu koruyan kemikler şimdi kalbimi acıtıyordu. Kafamı biraz daha öne eğdim.

"Kırılmış bir şeyi daha fazla kıramazsınız, parçalamak isterseniz varım. Kayholmuş birini bir kez daha kaybedemezsiniz, yok etmek isterseniz sizin için ortaya çıkarım. Acıya ihtiyaç duyan birine çektireceğiniz acı mükâfattır efendim."

Bir an beni öpmeye niyetlendi. Bunu yapmak istediğine yemin edebilirdim ama saniyeler içinde kendini geri çekti.

"Masaya otur."

Tekrar kameraya baktım.

"Kayıtları sileceğim. Otur."

Kucağından kalkarak masaya kalçamı yasladım. Bir hamleyle yerimde sıçrayıp masaya oturdum. Yıldırım Bozkurt sandalyesini hareket ettirip bacaklarımı elleriyle ayırdı. Bacaklarım arasında açılan boşluğa yerleşti. Kadınlığıma bu kadar yakın duruyor olması utanmama neden oluyordu. Yüzünü biraz daha yaklaştırıp kadınlığımın üst kısmına dilini sürttü. Sıcak, ıslak dilinin hassas noktama değmesi olduğum yerde kıpırdanmama neden oldu. Dili iç kısmımda kısa bir an gezindi.

"Tadın güzelmiş."

Cevap veremedim sadece istediğim şeyi ona göstermek için geriye doğru yaslandım. Bacaklarımı biraz

daha ayırdım. Beni almasına, tüketmesine izin verdim. Yıldırım ağzını bir kez daha kadınlığımın üzerine kapattı. Kadınlığımın kenarlarını ısırıyor sonra diliyle acımı hafifletiyordu. Tıpkı göğüs ucuma yaptığı gibi. Hıçkırarak inledim.

"Efendim... Lutfen..."

Bana eziyet etmeyi surdürdu. İnlemelerimi, haykırışlarımı duymadı. Beni tüketene, tamamen hassaslaştırana kadar yaladı. Fakat bana verdiği tek şey zevkti, daha fazlası olmuyordu. Beni bir şekilde sınırda tutuyor, rahatlamama asla izin vermiyordu. Şişmiş klitorisimi ağzının içine aldı, dişlerini klitorisimi uyarmak için kullanıyordu. Acı ve zevk... İkisinin ortasına kurduğu o dengede benim içimdeki beni buluyordu. Kafasını geri çektiğinde hayal kırıklığıyla çığlık attım. Ağzının etrafı benim sularımla kaplıydı.

"Seni bu şekilde saatlerce tutabilirim. Seni gözyaşlarına boğarak çığlık çığlığa yalvarmanı sağlayabilirim."

Biliyordum. Bunu yapardı.

"Seni becermeyi düşünüyorum ve bunu yaparken tatmin olmuş bir şekilde karar vermeni istiyorum."

Şaşkınlıkla ağzım açıldı. Yıldırım derin bir nefesin ardından konuştu.

"Biliyorum, bunu yapmayacağımı söylemiştim. Bu senin masum olduğunu düşündüğüm bir zamandaydı."

Masumiyetim yaşadıklarım yüzünden benden çalınmıştı. Boğuştuğum tüm o duygular benim masum olmamı engelliyordu.

"Artık masum olmadığımı biliyor musunuz?"

Yüzüne aniden yerleşen öfkenin izlerini gördüm.

"Senin ne olduğundan emin değilim. Beni karıştırıyorsun. Öfke, nefret, şehvet, acıma hepsini hissediyorum. Bu hoşuma gitmiyor. Bunu, bana yapıyor olmandan nefret ediyorum."

Elini kadınlığıma götürüp işaret parmağıyla katmanlarımın arasındaki ıslak ete dokundu.

"Bana bazı zamanlar öyle bir bakıyorsun ki. O an içine gömülüp aklını kaçırana kadar, seni parçalarcasına becermek istiyorum."

Son söylediği cümleyi kendinden iğrenirmiş gibi yüzünü buruşturarak söylemişti. Kadınlığımı parmağına doğru ittirdim.

"Bakışların insanı bu kadar ele verdiğini bilmezdim."

Elini klitorisime bastırdı. Beni sert ve derin bir şekilde okşamaya başladı. Başımı geriye atarak rahatlamak için mücadele vermeye başladım. Çok sürmeyeceğini biliyordum. Elleri aşağıya kayıp iki parmağı girişimden içeri kaydı. Dudakları, dişleri ve dili klitorisimdeki baskıyı almıştı dişleri acı vericiydi. Kıvranmaya başladım. Parmakları çok hızlı bir şekilde içime girip çıkıyordu kalçam havalanıp tekrar masaya iniyordu. Tırnaklarımı masaya geçirerek çığlık çığlığa yaşadığım orgazm çok güçlüydü. Ben rahatlayarak soluklarımı düzenlemeye çalışırken geri çekilip oturduğu sandalyeden kalktı.

"Yanımda prezervatif yok. Gel benimle..."

Masadan inerek ayaklarımın üzerine bastım. Giyinmek için yerden eteğimi aldım ama Yıldırım bütün kıyafetlerimi kendi kucağına toplayıp eteğimi de elimden aldı.

"O şekilde."

Kollarımı göğsümde bağladım.

"Yapamam. Ofis çok uzakta. Biri görebilir ve kameralar..."

Başını hafifçe yana yatırıp beni sorgulama ifadesiyle yüzüme baktı.

"Tutku, senin anlayamadığın şeyler var herhalde. Her şey daima benim kontrolüm altındadır ve ben bir şey istiyorsam eğer bunu asla sorgulayamazsın."

Kapıya yürüyerek kilidi açtı ve çıkıp gitti. Birkaç saniye ne yapacağım diye düşünürken çaresiz peşinden yürüdüm.

Birinin mesaiye kalıp kalmadığını bilmiyordum ama Yıldırım Bozkurt böyle bir şey yapıyorsa kimse olmadığını düşünüyordum. Kapıyı açarak kendi odama geçtiğimde rahatladım. Çırılçıplaktan daha kötü bir durumdaydım. Çıplak, ıslak, istekli ve parçalanmış bir çamaşırlaydım. Odası karanlıktı ama devasa camların önünde onun siluetini görüyordum. Ceketini çıkarmıştı ve kemerini elinde tutuyordu.

"Gördün mü? Yapamam dediğin her şeyi yapabilirsin." Bana doğru dönerek, "Buraya gel," dedi.

Çıplak ayaklarımla camın üzerinde yürüyormuş gibi yavaşça ona ilerledim. Masasının hemen yanındaydı ben masanın önüne geldiğimde elini kaldırıp durdurdu.

"Masaya doğru eğil."

Geniş masası bunun için müsaitti. Masaya doğru eğildim. Sivrilmiş göğüs uçlarım soğuk ahşap yüzey ile bedenim arasında ezildi. Çekmecesinden bir şey aldıktan sonra arkama geçerek, "Kollarını yanına koy," dedi.

Dediğini yaptım. Kollarımı bedenimin yanına koydum. Yıldırım kemerini bana vurmak için kullanmak yerine kemeri kollarımı da içine alacak şekilde bedenime sardı. Kancasını geçirmeden önce iyice sıkarak tamamen kıpırdamaz bir hale getirdi. Sıkışı sırasında dudaklarımdan ufak bir çığlık döküldü.

"Çok sert olacağım. Hareket etmeni istemiyorum."

Zaten edemiyordum biraz kıpırdamaya çalıştım fakat faydasızdı. Güçlü elleriyle çamaşırımı üzerimde tutan kenar kısımlarını yırtıp attı. Üzerime doğru eğilerek bana müthiş ağırlığını hissettirdi.

"Bana böyle vereceksin!"

Kadınlığım bir zonklamayla kasıldı.

"Lütfen..."

Belimdeki elleri belirgin bir şekilde sıkılaştı.

"Tutku. Sana çok kızgınım."

İtirafıyla merak doldum.

"Neden?"

Bir hata mı yapmıştım?

"Yanlış davranıyorsun."

Fermuar sesiyle birlikte ağzımı açarak söylemek istediğim şeyi unuttum. Ellerini belime koyarak kalçamı hafifçe havaya kaldırdı. Parmak uçlarımda yükselmek zorunda kalmıştım. Erkekliğinin kadife dokulu, sert ve sıcak hissini kalçamda hissettim ama bu temas çok kısa sürdü. Prezervatif paketini yırtıp aletine geçirdi bunu duyduklarımdan ve hareketlerinden anlıyordum. O kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki sırtım yükselip alçalıyordu. Aletini kadınlığıma, ıslak ve hazır olan girişe kaydırdı. Ben daha ne olduğunu anlamadan güçlü bir hamleyle içime gömüldü.

"Aahh!"

Bağırmamı önemsemedi. Aleti ikinci bir hamleyle tamamen içime girdi. Gırtlağından gelen hırıltılı inlemesi beni heyecanlandırdı. Kemerin ucunu kavrayarak sıktı ve bedenimi daha da sıkıştırdı. Her darbesi derinlerime gömülürken onunla dolup taşıyordum. Şehvet o kadar yoğundu ki gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

"Hoşuna gidiyor mu? Seni bu şekilde beceriyor olmam, sana zevk veriyor mu Tutku?"

"Evet!" diye haykırdım, bu haykırış Yıldırım'ın daha da hızlanmasına neden oldu.

"Ah! Siktir!

Kükreyerek elini masa ile arama soktu ve karnımdan kavrayıp beni kendine bastırdı. Kalçalarım ve sırtım kumaş parçalarına sürtüyordu. Eli karnımı kavramış, parmakları bir pençe gibi yumuşak etimi sıkıyordu. Nefesi kulağıma çarparken darbeleri şiddetliydi.

"Istediğin bu muydu? Benden bunu mu istedin!"

Beni azarlıyordu ama bunu dert edemeyecek kadar kendimden geçmiştim.

"Sizi istedim, bu şekilde. Bedenim... Bedenime zevk ve acı vermenizi istedim."

Kulağıma doğru iyice yaklaştı beni kendine bastırıyor, beni sahiplenircesine tutuyordu.

"Artık kaçış yolun kalmadı. İkisini de fazlasıyla alacaksın."

Kulağıma fısıldadığı cümleden sonra kafasını eğerek omzumu ısırdı. Dişlerinin etime geçtiğini hissettim, sadece zevki acıyla harmanlamama ve daha çok haz duymama neden oldu.

"Tenin çok güzel... İzler bırakmak istiyorum. Seni kanatmak istiyorum."

Hayvani bir şekilde haykırarak inledim. Bunun düşüncesi orgazmın ilk titremelerini göndermeye yetmişti.

"Boşalmak üzeresin."

Sert darbeleri dibime çarptırmaya devam ediyordu. Kollarım bedenime yapışık olduğu için tutunamıyordum beni tutan tek şey Yıldırım'ın kollarıydı.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek biliyorsun değil mi? Bunu anlayabiliyorsun değil mi? Seni bu şekilde beceriyor olmam hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Kafamı sallamaya çalıştım. Bedenimi bir parça pamuk gibi kontrol altında tutuyor aletini içime vurdukça bedenimi de aşağı, yukarı hareket ettiriyordu.

"Bil-biliyorum."

Omzumu bir kez daha ısırdı.

"Güzel..."

Boşta duran eli boynumu kavradı. Tek seferde bütün boğazımı sarabiliyordu. Parmaklarını kenetleyerek boynumu sıkmaya başladığında nefesim anlık kesintiye uğradı. Sert erkekliğini içime gömerken orgazmın kollarına kendimi bıraktım. Titreyerek, soluksuz bir şekilde orgazma ulaştım. Çıkardığım sesler basık, tiz, çığlıklardan ibaretti. Bir küfür savurarak beni tekrar masaya dayadı. Bedeninin tüm ağırlığını sırtıma bıraktı. Boşalırken çıkardığı sesler o kadar erkeksiydi ki kulaklarımdan silinmeyeceğine emindim. Bundan sonra her şey çok daha karışık, çok daha zor ve acı verici olacaktı. Yıldırım Bozkurt ruhumdan, aklımdan, acımdan sonra bedenime de sahipti.

18. BÖLÜM

Asla aşk acısı çeken birine âşık olmayın. O kişi yaralıdır ve yara bandı olarak sizi kullanır.

- Pablo Neruda

Dakikalarca soluklarını bedenimin üzerinde dinlendirdi. Ağırlığı canımı yakıyordu ama sesimi çıkarmadım. O an bana çok insani, çok zayıf, çok kontrolsüz görünmüştü. Sanki onun önüne ördüğü duvarlardan birinde hasar bırakmıştım. Oluşan açıklıktan içeri bakabilirdim. Parmak uçlarımda hafifçe yükselmem yeterdi. O kadar derinden soluyordu ki bir kalp krizi geçirdiğini düşünmeye başlamıştım. Hafifçe boğazımı temizledim.

"Yıldırım Bey."

Üzerimdeki ağırlığını biraz azalttı ama hâlâ üzerimdeydi.

"Bir şey söyleme. Sadece sus."

Öyle yaptım. O istediği için sustum. Ona izin verdim. Kendine gelmesi için. Neden olduğunu anlamıyordum ama dağılmıştı bunun farkına varabiliyordum. Kendini içimden çektiğinde çok uzun zaman geçmişti.

Prezervatifi çıkarıp çöpe attı daha sonra beni çözdü. Bedenim kaskatı olmuştu bir süre ayakta durmakta zorlandım ama elleri kollarımda duruyor beni sabit tutuyordu.

"Benim gitmem gerekli."

Tek söylediğim bu oldu. Yıldırım'ın elleri kollarımdan kaydı. Kıyafetlerim sandalyesinin üzerinde duruyordu.

"Gitmen gerekli..."

Söylediğimi tekrarladı. Ona bakmıyordum. Sadece dürtülerimize teslim olmuştuk. Bunu konuşmamıza gerek yoktu. O benim patronumdu. Aklımdan başka hiçbir düşünce geçmiyordu. Külotum artık olmadığı için sutyenimi taktım eteğimi giydim ama gömleğimi elimden alıp yere fırlattı.

"Ben sana henüz izin vermedim!" diye kükredi.

O kadar bağırmıştı ki korkudan yerimden sıçramış, kendimi toplayamamış ve sandalyeye düşmüştüm.

"Özür dilerim. Gidebilir miyim?"

Ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"İyi. Git. Söylediklerimi unutma ve yarın sabah sana şoför göndereceğim. Hazırlanman için."

Zorlukla yutkundum.

"Tamam. Tamam efendim."

Beni bırakıp sert adımlarla odadan çıktı. Yerden gömleğimi alıp üzerime giyerken gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyordu. Küçük düşme duygusundan falan değildi. Açıkçası öyle bir şey hissetmiyordum. Yıldırım tam olarak ondan beklediğim şeyi vermişti. Ağlıyordum çünkü çok yoğundu. Yaşadığım cinsel deneyim çok yoğundu. Kaldıramayacağım kadar yoğun...

Cumartesi sabahına kaskatı kesilmiş bir vücut ile uyandım. Yıldırım beni Harun ile evime göndermişti ama akşam onu bir daha görmemiştim. Şirketten çıktığımda Harun kapıda bekliyordu. Beni eve bıraktı ve gitti. Hepsi bu kadardı. Sabah basit bir kahvaltıyla geçiştirip, hızlı bir duş aldım. Daha saçımı kurutmadan cep telefonum çalmaya başladı. Harun'un numarası ekranımda yanıp sönüyordu.

"Efendim?"

Harun kibar bir şekilde, "Tutku Hanım, bir saat içinde kapınızda olacağım. Hazırlanmanız için aradım. Yanınıza kıyafet, ayakkabı gibi şeyler almanıza gerek yok. Her şeyle ilgilenildi," dedi.

"Tamam, Harun. Teşekkürler."

Telefon kapandıktan sonra yatağımın üzerine oturdum. Bu akşamın tüm heyecanı bir anda üzerime çökmüştü. Saçımı kurutup basit bir elbise giyerek kol çantamı aldım. Tam bir saat sonra aşağıya indiğimde Harun beni bekliyordu. Anlaşılan cam güzeli teyze ile başı dertteydi. Teyzenin soruları karşısında kravatıyla oynuyor, kafasını başka yöne çeviriyordu. Beni gördüğünde gözleri rahatlamayla parıldadı.

"Merhaba, Harun. Çok beklettim mi?"

"Hayır, Hanımefendi. Yeni geldim."

Arka kapıyı benim için açtı. Cam güzeli teyze merak içindeydi.

"İşe mi?"

Arabaya binmeden önce, "Evet. Bir toplantıya," diye cevap verdim.

Kendimi arabaya attım. Harun hızla direksiyon başına geçti ve mahalleden çıktık.

Araç daha önce geldiğim otele girdiğinde şaşırdım. Elbette Yıldırım'ın evine gitmeyi falan beklemiyordum ama en azından başka bir yer olur diye düşünmüştüm. İçeride olmamasını dilemekten başka çıkar yolum yoktu.

Otel odası hatırladığım gibiydi. Harun benimle ilgilenmeye birinin geleceğinden bahsetti ve anında kayboldu. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri geçtim. Oturma alanı boştu kafamı uzatıp yatak odasına giden koridora baktım orada da kimse yoktu. Yalnız olduğum çok açıktı ve bu beni rahatlatmıştı. Bir süre koltukta oturup Koray ile mesajlaştım.

Ona bir iş yemeği olacağından bahsetmiştim. Yarım saat kadar sonra kapının açılmasıyla ayağa kalktım. İki kadın bir elbise askısı eşliğinde içeri girdiler. Biri yaşça daha olgundu diğeri ise benim yaşlarımdaydı. Kadınlar beni gülümseyerek selamladı. Elbiselerin asılı durduğu askıyı orta yere bıraktılar. Askıda duran elbiselerin hepsi harika görünüyordu. Kendimi ilk defa önemli hissettim. Bir prenses gibi...

Saatlerce uğraşmanın sonucunda bir elbise seçebilmiştik. Derin v yakalı siyah elbisenin kalın askıları vardı. Belinden sonra kalınlaşan eteği baldırlarıma kadar iniyordu. Diz kapağımın üzerinde ve baldırlarımda bulunan transparan detay elbiseye farklı bir hava katıyordu. Elbiseyi üzerime göre ayarladıktan sonra ayakkabı seçimimi yaptık.

Beyaz burunlu, bilekten bağlı topuklu ayakkabılarda karar kıldık. Bir stilist olduğunu öğrendiğim kadın, yardımcısıyla birlikte giderken içeri bir kuaför ekibi girdi. Onlarla da saatler geçirdim. Sonuç olarak saçlarıma dalgalı fön çekilmişti. Belime kadar uzanan uçları dalgalı, tarçın rengi saçlarım sağlıklı görünüyordu çünkü ciddi bir saç bakımından geçmiştim. Makya-

jimi da aynı titizlik ile yaptılar. Şeftali rengi rujumu dudaklarıma yedirerek gülümsedim.

Kapı bir kez daha açıldığında boy aynasında kendimi inceliyordum. Aynadaki yansımadan Yıldırım Bozkurt'un gri-mavi gözlerini görerek irkildim. Gözleri aynadan beni seyrediyordu. Üzerine tamamen oturmuş bir smokin içindeydi. Smokin bedenini olduğundan çok daha uzun göstermişti. Arkamı dönerek eteğim sanki kırışıkmış gibi elimi gezdirdim.

"Makul görünüyorsun."

Kaşlarım anlamadığımı belirterek kısıldı. Makul de ne demekti?

"Makul mü?"

Yanaklarının kenarında gülümseme çizgileri belirdi ama gülümsemedi. Bana doğru birkaç adım attı.

"Uygun."

Bu iyi olmalıydı...

"Teşekkür ederim. Her şey için..."

Yüzünde bir oynama olmadı. Köşede duran çekmeceli dolaba ilerledi. Üst çekmeceyi açarak bir kutu çıkardı ve bana doğru yürüyüp önümde durdu. Siyah kadife kutuyu aralayarak içinden bir takı seti çıkardı. Kolye mükemmel parlak mücevherler ile kaplıydı. Pırlantaya benziyordu. Takım küpesi ve çift bilekliği de vardı. Kolyeyi alarak mücevher kutusunu sehpaya bıraktı.

"Arkanı dön."

Tekrar aynaya doğru döndüm. Kollarını boynumdan geçirip kolyeyi yerleştirdi. Kolye çıkık köprücük kemiklerimin üzerinde muhteşem görünüyordu. İkişer santim aşağıya sarkan diken görünümlü pırlantalar

kolyeyi abartılı bir havaya sokmuştu. Abartılı ama muhteşem... Ellerimi kolyenin üzerine koydum aynadan parlamasını izliyordum. Eğilerek küpeleri aldı. Boş kulaklarıma taktı. Beni kendine çevirerek bileklerimi tuttu. Kafamı iki yana salladım.

"Onlar kalsın. Lütfen."

Gözlerim şimdiden yanmaya başlamıştı.

"Uygun görünüyorsun derken sana iltifat etmemiştim. Uygun görünüyorsun sadece bu... Mükemmel değil. Eğer mükemmel görünmek istiyorsan kendine güvenmelisin."

Parmağını bilekliklerimin üzerinde gezdirdi.

Onlar geçmeyecek Tutku. Sen onların varlığını unutana kadar geçmeyecek."

Bakışlarımı önüme eğdim. Haklıydı. Onları kendime ben yapmıştım. Hem vücudumdaki kesik izlerinin hepsini görmüştü. Bileğimdeki izlerin tek farkı onları kesme sebebimdi. Onları ölmek için kesmiştim. Bu kadar zayıf olmak beni yıkıyordu. Renkli bileklikleri tek tek çıkarıp sehpaya bıraktı. İşte oradaydılar. Hâlâ hafif bir şekilde kırmızı görünen dikiş izlerine bakarak yüzümü buruşturdum. İşaret parmağını kesiğin üzerinde gezdirdiğinde boğazımın gerisinden acı dolu bir inilti döküldü. Sanki hâlâ acıyordu. Canım değil, içim.

"Beceriksiz miydin, şanslı mı?"

Ölmeyi bile beceremediğim imasına anlamsızca gülümsedim, çünkü sol dudağı hafifçe yukarıdaydı.

"İlkinde beceriksizdim. İkincisinde şanslı."

Diğer bileğimi tutarak oradaki kol saatini çıkardı. O kesik çok daha derindi. Bakarken yüzünü buruşturmasını bekledim ama yapmadı. Mücevher kutu-

sundan aldığı bileklikleri bileklerime taktı. İkisi de kelepçe görüntüsündeydi ama pırlantalarla bezeliydi. Lüks kelepçeler... Kesikleri kapatmışlardı ve bundan memnundum. Yarım adım kadar geri çekilip bana alan tanıdı.

"Hazır mısın?"

Derin bir nefes aldım.

"Evet, hazırım."

Otel odasından çıkarak otoparka indik. Arabanın bir yanında oldukça iri bir adam dikiliyordu koruma olduğunu tahmin ediyordum çünkü öyle bir görüntüsü vardı, diğer yanda ise Harun vardı. İkisi de simsiyah takımlar içindeydi. Limuzin görmek beni şaşırtmamıştı. Yıldırım Bozkurt gibi bir adamdan daha azını beklemezdim. Harun kapıyı açtı.

Önce ben binerek cam kenarına doğru geçtim hemen arkamdan da Yıldırım bindi. Benim yanıma oturmadı ama tam karşıma yerleşti. Boğazına dayanan yakası ve papyonu, üstünde bir kalıp gibi duran smokini içinde heykele benziyordu. Muhteşem bir sanatçının elinden çıkmış bir heykel... Üzerindekilerin rahatsız olduğunu tahmin edebiliyordum ama o bunu hiç göstermiyordu.

"Daha önce bu tarz bir davete katıldın mı?"

Aslında Alarick bir şirkette avukattı. Onunla birkaç iş yemeğine katılmış olsam da o yemeklerin Yıldırım Bozkurt ile katılacağım balodan gece ve gündüz kadar farklı olacağından emindim.

"Hayır, Yıldırım Bey ama merak etmeyin sizi utandırmayacağım."

Hafifçe eğilerek bana yaklaştı.

"Tek yapman gereken yanımda sessizce durup bana eşlik etmen. Senden daha fazlasını beklemiyorum. Yanımda dur, ne dersem onu yap."

Yanında bir süs bebek gibi duracaktım. Bunu yapabilirdim.

"Anladım."

"Orada bir asistana değil eşe ihtiyacım olacak. Güzel, sessiz, uysal bir eşe..."

Çok aklıma yatmasa da onu onayladım. Bu işle ilgili bir davet değil miydi? Eğer değilse yanında neden Ivana gibi bir kadını değil de beni götürüyordu. Kafamdaki soruyu ona belli etmemek için bakışlarımı çevirip akan trafiği izledim.

Davet boğaz kenarında, saraya benzeyen bir yerdeydi. Limuzin demir kapıdan geçip ışıklı yolda ilerledi. İçeri bizden başka giriş yapan olmayınca şaşırmıştım ama otopark alanının lüks araçlarla dolu olduğunu gördüğümde Yıldırım Bozkurt'un yine *'Tam zamanında!'* geldiğini anladım. Asla erken veya geç değil. Her zaman tam zamanı. Harun arabanın kapısını açtı. Bu sefer önce Yıldırım indi. Ben adım attığım anda uzun parmaklı kusursuz eliyle karşılaştım. Tutmam için bana uzatmıştı. Şaşkınlıkla elini tuttum ve arabadan indim.

Ayaklarımın üzerine bastığımda girmem için kolunu uzattı. Yine itaat ettim. Smokininden sıcaklığını hissedebiliyordum bu beni titretiyordu. Yanında kendimi olduğumdan daha küçük hissettim. Topuklu ayakkabılarıma rağmen başım omuzunu çok az aşıyordu. Limuzinin durduğu yerden birkaç adım atarak kırmızı halıya ulaştık. İçerisi kalabalık olmalıydı çünkü sesleri duyabiliyordum. Merdivenlerin kenarında birkaç gazeteci duruyordu. Basamakları çıkmadan

once Yıldırım beni durdurdu. Kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Gazetecilere poz verirken fazlasıyla şaşkındım. Merdivenleri çıkmaya başladığımızda

"Kusursuzluk daima masken olmalı. İmaj her şeydir Tutku. Kendinden emin bir duruş, güçlü ifadeler, ufak tebessümler... İnsanlara şartlar ne olursa olsun bunları göstermelisin."

Sözleriyle birlikte hafifçe ona baktım.

"O an gülümseyecek durumda olmasam bile mi?"

Son basamağı çıktığımızda duraksadı.

"İnsanlar senin ne hissettiğinle ilgilenmez, nasıl davrandığın ve göründüğünle ilgilenirler. Yani evet, nasıl hissedersen hisset. Kusursuzluk için çabalamalısın. Yüzüne gülenler bile sen arkanı döndüğünde ellerine bıçak almaktan çekinmez. Bunu en iyi senin biliyor olman gerek."

Doğru. Sonuçta kardeşi ve sevgilisi tarafından ihanete uğrayan bendim. Bizi karşılayan smokinli adamların ortasından geçerek içeri girdik. Bina hareketli görünüyordu. Herkes koşturuyordu. İçeride de birkaç flaş patladı. Yıldırım beni doğruca çift kanatlı kapıya doğru yönlendirdi. Asıl gürültünün kaynağına...

"Tutku, bu akşam sana yakın davranabilirim. Bu sana bir şey ifade etmesin."

Şaşkınlıkla, "Nasıl yakın?" diye mırıldandım.

Eli bir kez daha belimi kavradı. Parmakları belirginçe belimi okşadı.

"Böyle, yakın."

Yutkunmak zorunda kaldım ve ona neden diye soramadım. Beni kalabalığa soktu. Yuvarlak kubbe gibi

alanı çevreleyen bir sürü masa vardı. Alanın yarısı kapalı yarısı açıktı. Kubbenin ön kısmında duran teras kısmı daha hareketli görünüyordu. Herkes bize mi bakıyordu? Evet, herkes bize bakıyordu!

Yıldırım oldukça rahat bir şekilde kalabalık insan gruplarının arasında yürümeye başladı. Bende hemen yanındaydım. Birkaç kişi ile selamlaştı ve beni Asistanı olarak tanıştırdı. Fakat daha fazlası gibi görünüyordum. Bu beni neden rahatsız ediyordu emin değildim. Dakikalar geçiyordu. Yıldırım insanlarla işler hakkında sohbet ederken ben yanında süs bebek gibi duruyordum. Gözümle afişleri taramaya başladım.

"*Korkmaz Holding!*" ismi, vakfın adının hemen yanında yer alıyordu. Korkmaz Holding'i tanıyordum. Bize bağlı değildi ama Yıldırım Bozkurt, Korkmaz Holding'in %47'lik hissesine sahipti. Yıldırım'ın konuştuğu adamlar gittiğinde terasa doğru ilerledik ve karşımıza çıkan kadın tarafından durdurulduk. Kadın hoşnutsuz bir ifadeyle Yıldırım'a bakıyordu. Küt kesimli saçları çenesine kadar ulaşıyor ince, uzun yüzünde elit bir görünüm sağlıyordu. Kocaman gözleri siyaha dönük bir kahverengiydi.

"Yıldırım. Bu ne güzel sürpriz demek isterdim ama..."

Yıldırım elini hafifçe kaldırarak kadının sözünü kesti. İki eliyle elindeki içki kadehini tutuyordu. Ses tonu çok güzeldi. Kadının çok farklı bir havası vardı. Manken gibi kusursuz bir güzelliği yoktu ama insanda yine de beğeni uyandırıyordu.

"Demiş kadar oldun Leyla."

Yıldırım Bozkurt'un gözlerinde gezinen ifade ise saf öfkeydi. İkisi arasında ne gibi bir bağlantı kurmalıydım tahmin yürütemiyordum. Aralarında soğuk

rüzgârlar eserken Yıldırım'ın eli beni biraz daha sardı. O sırada kadının gözleri üzerimde kilitlendi.

"Asistanım. Tutku."

Kadın içkisini tek eline alarak diğer elini bana uzattı.

"Leyla Korkmaz."

Korkmaz Holding'in %53'lük pay ile büyük hissedarı Leyla Korkmaz otuzlu yaşlarında bir kadın mıydı? İncecik elini elimin içinde sıktım. Kadın o kadar zayıftı ki elini sıkarken onu kırmaktan korkan insanlar olduğuna emindim.

"Memnun oldum." diye mırıldandığımda kadında bana gülümsedi.

Gülümsemesi yapmacıklıktan uzaktı.

"Umarım buraya sadece bağış gecesi için gelmişsindir Yıldırım."

Yıldırım Bozkurt şeytani sayılan bir gülumsemeyle kadına üstten üstten baktı.

"Beni tanıyorsun..."

Kadın gözlerini kaçırdı.

"Tanıyorum." Dedikten sonra yürüyüp giden kadının arkasından öylece bakakaldım. Bu anlamsız konuşmalardan ve gerginlikten ne çıkarmalıydım? Hâlâ düello müziğini duyabiliyordum.

Yemek anonsu yapıldığında masamıza geçtik. Geniş yuvarlak masa pek çok Holding sahibini ağırlıyordu. Leyla Korkmaz da bunlardan biriydi. Gecenin sahibi olduğu için masanın en ortasında bizim hemen karşımızdaydı. İçimdeki huzursuzluk katlanarak artıyordu. Yemek yemeye çalışsam da çiğneyemiyor ve yutamıyordum. Karşımdaki kadını izliyordum. Ne kadar umursamaz görünse de bir şekilde o da rahat-

sızdı. Yemeğin ardından dans müziği çalmaya başladı. Leyla Korkmaz dâhil masadaki bütün kadınlar birer birer dansa kalkıyordu. Bizim oturduğumuz masada ise yaşlı bir çift ile biz kalmıştık. Yıldırım yerinden zarifçe kalkarak bana elini uzattı.

"Dans et benimle."

Başka seçenek sunulmamıştı. Elini tutarak yerimden kalktım. Piste ilerken adımlarım kararsızdı. Elini belime sarıp beni göğsüne yasladı. Benim ellerimden biri onun elinin içinde diğeri ise omuzundaydı. Elimi tutan eli o kadar zarifti ki onun kadar sert bir adamın böyle nazik bir tutuşu olması beni şaşırtıyordu. Birbirimize yakın olsak da yüzüne bakmaktan kaçınıyordum.

"Sor Tutku."

Kafamı hafifçe kaldırdım. Güçlü dudaklarını ve çenesini inceliyordum. "Sadece, huzursuz hissediyorum. Bir nedeni yok."

Dudakları düz bir çizgi gibiydi. "Nedeni var aslında."

Gözlerimin bu seferki durağı gri gözleriydi.

"Kendini kullanılmış hissediyorsun ama neden kullanıldığın hakkında bir fikrin yok."

Tahmini rahatsızlık verecek kadar doğruydu.

"Kullanılıyor muyum peki?"

"Gururunu zedeleyici bir amaç için değil," diyerek beni yanıtladı.

"Leyla Korkmaz kim?" diye sordum.

Merak insanın zihnini kemiren bir parazitti. Beni etrafımda döndürüp tekrar kollarının arasına aldı. O en ufak bir adımı kaçırmıyordu ve benim adımlarımı da ustalıkla yönlendiriyordu.

"Eski karım."

Çapa atmış bir tekne gibi olduğum yerde dondum. Beni hareket ettirmek için çabalasa da yapamadı.

Kulağıma eğilip, "Tutku, hareket et. Insanların dikkatini çekmek istemiyorum," dedığında yavaşça hareket ederek dansı sürdürdüm.

Müziğin bir an önce bitmesini istiyordum. Bir an önce...

"Onu kıskandırmaya mı çalışıyorsunuz?"

Beni rahatsız eden buydu. Bir kadının karşısında silah olarak kullanılmak çok aşağılıktı.

"Ben böyle basit şeylerle uğraşacak bir adam mıyım?"

Cevap vermedim. Onu ne kadar tanıyordum ki? Hiç. Müzik tam zamanında son bularak beni bu acizlikten kurtardı. Masamıza doğru yürüdük. Yıldırım benim için sandalyemi çekti ama oturmayı reddettim.

"Biraz hava almalıyım. İzninizle..."

Onaylamaz bakışlarını görsem de yanından ayrılıp terasa çıktım. Teras içerisi kadar kalabalık değildi. Kolonların ardında kalan boş alana saklandım. Sırtımı kolona yaslayarak derin nefesler almaya başladım.

Tam yerime dönmem gerektiğini düşünürken tanıdık sesler saklandığım yerde kalmamı sağladı.

"İstediğin kadar uğraş Yıldırım. Benim hisselerime sahip olamayacaksın."

Onları göremiyordum ama duyuyordum, benim durduğum kolonun diğer tarafındaydılar.

"Ben istediğim her şeye sahip olurum. Aile şirketinin neredeyse yarısına sahibim Leyla."

Kadın güldü.

"Neredeyse, yarısına."

"Yakında tamamını alacağım."

"Öyle bir şey olmayacak. Bunun için savaşacağım. Bunu senden öğrendim." Duraksadı ve sözlerini sürdürdü.

"Söylesene bu intikam oyunun ne zamana kadar sürecek? Hatırlıyor musun, bir keresinde bana babana benzemek istemediğini söylemiştin. Şimdi aynı ona benziyorsun. Gözünü intikam hırsı bürümüş, acımasız, kuralcı, dediğim dedik bir adamsın."

Oradan çıkmak istiyordum. Çok özel olduğunu düşündüğüm bir konuşmayı dinliyordum. Yıldırım sakin ses tonuyla kadını cevapladı ama bu sakin ses tonunun altında yatan derin bir öfke olduğunu onu duyan herkes anlayabilirdi.

"Herkes hatalarının bedelini öder."

Kadın rahat bir şekilde, "Senin hatalarının bedeli ne olacak?" diye sordu.

Topuklarının sesini duyduğumda yürüyüp gittiğini anladım. Oradan çıkmak için tek gereken Yıldırım'ın da gitmesiydi. Kafamı kolonun soğuk mermerine yaslamış beklerken adımlarını duydum.

Kafamı çevirdiğimde yanımda dikiliyordu. Kol düğmeleriyle oynarken, "Bazı sorularına cevap bulabildin mi?" diye sordu.

Utançla "Dinlemek istememiştim," diye mırıldandım.

İki elini de kolona yaslayarak beni oraya hapsetti. Karanlıkta kalan alan gözlerden uzaktı bu korkumu körüklüyordu. İçimde bir parça Yıldırım Bozkurt'un kötü biri olduğunu haykırıyordu, ondan nefret etmemi söylüyordu. Diğer yanım ise onu merak ediyordu.

Yüzünü bana doğru yaklaştırdı. Karanlık bir siluetten ibaret olsa da gözleri karanlık gökyüzündeki o tek yıldız gibi parlıyordu. Nefesi suratıma eserken gözlerimi ondan kaçırdım.

"Ama dinledin değil mi?"

Suçlu bir çocuk gibi cevap vermedim. Beni zorlayacaktı. Bunu biliyordum. İçimde bir yerlerde öfke açığa çıkmaya çalışıyordu. Tırnaklarıyla etimi kazıyordu.

"Yıldırım Bey merak etmeyin, duyduklarımı kimseye anlatacak değilim."

"Böyle bir şey düşünmedim zaten."

Kafamı kaldırmak için cesaretimi son damlasına kadar kullandım.

"Bu bir iş yemeği değil. Beni buraya neden getirdiniz?"

Gülümsedi. Bu çok saçmaydı. Böyle bir anda gülümsüyor olması çok ama çok saçmaydı.

"Sen benim asistanımsın. İş tanımında davetlere katılacağımız yazılıydı."

Kırıntıları bir araya toplamaya çalışıyordum. Sesimin güçlü çıkmasını istiyordum ama cılız bir sesten ibaret olan konuşmam yeterli değildi.

"İş tanımımda Bozkurt Holding'in davetlerine katılacağım yazılı. Ben Bozkurt Holding çalışanıyım."

Gülümsemesi sanki mümkünmüş gibi biraz daha genişledi. Kulağıma doğru eğildi. Kokusu burnuma dolduğu anda bacaklarım titremeye başladı.

"İş tanımında yazmayan başka şeylerde yaptığımızı hatırlatmama gerek var mı? Bu konuyu açmak istediğine emin misin?"

Ellerimi omuzlarına koyarak onu itmeye çalıştım ama güçsüzdüm. Kendini biraz geri çekti.

"İş tanımı konusunu siz açtınız ve ben özgür irademle yaptığım şeylerin hesabını kimseye vermek zorunda değilim."

Hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlamıştı. Bunun nedeni sinirli olması değildi. Yüzüme beni tek lokmada yemek ister gibi bakıyordu. Tek elini çekerek alt dudağımı okşadı.

"Bu akşam bana sürekli karşı geliyor ve itaatsizlik ediyor oluşunun belli bir sebebi var mı?"

O kadar kibardı ki bizi duyan biri konuşma sanatının inceliklerinden bahsettiğimizi sanabilirdi.

"Amacım size itaatsizlik etmek değil. Sadece böyle bir durumda kullanılmak hoşuma gitmedi."

Bıkkın bir nefes verdi. Geri çekilerek bana alan tanıdığında titremem de kaybolmuştu.

"Hadi içeri geçelim."

Onu onaylayarak saçlarımı geriye ittirdim. Elini belime koyarak bana eşlik etti ve birlikte içeri girerek masamıza geçtik.

Akşamın kalanı konuşmalar, bağışlar ile geçmişti. Yıldırım Bozkurt en büyük bağışçı olarak alkışlandığında diğer adamlar gibi ayağa kalkarak alkışları kabul etmek yerine yerin de oturdu. Çok mu alçak gönüllüydü? Yoksa burnundan kıl aldırmayacak kadar küstah mıydı? Tehditkâr bakışları sürekli Leyla Korkmaz'ın üzerinde olsa da kadın güçlü ve kararlı bir şekilde onunla ilgilenmeden diğer herkesle sohbet ediyordu. Buna gerçekten daha fazla dayanamayacağımdan emindim. Yavaşça fısıldadım.

"Artık gidebilir miyiz?"

"Sıkıldın mı?"

Yerimde kıpırdandım.

"Biraz."

Gözlerini hafifçe kapatıp açtığında onaylandığımı anladım. Masadakilerden kibarca izin istedi. Bende herkese gülümseyerek masadan kalktım. Leyla Korkmaz ile çok kısa bir an gözlerimiz buluştu.

Dudaklarını oynatarak, "Dikkat et!" dedi.

Bunu benden başka kimse görmemişti ama söylediği tam olarak buydu. Beni uyarıyordu. Yıldırım'ın eli belime dolandı ve birlikte çıkışa doğru ilerledik. Ayaklarım onun yanında yürüse de düşüncelerim başka şeylerle meşguldü. Arabaya bindiğimizi fark edene kadar bir boşluktaydım.

"Tutku."

Ona baktım.

"Bu gece benimle gel."

Bunu büyük bir arzu ve istekle söylemişti. Cinsel anlamda uyarıldığı çok açıktı. Onu bu şekilde görmek bana da kendimi arzulu ve güçlü hissettirdi.

"Bilmiyorum..."

Kararsızlığımı fark ettiği anda sözümü kesti.

"Rica değildi."

Yıldırım Bozkurt bana karşı ricada bulunmazdı. Bunu zaten biliyordum.

"Neden? Neden sizinle gelmeliyim?"

Arkasına yaslanarak kolunu koltuğun sırtına attı. Rahat duruşu onu dayanılmaz kılıyordu.

"Gerginliğini ve kızgınlığını alabilirim. Kafa karışıklığını giderebilirim"

"Sadece bunun için mi?"

Bunlara ihtiyacım yok diyemezdim elbette, hepsini yapabileceğini biliyordum. Burnundan bir soluk verdi.

"Ne duymak istiyorsun?"

Öne doğru eğilip bileğimi kavradı ve sert bir hamleyle beni öne doğru çekti. Yüzlerimiz birbirine bakıyordu. Bileğimde duran eli canımı acıtıyordu.

"Seni arzuluyorum..."

Bunu fısıldayarak söylemesi daha büyük bir etkiye neden olmuştu. Kan akışım hızlanmış, bütün bedenim soğuk suya değmiş gibi ürpermişti.

"Yıldırım Bey..."

Anında nefes nefese kalmıştım. Elimi pantolonundaki kabarıklığa yönlendirdi. Sertliğini avucuma bastırarak

"Bu geceki davranışının hesabını verdikten sonra, birbirimizden istediğimiz şeyi alacağız," dedi.

19. BÖLÜM

Affet; ama asla unutma yoksa tekrar yaralanırsın. Affetmek bakış açını değiştirir, unutmak ise aldığın dersi kaybettirir.

- Paulo Coelho

İtiraz etmedim, sözlü olarak kabul de etmedim. Sessiz kaldım ve o sessizliğimi onay olarak kabul etti. Ona boyun eğiyordum çünkü içten içe öyle yapmam gerektiğini hissediyordum. Araba lüks otelin otoparkına geri döndüğünde daldığım o dipsiz düşünce kuyusundan çıkmıştım. Yıldırım arabadan inerek benim inmeme yardımcı oldu. Asansöre bindik ve odaya girdik. Kapıyı kapatana kadar tek kelime etmedi.

"İçeri geç."

Arkamı dönerek oturma bölümüne girdim. Odanın ışıkları yanmıyordu. Sadece şehir ışıkları, yıldızlar ile aydınlanıyordu. Camın önünde durarak yıldızları izlerken arkamda onu hissettim. Varlığı insanı üşüten bir farkındalık yaratıyordu.

"Senin üzerinde hâkimiyet kurmak istiyorum Tutku."

Derin bir nefes aldım.

"Kuruyorsunuz zaten."

Bana doğru bir adım daha atarak ellerini omuzlarıma koyup beni kendine döndürdü.

"Hâkimler sinirli ve tehlikeli değildir. Sakin, güvenilir ve sahiplenicidir."

"Siz sinirlisiniz ve de tehlikeli..."

Bakışlarını kaçırdı ama güldüğünü görebiliyordum.

"Beni buna sen zorluyorsun."

"Ben mi? Nasıl?"

Şaşkınlığım açıktı. Çenemi kavrayıp kafamı yukarı kaldırdı. Topuklu ayakkabılar olmadan küçücüktüm.

"Çok zayıf, kararsız, güvensiz ve güçsüzsün bu beni hem rahatsız ediyor hem de zevk veriyor. Neler olduğunu biliyorum ama sana nasıl açıklamam gerektiğini bilmiyorum. Bir şekilde sende geçmişimi görüyorum. O zayıf, ezik tavırlarını düzeltmen için seni sadist bir dürtü ile zorluyorum."

"Sizce bu işe yarayacak mı? Bu davranışınız beni değiştirebilir mi?"

Papyonunu çıkarıp fırlattı.

"Daha önce birini değiştirmişti."

"Leyla'yı mı?"

Düşüncesizce sorduğum soru karşısında panikledim. Yıldırım bir süre cevap vermeyince endişem daha da arttı.

"Evet." diye beni cevapladığında nabzım durmak üzereydi.

"Güçlü bir kadın."

Beni onayladı.

"Öyle... Artık öyle."

Yakasını çözdükten sonra ceketinden kurtuldu. Karşımda böyle parça parça soyunması aklıma uygunsuz şeyler getiriyordu.

"Bir şansın daha olsa beni tanımamış olmayı diler miydin?"

Son derece içten sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşünmedim. O an gerçekten hissettiğim şeyi söyledim ve sesim bir an olsun titremedi.

"Hayır, sizi tanıdığım için mutluyum. Bu size delice gelebilir ama eskiden olduğumdan daha iyiyim."

"Bunu anlayabiliyorum, amacımda bu."

Deliceydi ama bende onu anlıyordum, yani sanırım anlıyordum.

"Acı mı? Zevk mi?"

Tedirgin bir tavırla gülümsedim.

"İkisi de." Güldü.

Bu gülüş çok sadeydi. İnsani ve sıcaktı.

"Neden gülüyorsunuz? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Bir anda soğudu. Buz gibi oldu.

"Oldukça yanlış bir şey söyledin. Ne kadar ileri gidebileceğime inanamazsın."

Bir cesaretle eline uzandım. Güçlü elini, iki elimle kavradım.

"Sizde benim ne kadar ileriyi kaldırabileceğime inanamazsınız."

Bunu söylediğine pişman olacaksın bakışı beni korkutmadı.

"Sanırım seni zapt etmek için bazı aletlere ihtiyacım olacak."

Çok espri yapan bir insan değildim. Çoğu zaman yapılan esprileri bile anladığım söylenemezdi, ama o an aklıma geleni söyledim.

"Kırbaç ve kelepçe setleriniz yok mu?"

Gözlerini kıstı ama dudaklarının kıvrımını silememişti.

"Sen bu akşam suyun dışında başka bir şey içmedin değil mi?"

Kıkırdadım ve hemen elimle ağzımı kapatarak kendimi bastırdım.

"İçki içmiyorum."

Memnuniyetle mırıldandı.

"Güzel, kırbaç ve kelepçem yok ama yakın zamanda edinebilirim."

Onun daha önce nasıl ilişkiler yaşadığını merak etsem de sorulardan hoşlanmayan biri olarak bende insanlara sorular sormamayı öğrenmiştim.

Beni yatak odasına götürdü aceleci değildi ama garip bir heyecanla doluydu, bu garip heyecanın adı şehvetti. Ondan bunu hissedebiliyordum.

"Bu oteli kadınlar için mi kullanıyorsunuz? Yani kadınları buraya sadece seks için mi getiriyorsunuz?" diye sordum.

Bu söylediğim karşısında kahkaha attı.

"Çoğunlukla... Ama bu şekilde değil. Yani seninle olan şekilde."

Bu cümleden diğer kadınlarla sadece seks yaptığını anlıyordum. Arkamı çevirerek elbisemin fermuarını kavradı ve hızlıca açıp beni elbiseden kurtardı. Kumaş parçası artık yerdeydi. Elbisenin derin dekoltesinden

dolayı sutyen giyememiştim. Memelerim oldukça dikti ve elbisenin içindeki astar normalden daha büyük olan meme uçlarımı saklamıştı. Beni kendine çevirip incelerken nefesi hızlanmıştı. Elının tersiyle meme ucuma dokunup daha da kabarmasını sağladı.

"Çok çekici bir kadınsın."

İltifatıyla kızardım ve başımı onume eğdim fakat hemen kafamı kaldırmamı sağladı.

"Sana iltifat edildiğinde bunu kabul etmek için sadece gülümse. Kızarıp bakışlarını kaçırmak için fazla büyüksün."

Dudağımı dişledim ve hemen gulumsedim. Memnuniyetle mırıldandı. Kulaklarımdaki kupeleri, kolyemi çıkardı daha sonra bileklikleriınden kurtuldu. Yara izlerini saklamak istiyordum ama buna izin vermedi. Sadece külotumla karşısındaydım. Çırılçıplak... Savunmasız ve her türlü zarara açık.

"Yatağa..."

Arkamı dönerek yatağa uzandım.

"Kendini ortala."

Yana doğru kaydım yatağın tam ortasındaydım.

Yıldırım'ın gomleği ve pantolonu uzerindeydı. Bu onu çok daha seksı bır kısveye burumuştu. Camın kenarına gıderek perdeleri kenarlarda tutan kuşakları çözdü ve tekrar yatağa gelerek kuşakları sağlam bir şekilde bileklerime doladı bileklerimi de yatağın demır başlığına sabıtleyerek duğumleri sıktı. Goğsum hızlı hızlı ınıp kalkıyordu. Pantolonundan kabarmış olan sertliğine gözünı takıldı. Beni bu halde görmek onu etkiliyordu. Benım gucüm ıçın savaşıyordu ama güçsüzlüğümu arzuluyordu.

"Bu gece için planım başkaydı Tutku. Seni zevk içinde kıvrandırmaktı niyetim... Fakat sen kurallara uymadın. O yüzden şimdi çok daha yoğun bir şey alacaksın."

Bunun benim için ceza olmadığını biliyordu ben her durumda istediğim şeyi alıyordum. İtiraf etmese de ona karşı gelmemden de hoşlanıyordu çünkü bu yeni Tutku'yu o yaratıyordu. Bacaklarımı birbirinden ayırıp zevk suyum ile ıslanmış dantel parçasından görünen kadınlığımı ona sundum. Gırtlaktan gelen bir sesle inledi.

Yataktan kalkarak komodinin çekmecesini açtı. İçinden çıkardığı prezervatiflerden birini yatağa koydu ve bulduğu bir İsveç çakısından küçük bıçağı çıkardı. Gözlerimin içine uzun uzun bakarak itiraz aradı ama bulamadı. Gözlerimin içine baka baka çakıyı çamaşırımın dantelini kesmek için kullandı.

Çakının sivri ucu ara ara tenime değerek beni ürpertiyor ve bilinçsizce inlememe neden oluyordu. Yıldırım'da etkileniyordu. Geniş alnını boncuk boncuk terler kaplamıştı. Güçlü bir sesle inledim. Çakı çamaşırımın ağ bölümündeydi bu beni çıldırtıyordu. Külotumu keserek üzerimden çıkardı artık tamamen çıplaktım. Üzerime doğru eğilerek çakıyı dudaklarımda gezdirdi. Soğuktu ve metalik bir kokusu vardı. Beni kesmiyordu tutuşu yumuşaktı.

"Benim için çok tehlikelisin."

İtirafına titreyen sesimle karşılık verdim.

"Kim? Be-ben mi?"

Cevap vermedi. Çakıyı çeneme indirdi ve oradan boynuma kaydırdı. Nefes alışverişlerim hızlıydı. Beni korkutmuyordu, heyecanlandırıyordu. Çakı göğüslerime indi. Göğüslerimin üzerindeki yumuşak ette ge-

zınırken bacak aramdaki yoğunluğu yok etmek için kendimi kasıyordum. Boştaki elini bacaklarımın arasına sokarak kadınlığımdaki ıslaklığı hissettı. Parmakları bir süre doğru noktayı aradı ve sonunda buldu.

"Bana hayır diyebilirsin."

Mekanik olarak söylediği şeyi duymazdan geldim. Ses tonu öfkeli bir hal aldı ve klitorisimdeki dokunuşu yok oldu.

"Tutku! Benim sana söylediğim şeyleri karşılıksız bırakamazsın!"

Dudaklarımı yalayarak ıslattım.

"Anladım, efendim. Hayır demek istemiyorum."

Gözlerinde yeniden ateş yandı. Çakıyı karnıma kaydırdı. Parmaklarını çekerek kadınlığımda gezdirdi. Kesmese de hemen solan kırmızı izler bırakmıştı. Çakıyı kenara bırakıp tüm hayatı buna bağlıymış gibi gömleğinden, pantolonundan ve iç çamaşırından kurtuldu. Karşımda çıplak ve hazırdı. Prezervatifi yırtarak aletine geçirdi. Kendini içime doğru konumlandırdı. Kuşakları gererek bileklerimi sıkıştırıyordum.

"Kıpırdama."

Bu uyarısından sonra içime son hızla girdi. Hepsini tek seferde içime sokmuştu. Çığlık atarak inledim. Onun da kafası geriye düşmüş bütün kasları kasılmıştı. Bedenini bedenimin üzerine bırakıp elleriyle bileklerimdeki kumaş parçalarını tuttu.

Üzerimde gidip gelirken nefesi yüzümü okşuyordu. Yüzü o kadar yakındı ki beni öpmesi için sürekli gözlerimi açıp kapatıyor, dudaklarımı ısırıyordum. Ritmi biraz daha hızlandırdı. Burnundan damlayan ter yüzümü ıslattı. Meme uçlarım göğsüne sürtünüyordu. O kadar tahrik olmuştum ki her an orgazma ulaşa-

bilirdim. Şu an bu şekilde bağlı olmak ve onun tarafından beceriliyor olmak orgazm için yeterliydi acıya ihtiyacım yoktu.

"Konuş şimdi benimle, anlat bana..."

Sesinde sadece hırıltılı bir tını vardı onun dışında titrememiş ve nefes nefese kalmamıştı. Benim ise sesim incecik çıkmıştı.

"Ne hakkında?"

"Şu an hissettiklerinden bahset. Ben seni sikerken ne hissettiğini söyle bana."

Kaba sözcükleriyle birlikte gözlerim açıldı. Konuşma tarzı o kadar kibardı ki bu söylediği ayıp sözcüklerin etkisini arttırıyordu.

"Çok yoğun... Sert ve acı dolu. Acı ve zevk..."

İnlememe engel olamadım ağzımdan çıkanlar ile ritmi hızlanmıştı.

"Benden nefret ediyor musun?"

Kafamı hızla iki yana salladığımda boğazıma sarıldı.

"Cevap ver bana! Güçlü bir kadın gibi, konuş!"

Gözlerim yanmaya başlamıştı.

"Hayır, etmiyorum."

Boğazımdaki sıkışını kuvvetlendirdi.

"Neden?"

"Çünkü nefret etmemi gerektirecek bir durum yok..."

İnlemeyle cümlemi sonlandırdım.

"Korkuyor musun?"

"Hayır."

Ellerini boğazımın çevresine sardı. Nefes akışımı yavaşlatmıştı.

"Tutku!"

Yine inledim. Gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı ve tek sebebi zevktı.

"Çoğunlukla senden nefret etmeme neden oluyorsun. Lanet olası!" diye bağırdı.

Boğazımı sıkmayı bırakmadan dudaklarını dudaklarıma yasladı. Isırıklı öpüşüne başta karşılık veremedim. Donup kalmıştım. Sanıyeler sonra karşılık verdim. Onunla öpüştüm. Susamış bir hayvan gibi beni içerken ona karşılık verdim. Saf vahşilik her yanımızı sarmıştı. İçime giriş çıkışları devam ediyordu. İnleyerek kıvrandım. Orgazm o an geldi. Çığlıklar içinde rahatlarken Yıldırım'da bundan etkilendi ağzımın içine doğru inleyerek boşaldı. Nefesi nefesime, teri tenime karışmıştı.

Huzursuz bir uykudan uyandığımda olduğum yer kapkaranlıktı. Bir pelteye dönmüş vücudum ile yatıyordum. Bileklerim hâlâ acıyordu hafifçe ovalayarak yerimden doğruldum. Yanım boştu. Gece beni çözdükten sonra bir bardak su istemiş o suyu içemeden uyuyakalmıştım. Su bardağı komodinin üzerinde duruyordu. Çıplak ayaklarımı yere basarak yataktan kalktım. Bütün bedenim et kesmişti. Yatak odasından çıkarak koridorda ilerledim. Oradaydı. Hafif bir ışığın altında oturuyordu. Adımlarımı duyuyordu ama dönüp bakmadı. Sigarasının ateşi kısa bir an yanıp sönüyordu. Üstü ve ayakları çıplaktı, altında smokininin pantolonu vardı.

"Uyandırdım mı?"

Dağılmış saçlarımı geriye doğru iterek, "Hayır, çok sessizsiniz. Pek huzurlu uyuyamıyorum," dedim.

Kendi kendime aslında bir süredir huzurlu uyudu ğumu düşündüm. Babamın evinde huzurlu uyuyordum. Kollarımı göğsümde birleştirip göğüslerimi gizledim ama bu boşunaydı. Tamamen çıplaktım.

"Siz de uyumamışsınız."

Sigarasından bir nefes daha aldı.

"Çok uyumam. En büyük kayıp uyurken kaybedilen zamandır."

Bu bana saçma geldi.

"Bir özlü söz mü?"

"Babam öyle söylerdi. Çocukluğumdan beri günde dört-beş saatten fazla uyumam."

Günde dört saat uyuyarak nasıl bu kadar dinç kalabiliyordu? Senelerdir kesik kesik uykularım yüzünden sürekli yorgundum. Bir süredir uykunun tadını almıştım ve bu beni iyi yönde etkiliyordu. Eliyle ayaklarının dibindeki halıyı işaret etti.

"Otur."

Dediğini yaptım. Ayaklarının dibine oturdum. Çıplak tenim pantolonun kumaşına değiyordu yine de tüm sıcaklığını hissediyordum.

"Neden huzursuz uyuyorsun?"

Merakı afallamama neden oldu.

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun, sadece saklıyorsun. Tıpkı korkak birinin yapacağı gibi."

Sinirli değildi. Kelimeler ağzından fısıltılı bir sakinlikle dökülüyordu. Sigarasını içine çekti, duman etrafımızı sardı.

"Doktorum bunu korkaklık olarak yorumlamazdı. Kendimi hatırlamadığıma inandırarak, kaçtığımı düşünduğumu soylerdi."

Güldü ama dalga geçercesine, "Korkak olduğunu yüzüne karşı söyleyemeyecek kadar kibarmış," dedi.

"Belki de..."

"Kardeşinin nişanına gidecek misin?"

Aradan uzun bir zaman geçtiği için böyle çarpıcı bir soru sormasını beklemiyordum. Bu bana kahkaha attırdı.

"Elbette hayır. Bunu asla yapmam."

Sehpaya doğru uzanıp bir sigara daha aldı ve çakmakla yaktı.

"Ben olsam giderdim."

"Bu mazoşistlik olurdu."

Şimdi gülme sırası ondaydı.

"Bunu sen mi söylüyorsun?"

Bakışlarımı kaçırdım. Eli belli belirsiz omzuma dokundu.

"Adamı hâlâ seviyor musun?"

Düşünmeden, "Hayır!" diye cevapladım.

"Sevmediğin insanları, düşmanlarını, rakıplerini kendine olabildiğince yakın tut. Onlara kendini göster, onlardan saklanma ve zayıflıklarını görmelerine izin verme. Onlar sana saldırdıkça gulumse ve daima karşılarında ol. Alacağın en büyük intikam bu olur. Onlara yıkılmadığını göstermek..."

"Yapamam... Onları bir daha görmek istemiyorum."

"Başka şeylerde mi oldu?"

"Evet."

Eli bu sefer saçımdaydı. Buklelerimde gezinen parmakları gözlerimi kapatmama neden oldu.

"Inlat bana."

İncecik sesimle, "Hayır." dedim. "Onları öylece affedemem."

"Asla affetme. Affetmek zayıflıktır. Sana bunu söylemiyorum. Sadece onlara sapa sağlam ve güçlü olduğunu göstermelisin."

Sessiz kaldım, ısrar etmesini bekledim ama etmedi. Sigarasını kül tablasına söndürüp pantolonunu biraz indirdi. Aleti henüz tam olarak sert değildi ama sertleşmeye başlamıştı. Bir şey söylemesini beklemedim. Uzandım ve aletini ellerimle kavrayıp dipten uca doğru okşadım. Hırladı. Bu ses ile onu ağzımın içine alarak emmeye başladım. Dakikalar içinde sıcak sıvısı boğazımdan aşağıya kaydı. Onu yalayarak temizledikten sonra saçımı kavrayıp başımı geriye çekti.

"Bazı şeyleri çok yoğun hissetmek hem nimet hem lanettir."

Ne demek istediğini anlamadım bunun seksle ilgili olduğunu düşündüm ve bir şey sormadım.

Yıldırım sabah ben uyanmadan gitmişti. Kısa bir duş alıp üzerime dün buraya gelirken giydiğim basit elbiseyi geçirdim. Takıları, akşam giydiğim elbiseyi ve ayakkabıları geri vermek üzere bir poşete koyarak odadan çıktım. Binanın giriş katına ulaştığımda Harun ile burun buruna geldim. Elbette Yıldırım Bozkurt beni eve bırakmasını emretmişti.

Onu geri çevirmedim sonuçta bilmediğim bir semtteydim. Sabah hâlâ erken bir saatti neyse ki pazar sa-

bahıydı ve sokakta kımse gorunmuyordu. Arabadan ınıp otelde onceden hazırladığım poşetı arabada bıraktım ve hızlı adımlarla apartmana gırdım. Dairenın kapısını yavaşça açarak ıçerı suzuldum. Odama doğru yonelırken merdivenlerden Selçuk Bey'in oksurmesını duyarak kafamı kaldırdım. Fazlasıyla mahcup olmuştum, gece evde değildim ve şimdi... Sabahın bu saatında usulca eve süzülüyordum.

"Salonda senin için bır mektup var. Cuma gunu geldi ama veremedim."

Bir şey söylemeden salona yöneldım. Sehpanın uzerinden zarfı alıp açtım. Selçuk Bey'de merdivenlerden ınmiş ve arkamdan gelmıştı. Annemden gelen mektubu okumaya başladım. Meraklandığından ve eğer en kısa sürede aramazsam geleceğinden bahsedıyordu. Mektubu katlayarak sorgulayan bır ıfadeyle bana bakan Selçuk Bey'e döndüm.

"Annem."

Başını salladı.

"Önemli bir şey mi?"

Kendi kendime dalga geçercesine guldum.

"Merak ediyor."

"O halde belkı de onu aramalısın."

"Arayacağım ama sadece buraya gelmemesi için..."

Yine başını salladı.

"Annenle aran iyi değil miydı?"

Mektubu avucumda sıkarak buruşturdum.

"Hayır. Duymak istediğın buysa, sen gittikten sonra hıçbir şey iyi olmadı. Işin kötü tarafı sen gitmeden öncesini hatırlamıyorum bile..."

Bıkkın bir nefes soludu. Ona nefretimi kusmak, onunla tartışmak, kavga etmek istiyordum. İçimdeki o fazlalığı atmak istiyordum.

"Alkolik bir adamın sana babalık yapmasını istemezdin emin ol. Annen istemedi ve en doğrusu buydu."

Kahkahama engel olamadım.

"Alkolik bir baba benim babam olurdu. Bununla başa çıkabilirdim."

"Ne istiyorsun Tutku? Geçmişi geri getirmemi mi?"

"Sadece bir şans vermeni istiyorum. Yirmi yedi yaşında kocaman bir kadın olarak babam olman için bir şans istiyorum."

"Çok geç kaldık."

"Biliyorum."

Öksürmeye başladı. Bir şey söyleyecekse bile söyleyemedi. Öksürükleri artınca endişelenerek onu koltuğa oturttum ve mutfağa giderek bir bardak suyla geri döndüm. Suyu içmesine yardım ettim. Öksürükleri kesildi.

"Hasta mısın?"

Kafasını iki yana salladı.

"İyiyim."

"Peki. Bugün temizlik yapacağım. Evde misin?"

Bardağı bana uzatarak ayağa kalktı.

"Hayır, birazdan çıkıyorum."

Güneş batana kadar delirmiş gibi temizlik yaptım. Her yerin yeterince dezenfekte olduğuna kanaat getirdiğimde cep telefonumdan annemi aradım. Aslında onunla aram hiç iyi olmamıştı. Ben babamın gidişinden onu sorumlu tutmuştum, o da benim yeni koca-

sı hakkında söylediğim şeylerin hiçbirine inanmamış beni yalancılık ile suçlamıştı. On sekiz yaşına kadar o evde yaşadığım şeyler ruhuma işlemişti.

"Anne?"

Telefonda ufak bir sevinç çığlığı yükseldi.

"Tutku! Meraktan öldüm. Artık onu bulamadığını ve başına bir şey geldiğini düşünmeye başlamıştım."

Taytımın kumaşında tırnaklarımı yukarı aşağıya gezdirirken, "Buldum. Babamın yanındayım," dedim.

Annemin ses tonu bir anda değişti.

"Seni terk eden bir adama nasıl baba diyebiliyorsun? Senin baban Bailey!"

Acı dolu bir şekilde güldüm.

"Bailey mi? Yapma anne."

"Asıl sen yapma Tutku. Bailey sana sahip çıktı."

Üvey babam hakkında konuşmak istemiyordum ve hemen konuyu değiştirdim. Ne söylersem söyleyeyim annem bana inanmayacaktı nasıl olsa.

"İyiyim. Tamam mı? Sorun yok."

Annemin ses tonu sakinleşti.

"Tutku? Hilda'nın çok yanlış bir şey yaptığının farkındayım. Babanda bende ona çok kızdık fakat birbirlerine âşık olmuşlar. Belki onu affetmeyi düşünebilirsin."

Bir anda tepem attı. Çabuk sinirlenen bir insan değildim. Belki eski ben olsa pısırık bir şekilde buna boyun eğerdim ama artık içimde yaşadığım o coşkulu duyguları dizginleyemiyordum. Öfkemi, nefretimi, acımı... Gizleyemiyordum.

"Sen neden bahsediyorsun? Kız kardeşim benim evimde sevgilim ile düzüştü. Hem de ben ona acıyıp, korumak için yanıma almışken. Affetmek zayıflıktır. Onu asla affetmeyeceğim ve intikam almaya çalışmadığım için çok şanslı. Sonra görüşürüz anne."

Cevap vermesini beklemeden telefonu suratına kapattım ve hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım. Bana ne oluyordu? Yıldırım Bozkurt'un sözlerini kendi ağzımdan duymak korkmama neden olmuştu...

Akşam yemeğini hazırladığım sırada kapı çaldı. Ellerimde el havlusuyla kapıyı açtım ve Koray ile karşılaştım. Üzerinde açık renk bir kot ve beyaz bir tişört vardı. Güneş gözlüklerini tişörtünün yakasına takmıştı. Dışarıdan geldiği açıktı.

Gülümseyerek "Gelsene," dedim ve kenara çekildim.

Spor ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. Giymesi için ona ayakkabılıktan terlik verdim.

"Görüşmeyeli nasılsın?"

Beni yanaklarımdan öperek selamladı. Bende ona aynı sıcaklıkla karşılık verdim.

"İyiyim, yemek yapıyordum. Mutfağa gelsene."

Peşimden geldi. Ben kaldığım yerden biberleri doğramaya devam ederken arkamdaki köşeli mutfak masasına oturdu. Televizyonda saçma bir kanal açıktı ve onun sesi aramızdaki tek sesti.

"Dün gece geç mi geldin?"

Başımı salladım.

"Gece yarısından sonraydı."

Ona yalan söylemek canımı sıksa da sabah geldiğimi söylemekten utanıyordum.

"Gece ikiye kadar buradaydım. Daha sonra mı geldin?"

Ona doğru dönmek istesem de yapmadım.

"Daha sonraydı."

Sonra merakıma yenik düştüm.

"Gece iki de burada mıydın? Bu evde..."

"Evet."

Yavaşça arkamı döndüm.

"Neden? Beni mi merak ettin?"

"Otursana. Konuşalım biraz."

Bıçağı tezgâha bırakarak yanına oturdum. Sorgulayan gözlerimi ona dikmiştim.

"Tutku aslında babanı çok sık ziyaret ediyorum. O hasta ve doktor bir arkadaşım onunla ilgileniyor. Dün akşam yine rahatsızlandı. Acile götürdükten sonra onu eve getirdim."

"Hasta mı? Nasıl hasta? Üşütmüş mü? Yoksa kronik bir şey mi? Bazen çok öksürüyor..."

Sözümü kesti.

"Selçuk abi karaciğer sirozu."

Yutkundum.

"İyi olacak mı?"

Gözlerim dolmaya başlamıştı. Koray'ın yüzündeki ifadeden durumun pekiyi olmadığını anlayabiliyordum.

"Çok ileri evrede. Oldukça geç kalınmış. Ne içkiden ne sigaradan vazgeçiyor. Doktor arkadaşım bunun bir

intihar olduğunu söylese de onu engelleyemedi. Artık tedavi edilemez durumda."

Gözlerimden damlayan yaşlar umurumda değildi sadece burnumu çektim.

"Ölecek mi?"

Koray ellerimi, ellerinin içine aldı.

"Bunu sana söylemek istemiyor ama bence bilmeye hakkın var. Onu tanıman için eminim hâlâ biraz daha zamanın vardır."

Yeterli miydi peki? Yirmi yedi senenin boşluğunu sığdıracağım zaman ne kadardı? O zaman beni kucaklaması için yeterli olacak mıydı? Kollarını açar mıydı benim için? Çünkü ben hiçbir şey istemiyordum. Sadece kollarını açması benim için yeterdi.

20. BÖLÜM

Geçmişin sadece güzel anılar uyandıran kısmını hatırlayın.

- Jane Austen

Koray ile bir süre daha konuşup babamın sağlık durumu hakkında daha çok şey öğrenmiştim. Kötüydü ve iyileşmesi imkânsızdı. Öğrendiğim şeylerden hoşlanmamıştım. Koray gidip yalnız kaldıktan sonra kendi kendime oturarak pencereden sokağı izlemeye başladım. Kalbim kırıktı, üzgündüm, pişmandım, öfkeliydim. Bir insanın hissedebileceği ne kadar duygu varsa hepsi beni eziyordu. Gözyaşlarımı sildim ve hemen ardından yenileri geldi. Daha çok zamanımız olacağını düşünmüştüm. Benim onu affetmem ve onun beni sevmesi için daha çok zaman...

Oturduğum yerde daldığım uykudan tanıdık tıkırtılar ile uyandım. Yerimden hızla kalkarak koridora çıktım ve onu merdivenlerin önünde yakaladım. Yaptığım tek şey koşup ona sarılmak oldu. Kollarımı boynuna dolamış yüzümü göğsüne gömmüştüm. Tütün kokusu bana iğrenç gelmiyordu. Kokuyu içime çekerek ağlamaya başladım. O ise donup kalmıştı. Elleri

bedeninin iki yanındaydı ve ben ona sarıldığımda kaskatı kesilmişti. Açıkçası bu davranışıma bende şaşırmıştım. İnsanlarla böylesine yakın ve samimi temaslar kurmayı becerebilen biri değildim. Hiç olmamıştım. Geri çekildiğimde şüpheli gözleri üzerimdeydi.

"Koray mı buradaydı?"

Başımı sallarken burnumu çektim.

"Bana söyledi. Yani... Senin hasta olduğunu."

"Ve öleceğimi mi?" diye sözlerimin gerisini getirdi.

Bu kadar duygusuz olması karşısında afallamıştım.

"Hayır, hâlâ tedavi olabilirsin."

"Çok geç."

Kafamı hızla iki yana salladım.

"Hayır, hayır hiçbir şey için geç değil."

Elindeki poşeti yere bırakınca şişelerden ses geldi.

"İçki mi içiyorsun? Dün acildeydin, ölmek üzeresin ve hâlâ içki mi içiyorsun?"

Gözüm dönmüştü. Soluklarım hızlı hızlıydı ve çılgın gibiydim. Şişelerin durduğu poşete doğru hamle yaptığımda beni durdurdu.

"Öyle bir anda hayatıma girip bana karışamazsın. Ben kabullendim, bence sende kabullen."

Sağ gözümden ufak bir damla gözyaşı yanağıma süzüldü.

"Bunu yapmayacağım." Elimi dağınık saçlarımın arasından geçirdim ve ağlamaya başladım. "Bana borçlusun anladın mı? Bana babalık borçlusun! Ödemeden ölemezsin."

Dizlerim gücünü kaybetti ve yere çökmek zorunda kaldım. Kendimi yere bıraktım öylece... Kaşları çatık

bir şekilde yüzümü inceliyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ve o sadece bakıyordu. Sararmış yüzünü daha önce de fark etmiştim ama bu kadar ciddi bir sebepten olacağını düşünmemiştim.

"Benim babam olmak zorundasın..." Kendimi kaybetmiş bir şekilde mırıldanıyordum. Ellerini bana uzatarak bileklerimi tuttu beni kaldırmaya çalıştı ama kafamı iki yana sallayarak bunu reddettim. "Duydun mu? Babam olmak zorundasın!"

Beni kaldıramayacağını anladığında önümde diz çöktü. Artık takım elbisesi kırışık değildi. Çünkü çamaşırlarını yıkayıp ütülüyordum. Bunu yaparken zevk alıyordum ve gizli gizli kokluyordum.

"Tutku, ben zaten senin babanım." Gözlerinin içine baktım. "İsmini bile ben koydum senin..."

Biraz sakinleşmiştim. Eli yanağıma uzandığında gözlerimi kapattım. "Gece boyu uyumazdın ve sürekli ağlardın ama ben seni kucağıma aldığımda hemen susardın..."

Uzanıp saçlarımı kokladı. "Hâlâ aynı kokuyorsun."

"Sana hiçbir şey sormayacağım, beni neden terk ettiğin umurumda bile değil. Sadece zaman istiyorum. Seni tanımak için... Benim için savaş baba..."

"Üzgünüm. Sana anlatmak istediğimde buydu. Geç kaldığımızı sana söylerken sebebi buydu. Yıllardır hastayım ve bunu biliyorum. Keşke bana hiç ihtiyacın olmasaydı ve beni bulmasaydın."

Gözlerindeki samimiyeti görebiliyordum. Hafif pusluydu sanki dokunsam ağlayacaktı.

"Beni yanına aldığın için pişman mısın?"

"Hayır, ama seni üzmek zorunda kaldığım için pişmanım. Benden nefret etmen gerekiyordu. Arkamdan üzülmeni istemiyorum."

tartışıyorlardı. Elimde tepsiyle içeri girdiğimi gördük lerinde ikisi de sustu.

"Yıldırım Bey size de kahve yapmamı ister misi niz?"

Dişlerini birbirine bastırdı bunu görmemiştim ama çenesinin hareketinden anlayabilmiştim.

"Hayır. O tepsiyi elinden bırakıp masanın başına geç. Telefondan kafeteryayı ara ve bize iki kahve söyle."

Tepsiyi koltukların ortasında duran sehpaya bıraktım. Onlar içeri geçerken bende Yıldırım'ın dediğini yaparak kafeteryadan iki kahve söyledim. Kısa bir sürede garson kıyafeti içinde genç bir çocuk kahvelerle geldi. İçeri girerek kahveleri bıraktı dönerken tepsiyi aldı. Sabah sabah bu öfkesinin nedenini düşünürken kendi kahvem buz gibi olmuştu.

Yarım saat sonra Oktay odadan çıktığında Yıldırım Bey kafasını uzatıp, "Randevu defterini al ve gel," dedi. Hemen ajandamı alıp peşi sıra odaya girdim. Toplantı masasının önünde ayakta dikiliyordu. "Programı söyle."

Titreyen ellerimle ajandamı açıp bugün ki randevularını, toplantılarını saatleri ve yerleriyle birlikte söyledim. Bitirdiğimde gözleri kısa bir an kapandı hemen açılarak bana kilitlendi.

Tam karşısındaki boş sandalyeyi işaret ederek, "Otur," dedi.

Dediğini yaptım. Karşısında oturdum ajandamı masaya bırakıp arkama yaslanmadan emaneten yerleştim.

"Sen benim özel Asistanımsın. Görevin açık, garsonluk yapman kabul edilebilir değil. O işi yapmaları

için başka çalışanlar var. Benim haricimde kimseden de emir alamazsın!"

Sözlerini sertçe noktalaması karşısında yutkundum.

"Aaa-anladım efendım. Ben sadece kendime kahve alırken Oktay Bey'e..."

Elini kaldırıp beni susturdu.

"Açıklama duymak istemiyorum."

"Peki, Yıldırım Bey."

Bana doğru yürüdü. Ellerini omuzlarıma koyduğunda kendimi kastım.

"Bir sorunun mu var?" Başımı önüme eğdim ama atkuyruğu yaptığım saçımı kavrayıp başımı geri çekti. "Soru sordum."

"Özel sebepler."

Saçımı bıraktı ve benden uzaklaştı.

"Adler firması, çalışmak istediğim başka bir firma ile aracılık yapmayı kabul etti. Cuma akşamı yemekli bir toplantıya katılacağız."

"Ben de geliyor muyum?"

Kravatını duzeltti ama bunu yapması gereksizdi çünkü zaten duzgundu. Yıldırım Bozkurt bu hareketi sadece sıkıldığında ve sinirlenmeye başladığında yapardı. Onu o kadar çok izlemiş, o kadar gözlemlemiştim ki artık akıl okuyan sadece o değildi.

"Elbette geliyorum." diyerek kendimi yanıtladım.

Hafifçe tebessum ettiğimde derinden soludu.

"Ayrıntılı bilgileri e-posta atacaklar. Yatta bir yemek olacak. O muşterileri ikna etmemiz lazım. Senin ilgilenmeni istiyorum."

Yerimden yavaşça kalktım.

"Siz nasıl isterseniz."

Bileğimi kavrayarak beni kendine çekti. Daha ne olduğunu anlamadan bedenine yaslanmıştım. Erkeksi tıraş losyonunun kokusu içime dolarken sıcaklığı beni sarmalamıştı.

"Kalkabilirsin demedim."

Bunu sinirle dişlerini sıkarak değil sakin bir fısıltıyla söylemişti.

"Özür dilerim. Söyleyeceklerinizin bittiğini sandım."

"Ama bitmedi."

Gözlerimin doğrudan içine bakıyor olması söylediği her kelimenin etkisini arttırıyordu. İçim onunla savaşmak, ona karşı gelmek istiyordu ama hâlâ o cesarete erişememiştim.

"Yarın Korkmaz Holding'in yönetim kurulu toplantısı var. Sen de benimle geleceksin."

"Peki, efendım."

"Şimdi gidebilirsin."

Onun alanından çıktığım anda kendi çekim gücüme kavuşmuştum. Masamın başına geçerek işlerimi yapmaya başladım.

Hâlâ odasında telefon görüşmeleri yapan Yıldırım Bozkurt'a çıktığımı haber vererek binadan ayrıldım. Koray şirketin önündeki banklardan birinde oturuyordu. Onu fark ederek yanına yaklaştım ve oturdum. Kafasını kaldırıp bana baktıktan sonra gülümsedi.

"Çok mu beklettim?"

Kafasını iki yana salladı.

"Hayır, ben erken geldim."

"Bir sebebi var mı?"

"Sabah benimle konuşmaktan kaçındın. Bence konuşmaya ihtiyacın var. Bir arkadaşla dertleşmeye..."

Kafamı kaldırıp gökyüzünde süzülen bulutları izledim.

"Konuştukça daha kötü hissediyorum."

Benim konuşmaktan çok daha başka bir şeye ihtiyacım vardı ve onu bana Koray veremezdi. Kucağımda duran elime uzanıp ellerinin arasına alıp güven veren sıcaklığıyla sıktı.

"Her zaman yanında olacağım."

Ağlamaklı bir gülücükle ona baktım.

"Teşekkür ederim."

Yerinden kalktı ve beni de kaldırdı.

"Akşam koşusuna ne dersin?"

"Olur."

Ertesi gün oğleden sonra Korkmaz Holdingdeki toplantı için ayrılırken peşimizde bir avukat ordusu vardı. Asuman ve ona eşlik eden üç Avukatın dışında Oktay Bey ile Finans kadrosundan iki kişi bizimle birlikteydi. Limuzin de Yıldırım, ben, Asuman ve Oktay seyahat ediyorduk.

Asuman elindeki dosyadan Yıldırım Bey'e bir şeyler gösterirken kendinden emin bir tavırla, "Rakamlar ortada. Şirketi almamıza kesin gözüyle bakıyorum," dedi

Oktay camdan dışarıyı izlemeyi bırakıp, "Daha önce de bu konuşmayı yapmıştın ve kaybetmiştik," diyerek Asuman'ı yanıtladı.

Benim ise bu konu hakkında en ufak düşüncem yoktu sessizce dinlemekle yetiniyordum. Yıldırım gerilmeye başladığı zamanlarda yaptığı gibi gömleğinin kollarını çekiştirip zaten düzgün olan kol düğmelerini düzeltti.

"Seni tanımasam kaybetmemizden hoşlandığını düşüneceğim Oktay."

Kinayeli tavrı karşısında Oktay elini saçının içinden geçirdi.

"Neyse ki beni tanıyorsun."

Asuman hafifçe öksürdü.

"Şirketi başarıyla iflasa sürüklediniz zaten. Öldürücü darbe yönetim kurulu kararına bağlı. Karar kesinlikle şirketin parçalanıp satılmasından yana olacak ve bütün parçalarını Bozkurt Holding alacak."

Boğazıma bir şey takılmış gibi öksürmeye başladım. Hepsinin dikkati bana yöneldiğinde mor ile kırmızı arasında bir renkteydim. Oktay bana bardan bir şişe su uzattı.

Suyu içip kendime geldikten sonra, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Yıldırım Bozkurt'un sorgulayan bakışlarına denk gelmemeye çalışıyordum. Az önce anladığım şey doğru muydu? Yıldırım Bozkurt, şirketi Leyla Korkmaz'ın elinden almak için bile bile iflasa mı sürüklemişti? Bu neyin kiniydi? Bir insan neden hissesi olan bir şirketi bilerek iflasa sürüklerdi?

"İki şekilde de kaybediyoruz. Hem de azımsanmayacak kadar büyük mali kayıplar. Leyla Korkmaz biterken bizde önemli ölçüde parayı kaybedeceğiz."

Yıldırım'ın eli çenesinde gezindi. Gözlerinde gaddar bir ifade geziniyordu. Göz bebeklerine biraz daha dikkatli baksam celladın baltasının yansımasını görebilirdim.

"O kadar da önemli bir kayıp değil. Birkaç ayda kapanabilir. Önemli olan Korkmaz Holding'e sahip olmam."

Oktay'ın da benimle aynı şeyi hissettiğinden emindim. Müthiş bir tedirginlik ve rahatsızlık bütün eklemlerimde sızlamalara neden olmuştu. Oktay'da rahatsızlıkla kıpırdandı.

Kısa bir yolculuğun ardından Korkmaz Holding'in, Bozkurt Holding'e benzeyen yüksek binasının önünde durduk. Binanın içinde bir ordu halinde girerken herkesin gözü üstümüzdeydi. Bir elimde evrak çantam diğer elimde ise göğsume yasladığım kalın dosya vardı. Dikkatli adımlarla yavaş yavaş yürüyordum. Oktay bir adım arkamda, Yıldırım ve Asuman ise birkaç adım önümdeydi.

Oktay benim yanıma geçerek sıkıntılı bir nefes verdi. "Sıkıntılı ve gergin bir toplantı olacak."

Başımı salladım.

"Bunu anlayabiliyorum. Yine de... Neyse..."

Sorumdan vazgeçmiştim ama Oktay ne soracağımı tahmin ederek, "Neden yaptığını mı merak ediyorsun?" dedi. İçten olmayan bir tavırla sırıttı. "Yakında anlarsın."

Toplantı salonu aydınlık ve tamamen açık renklerle dekore edilmişti. Yıldırım Bozkurt'un ağır, resmi havası burada hâkim değildi. Yani henüz... Kocaman pencerelerden içeri giren güneş stor perdeler ile önlense de içerisi hâlâ aydınlıktı. Uzun oval, cam masanın

etrafında yedi kişi oturuyordu. Leyla Korkmaz masanın en başına yerleşmişti.

İncecik bedenini saran krem renk pantolon ceket takımı içindeydi. Küt kesim saçları dumduzdu ve perçemleri alnına dökülüyordu. Kocaman gözlerindeki saf öfke ve nefretle bizi inceledi. Masada oturan herkes ayağa kalkmıştı Leyla Korkmaz hariç... Yıldırım başıyla selam vererek kadının tam karşısındaki boş sandalyeye oturdu. Ben ise hemen yanına yerleştim. Herkes yerini alırken gözlerimle sıkıntılı ifadeleri tarıyordum. Yıldırım Bey kollarımı masaya dayadı kendine güvenen duruşu bedenine bir elbise gibi oturuyordu.

"Artıkları toplamaya mı geldin?"

Leyla Korkmaz'ın sorusu karşısında masadaki herkes donup kaldı. Bir kişi hariç. Yıldırım Bozkurt yüzünde insana korku salan bir tebessümle, "Hâlâ düşünmeden konuşuyorsun," dedi.

Sanki kadının her hareketini, konuşmasını önceden tahmin edebilirmiş gibiydi. Dudaklarını ufak bir dil hareketi ile yaladı.

"Ben bir iş adamıyım. Fırsatları değerlendireceğim elbette. Bu şirketin yüzde kırk yedisi bana ait, yani senin kadar bende iflas ettim." Kendi kendine donduracu bir sesle güldü. Bedenini masaya doğru eğerek, "Eğer zayıf bir adam olsaydım bu durum seni yıktığı kadar beni de yıkabilirdi. Neyse ki ben Yıldırım Bozkurt'um. Asla kaybetmem."

Leyla Korkmaz'da güldü. Nefret dolu sesi kulaklarımdaydı.

"Ne kadar tanıdık sözler."

Aklına bir şey gelmiş gibi yerinde dikleşti.

"Eğer kirli oyunların olmasaydı kaybedecektin. İstediğini tam olarak alamadın. Savaşmadan sana teslim olmayacağımı söylemiştim. Ben seninle haklı yollardan savaştım Yıldırım Bozkurt. Kaybedeceğini bile bile savaşmak, sadece cesur insanlara ait bir meziyettir."

Yıldırım Bozkurt'un sol dudak kenarı hafifçe yukarı kalktı.

"Ne kadar tanıdık sözler..."

O an Leyla Korkmaz'ı kıskandığımı fark ettim. Onun Yıldırım Bozkurt gibi bir adam karşısındaki o yılmaz gücünü kıskanmıştım. Hâlâ dimdik duruyordu. Avukatlar şirketin mali durumunu ve ne kadar battıklarını söylerken Leyla Korkmaz'ın başı dik, çenesi yukarıdaydı. Gözlerim tekrar Yıldırım Bozkurt'a kaydı. Bir akbaba gibi görünüyordu. Avının ölmesini başında tur atarak bekleyen bir akbaba...

Dört saatlik uzun toplantı boyunca şirketin durumu, zararlar konuşuldu. Şirketin parça parça satılması fikri öne atılsa da Bozkurt Holding'in tamamına talip olması reddedilebilir bir teklif değildi. Leyla Korkmaz çalışanlarını düşünüyordu. Onlar için en iyisinin şirketi düşmanına satmak olduğuna karar verirken ve son sözlerini söylerken içimde hayranlık uyanmıştı.

Yıldırım Bozkurt gerçekten de tehlikeli bir adamdı. Öfke, kin, intikam duyguları tüm iyi niteliklerinin üzerini örtüyordu. O an gerçekten korktum. Bana fiziki olarak yapabilecekleri umurumda değildi ama canımı çok daha farklı şekillerde yakabileceğinin bir ispatını görüyordum. Onunla yaşadığım şey, adı her neyse... Beni tamamen tüketecekti

Şirkete dönerken Leyla Korkmaz için her şey bitmişti. Yıldırım Bozkurt ise oldukça keyifliydi. Tüm

gerginliği yerini müthiş bir rahatlamaya bırakmıştı. Bunu görebiliyordum.

Arkasına yaslanarak, "Akşam bunu kutlamalıyız. Ekipçe yemek organizasyonu yapalım," dedi.

Oktay burnundan verdiği bir nefesle güldü.

"Ben katılamayacağım."

Yıldırım Bozkurt'un kaşları çatıldı.

"Mazeret kabul etmiyorum. Özellikle sen katılmalısın."

Oktay'ın bu durumda verecek tek cevabı kalmamış gibiydi.

Masamın başında maillerimi kontrol ederken kafam karışıktı. Her konuda karmakarışık hissediyordum. Bir şekilde ondan uzak durmam gerekiyordu. Bundan artık emin olmuştum. O adam benim için çok ama çok tehlikeliydi. Dâhili telefonum çaldığında yerimden sıçradım. Yıldırım beni iç hattan arıyordu. Telefonu kaldırıp cevapladım.

"Efendim, Yıldırım Bey?"

"Buraya gel."

Telefon kapandığında yerimden kalkıp odasına girdim. Masasının ardındaki koltukta oturuyordu. Hafifçe geriye yasladığı koltuğuna bıraktığı bedeni rahat görünüyordu. İçtiği sigaradan derin bir nefes alarak gözümün içine baka baka masasında duran kül tablasına söndürdü. O son nefesten geriye kalan cılız duman bir süre etrafında kaldı. Ona doğru yaklaştım.

"Otur, lütfen."

Masasının önündeki deri koltuğa yerleştim. Koltuğun ucunda oturan gergin bedenim içimdeki tüm hisleri ona yansıtıyordu.

"Bugün hakkında ne düşünüyorsun?"

Ona bakmadan, "Konuya bir şey düşünecek kadar hâkim değilim Yıldırım Bey," diye cevapladım.

Açıkçası artık onu tanımadığımı düşünüyordum. Onu hiç tanımamış, hiç anlamamıştım. Koltuğundan kalkarken çıkan ses ile kafamı kaldırdım. Masanın etrafından dolaşarak bana doğru yürüdü. Tam arkamdaydı. Erkeksi parfüm kokusuna karışmış sigara kokusu tüm bedenimi uyarmıştı.

"En tehlikeli kişi, dinleyen düşünen ve gözleyen kişidir." Derin bir nefes aldı. "Bugün bol bol dinledin, düşündün ve her şeyi gözledin. Ne düşünüyorsun Tutku?"

Şaşırmış bir ses tonuyla, "Tehlikeli olduğumu mu ima ediyorsunuz?" diye sordum.

Güldü. Gülerken çıkan ses buz kesmeme neden oldu.

"Tehlikeli olduğunu biliyorum."

Arkamı dönerek onunla göz göze geldim fakat hâlâ oturuyordum. İçimden bir ses orada oturmamı çünkü Yıldırım Bozkurt'un kalkmamı söylemediğini mırıldanıyordu. Ben ise onu dinliyordum. Benim üzerimde öyle bir hâkimiyet kurmuştu ki beynim artık benim emirlerime uymuyordu.

"Kimseye karşı bir tehlike oluşturmuyorum Yıldırım Bey. Sizin oluşturduğunuz gibi değil."

Kaşları çatıktı. Yüzümü incelerken iki elini de omuzlarıma koydu. Dokunuşu anında bedenimi irkti.

"Benim yaptığım her şeyin bir sebebi var."

"İntikam mı?"

Eli çıplak boynumda gezindi. Elinin tersiyle boynumu okşarken serçe parmağındaki yüzüğün soğukluğu nabzıma değiyordu. Tamamen etki altında kalmama neden oluyordu.

"Sence intikam haklı bir sebep değil mi? Sana yapılanların intikamını alma şansın olsa bunu istemez miydin?"

Uzun dakikalar boyunca düşündüm. Tüm üzüntülerimin intikamını alabilseydim. Her şeyin... Aklımdaki düşünceleri savuşturmak ister gibi kafamı iki yana salladım.

"İstemezdim. İntikam, insani olan her şeyi alıp götürür."

Parmakları yanağımda dolaştı.

"Acı... Çok mu insani?"

"Sanmıyorum..."

İçime aniden çöken yıkılmışlıkla birlikte başımı önüme eğdim. Yıldırım Bozkurt'un ellerinin verdiği o his yok olmuştu ama sesi kulaklarımda çınladı.

"Ayağa kalk."

Yerimden kalktım. Beni kendine doğru çevirdi. İki eliyle yüzümü avuçlarının içine alıp ona bakmamı sağladı.

"Güçlü insanlar acıyı anlayıp kabul ederler. Farkında değilsin ama çok güçlüsün Tutku."

Söylediği şeyi evirip, çevirip mantığıma uydurmaya çalışırken başparmağı ile dudağımı okşadı.

"Sen kendi yenilmişliğini acıyla savuşturuyorsun. Ben ise intikam ile... Bunun için beni suçlayacak mısın?"

"Bil-bilmiyorum."

Dudağımdaki o teması sözlerimin netlikten yoksun çıkmasına neden olmuştu.

"Ben nasıl bazen senden nefret ediyorsam, sende benden edebilirsin. Bunun için sana hak veririm. Benden korkabilirsin. Haklısın. Fakat benimle konuşmaktan çekinmene gerek yok. Ben tehlikeli değilim Tutku. Seni asla bana gösterdiğin yerden vurmam."

"Bundan nasıl emin olabilirim? Bugün olanlardan sonra... O sizin eski karınızdı. O kadar şey paylaştıktan sonra ona yaptıklarınız..."

Kafamı yine iki yana sallayarak dilimden dökülmek üzere olan sözcüklerden kurtulmaya çalıştım ama yapamıyordum.

"Benden ne istediğinizi bile bilmiyorum. Amacınızın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Beni tanıdınız Yıldırım Bey. Biliyorsunuz... Ben bir araya getirilemeyecek kadar parçalandım. Benden ne istiyorsunuz?"

21. BÖLÜM

Korkak insanlar sevgisini gösteremez.
O, cesurların ayrıcalığıdır.
– Gandhi

Gözüme dolmuş gözyaşlarını göndermeye çabalarken büyük mücadele veriyordum. Doğrudan gözlerimin içine bakarken onları oldukları yerde tutmaya çalışmak çok zordu. İki damla kirpiğimden süzülüp yanağıma damladı. Başparmağıyla yanağımdaki gözyaşını sildikten sonra dudakları aralandı.

"Sen nasıl acıya inanıyorsan, bende intikama inanıyorum. Ne olursa olsun Tutku... Bana zararı dokunan insanlardan intikam alırım. Beni kızdıracak bir şey yapmadığın sürece korkmana gerek yok."

Acı dolu gülüş dişlerimin arasından bir tıslamayla çıktı.

"Sizi tanımıyorum. Neye kızdığınızı nereden bilebilirim? Aramızdaki bu şeye bile anlam veremiyorum."

Düşen iki damla yaşımı daha kuruladı.

"Bir nevi senin insaniyetini sınıyorum. Eğer iyi bir insansan beni kızdırmazsın. Aramızdaki şeye gelince...

Ben sana bunu daha önce açıkladım. Güçlü olmana yardım ediyorum, sana istediğin şeyi veriyorum."

"Peki ya karşılığı?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Belli belirsiz, ama korkutucu bir tebessümdü.

"Zevk alıyorum. Her şekilde... Seni dizlerinin üzerinde görmekten de hoşlanıyorum, ayaklarının üzerinde görmekten de... Değişmedin mi sence Turku? Bak benim bile karşımda durup kendini ifade ediyorsun. İlk günlerde kafan sürekli yerde geziyordum ama şimdi başın dik, konuşurken insanların gözlerinin içine bakıyorsun. Toplantılarda hızlı not alıyorsun ve yazın düzeldi. Sana verdiğim sorumlulukların altından kalkıyorsun ve onları sana neden verdiğimi sorgulamıyorsun. Artık bedenini sergileyerek kişiliğini gizlemiyorsun. Söylesene bana, kendine zarar veriyor musun?"

Söylediklerinin her kelimesi doğruydu. Hepsinde haklıydı. Beni bu kadar değiştirirken aynı zamanda bir şekilde kendine bağımlı kılıyordu. Beni korkutanda buydu.

"Sorulara cevap vermen gerektiğini hatırlıyorsun değil mi?"

"Kendime zarar vermedim."

Memnun bir ifade takındı. Kapı çaldığında benden bir adım uzaklaştı. O uzaklaşana kadar ne kadar yakınımda durduğunu fark etmemiştim.

"Gir."

Kapı aralandı ve Oktay içeri girdi. Beni gördüğüne şaşırmamıştı nasıl göründüğümü bilmiyordum ama gözleri üzerimde gezindi sanki yanlış bir şey arıyordu.

Yıldırım, "Tutku, bizi yalnız bırak." dediğinde onu onaylayarak hemen odadan çıktım. İkisi arasındaki gerginliği sezebiliyordum ve tehlike çanlarını duyabiliyordum.

Akşam yemeği programımızda bir değişiklik yoktu. Koray'a haber vererek çıkmadan önce tuvalette makyajımı koyulaştırdım. Üzerimde uygun bir kıyafet olduğu içinde mutluydum. Lavabodan çıktığım sırada Yıldırım Bozkurt'la burun buruna geldim.

"Hazır mısın?"

"Evet..."

"Çıkalım o zaman araba bekliyor."

Bana eşlik etti. Terk edilmiş koridorlarda yan yana yürürken çıkan tek gürültü atığımız adım sesleriydi. Tabii o seslere benim derin soluklarımda eşlik ediyordu. Yıldırım Bozkurt ile bu kadar yalnız olmak zihnimi daima başka şekillerde etkiliyordu. O da benim üzerimdeki bu etkisinin oldukça farkındaydı. Harun, arabanın önünde bekliyordu, bizi görünce kapıyı açtı. Yıldırım Bozkurt önce benim binmem için centilmenlik gösterdi. Hemen arkamdan da kendisi bindi.

Harun direksiyon başına geçip aracı çalıştırdığında, "Diğerleri?" diye sordum.

"Herkes kendi arabasıyla gelecek."

Elbette herkes kendi arabasıyla gelecekti. Harun ile aramızda duran panel açıktı. Yıldırım panelin kumandasına uzanıp kapattığında gerildim.

"Keyifsiz görünüyorsun Tutku. Bu bir kutlama unuttun mu?"

"Üzgünüm. Sadece kafam çok meşgul."

"Sorun ne?"

Ona duygularımı açma konusunda hâlâ tedirgindim.

"Özel..."

Sözümü keserek, "Anlat bana," dedi.

Gözlerimi ondan kaçırdım. Her aklıma geldiğinde burnumun ucunda oluşan sızı gözlerimi sulandırıyordu.

"Babam... Hasta ve aklım onda."

Bir süre sessiz kaldı.

"İstersen seni evine bırakabilirim."

Kafamı hızla iki yana salladım.

"Hayır, buna gerek yok zaten pek birlikte vakit geçirmiyoruz. O ve ben biraz uzağız."

Anlıyormuş gibi bakarken elini çenesinde gezdiriyordu. Sessizlik yine aramıza kalın duvarlar ördü. Ben ise kaçamak bakışlarımla onu izledim.

Boğaz kenarındaki şık restoranda pencere kenarında bir masa bizim için ayrılmıştı. Restoranı birkaç saat önce aramış rezervasyon yaptırmak istemiştim. Bozkurt Holding ismi bu tarz restoranlarda birkaç saat önceden bile olsa en iyi masayı elde etmeyi sağlıyordu. Masanın başında oturan Yıldırım Bozkurt'un bir yanında ben diğer yanında ise Asuman vardı. Benim yanımda oturan Oktay gergindi. Diğer avukatlar ve finans müdürleri yemekleriyle ilgileniyorlardı.

Asuman beyaz şarabından birkaç yudum içtikten sonra, "Devir evraklarını bu hafta hazırlayacağım. İmzaların hepsi atıldıktan ve her şey resmileştikten sonra kamuoyuna zaferinizi duyururuz," dedi.

Yıldırım Bozkurt ağzındaki lokmayı acele etmeden çiğneyip yuttu.

"Her şey kesinleşene kadar gizli kalması iyi olur."

Asuman onu onayladı. Yıldırım ve Asuman birbirlerine yaklaşmış duyulmayacak bir fısıltıyla konuşmaya başlamıştı. Ben suyumu yudumlarken Oktay kaçıncı olduğunu saymadığım şarabının son yudumlarını tek dikişte içti.

"Hiçbir şey yemedin."

Bana söylediğini anlamam birkaç saniye sürdü. Kibarca gülümsedim.

"Pek aç değilim."

Garsona el işareti yaptı. Adama boş kadehini göstererek, "Bir şarap daha alabilir miyim?" diye sordu.

Adam onu onaylarken benim su dolu kadehimi gösterdi.

"Hanımefendiye de bir kadeh lütfen."

Kibarca elimi kaldırıp garsonu durdurdum.

"Teşekkür ederim, ben istemiyorum."

Oktay ısrarcı davrandı.

"Hadi ama bir kadehten bir şey olmaz."

Yine itiraz etmek üzereyken Yıldırım Bozkurt araya girdi.

"İstemiyor Oktay. Bence artık sen de içmemelisin."

Garson bir tartışmanın ortasında kalmamak için hızlıca Oktay'ın kadehini doldurup geri çekildi. Keşke bende kaçabilseydim diye düşündüm.

"Yemekte de patronluk mu taslıyorsun Yıldırım Bozkurt?"

Yıldırım'ın sinirlendiğini anlayabiliyordum ama yüz ifadesi oldukça sakin görünüyordu. Alnında oluşan çizgiler onu ele veriyordu.

"Yemekte olmamız benim patron olduğum gerçeğini değiştirmiyor."

Neyse ki Oktay sessiz kalmayı tercih etmişti. Şarabını içerken gözlerinin Asuman'ın üzerinde dolaştığını fark ettim. Ondan hoşlanıyordu. Şirkettekiler daha önce birlikte olduklarından bahsetmişti ama belli ki Oktay hâlâ onu bitirememişti. Bir çeşit kıskançlık kokusu burnuma dolmuştu. Dağılma vakti geldiğinde herkes arabalarına binerek gözden kayboldu. Oktay araba anahtarlarını valeden teslim aldı.

"Tutku, istersen seni evine bırakırım."

Yine araya giren Yıldırım oldu.

"Bence birinin seni bırakmasına ihtiyacın var. Fazla içtin, bu halde araba kullanmak sorumsuzluk."

Oktay'ın gözlerinde öfke belirmişti. Her an patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

"Birkaç kadeh şaraptan sonra araba kullanamayacak kadar aciz değilim. Sorun yok."

Fakat Oktay'ın unuttuğu bir şey vardı ki Yıldırım Bozkurt ne isterse o olurdu. Yıldırım, Harun'a el işareti yaptı.

"Anahtarları bana ver. Tutku'yu eve bıraktıktan sonra eve geçerim. Sen Oktay'ı götür."

Harun başıyla onayladı. Oktay tam itiraz etmek üzereyken Yıldırım elinde tuttuğu anahtarları çekip Harun'a verdi.

"Kendine ne istersen yap Oktay, ama bu şekilde trafiğe çıktığında zarar vereceğin kişi sadece kendin olmayabilirsin.'"

Oktay burnundan verdiği nefeslerle güldü.

-Çok ironik, zararlar hakkında konuşuyor olman..."

Yıldırım cevap vermedi. Oktay arabaya binerek Yıldırım Bozkurt'a teslim oldu. Yıldırım bana arabanın ön kapısını açtı.

Bu çok kibar bir hareketti ama telaşa kapılarak, "Bir taksi bulabilirim. Lütfen zahmet etmeyin," dedim.

Yıldırım'ın burnundan çıkan soluğu sesimi kesmeme neden oldu.

"Bin şu arabaya."

Başka şansım var mıydı? Elbette yoktu. Arabaya bindim. Kapıyı tüm gücüyle kapatıp korkudan yerimden biraz sıçramama neden oldu. Emniyet kemerimi takarken direksiyon başına geçti. Hızlı bir hamleyle aracı restorandan çıkarıp trafiğe karıştığında ben rahat deri koltuğa gömülmüştüm.

"Oktay Bey ile aranızda sorun mu var?"

Dakikalardan sonra sorduğum ilk soruydu. Aynadan bana baktı ama gözünü mümkün olduğunca yolda tutuyordu.

"Bu bir sır değil."

Birbirlerinden hoşlanmayıp, birbirlerine tahammül ediyor olmalarını anlayamıyordum.

"Ondan uzak durmanı istiyorum Tutku. Sen benim asistanımsın onunla iş ya da özel bir bağın yok, olamaz."

Bu beklenmedik ifadesi karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim. Eteğimin ucuyla oynarken, "Neden diye sorabilir miyim?" dedim.

Kaşlarını o kadar çok çatmıştı ki gözlerini göremiyordum.

"Bir şekilde bana karşı seni kullanmasını istemiyorum.'"

Muhtemelen bu onun için bir değerim olduğundan falan değildi. Sadece Yıldırım Bozkurt'un her şeyi kontrol altında tutma çabasıydı.

"Arkadaş olduğunuzu sanıyordum?"

Kırmızı ışıkta durmuştuk kafasını bana doğru çevirdi.

"Önceden öyleydi. Artık sadece gözlem altında tuttuğum bir düşman. Kendini ne kadar iyi tanırsan, etrafından da o kadar insan kaybedersin. Ben kendimi tanıdıkça etrafımdaki herkesi teker teker kaybettim. Güçlü bir insan olmanın bedeli bu. Önce kendini tanır, sonra etrafındakileri tanır, hasarlar alır ve onları atlatırsın. Tebrikler artık güçlüsün."

Aşırı yaşanmışlık kokan dersini aklıma kazıdım. Benim güçlü olmam için daha ne kadar hasar almam gerekecekti? Aldıklarım yeterli gelmiyor muydu? Yol boyu sessiz kaldım. Başka tuyleri diken diken eden konuşma istemiyordum.

Kapının önünde durduğumuzda emniyet kemerimi çözdüm.

"Getirdiğiniz için teşekkur ederim. İyi geceler."

Gözlerimin içine bakarak, "İyi geceler Tutku," dedi.

İsmimin ağzından çıkarken ki tadı her seferinde içimi titretiyordu.

Cuma gününe kadar birbirinin benzeri geçen günlerin arasında kaybolmuştum. Yine de bir şekilde meşgul olduğum için mutluydum. Bileğimdeki saate baktım, çı-

kış saati yaklaşıyordu. Akşam ilk ve tek resmi müşterim ile yatta, yemekli bir organizasyona katılacağım için heyecanlıydım. Onları, yeni müşterimizi ve en önemlisi Yıldırım Bozkurt'u etkilemek istiyordum.

Bina yavaş yavaş boşalırken Yıldırım Bozkurt hâlâ odasından çıkmamıştı. Bu yalnızlığı fırsat bilerek çantamı alıp lavaboya girdim. Üzerimdeki kıyafetleri oldukça şık tozpembe elbiseyle değiştirdim. Elbisenin kayık yakasından omuzlarımı süsleyen çiller göze çarpıyordu. Dar eteği kalçalarıma yapışıp onları sergileyerek dizlerimin üzerine kadar iniyordu.

Elbisem ile aynı renk topuklu ayakkabılarımı da ayağıma geçirdikten sonra toplu duran saçlarımı açıp buklelerime biraz saç şekillendirici sürdüm. Lavabodan çıktığımda Yıldırım Bozkurt'un kapısı hâlâ açılmamıştı. Geç kalmamak için onun odasına yöneldim, kapısını çalıp bekledim. Girmemi söylediğinde yavaşça kapıyı açarak içeri süzüldüm.

"Yıldırım Bey, hazırsanız çıkalım mı? Geç kalacağız."

Gözleri hızla üzerimde gezindi. Bu hareketi asla fark edilmeyecek kadar yüzeyseldi. Yavaşça yerinden kalkarken, "Ben asla geç kalmam," dedi.

Gülümsedim.

"Ve erken de gitmezsiniz." Ufak bir tebessümle söylediğim şeyi ödüllendirdi. Bu aralar biraz fazla mı düşünmeden konuşuyordum?

"Hızlı öğreniyorsun."

Çekmecesinden siyah bir kutu çıkarıp, "Buraya gel," dedi.

Ona doğru yürüdüm. Kutuyu açıp geçen gece ki davette taktığım takıları gösterdi.

"Bunlar senin, sanırım unuttun."

Onların gerçek olduğunu anlayacak kadar zekiydim elbette. Bu beni endişelendirdi bir adım geriledim.

"Onlar... Çok pahalı olmalı buna gerek yok."

Kutuyu masaya bıraktı ve bileğimi sertçe kavrayıp beni kendine çekti. Göğsüm, onun sert göğsüne değiyordu. Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Dudaklarından çıkan nefes alnıma vuruyordu.

"Sende onları takamayacak kadar değersizsin öyle mi? Kendini yerleştirdiğin nokta bu mu?"

Buna itiraz etmek için kafamı salladım ama bu yanlış bir hareketti bileğimi biraz daha sıktı. Yüzündeki sinir tüm kaslarından belli oluyordu.

"Öyle söylemedim efendim. Sadece buna gerek yok, yani bana bu kadar değerli şeyler vermenize."

Bileğimi bırakarak kutudan kolyeyi çıkardı. Hızlı bir hamleyle arkamı döndürdü. Saçlarımı sağ omzumun üzerinde toplayarak kolyeyi boynuma yerleştirdi.

"Benimle tartışmak istediğine emin misin?"

Elleri boynumdayken böyle bir şey elbette mümkün değildi? Yutkundum kolyenin klipsini geçirdi ama elleri hâlâ tenimde geziniyordu.

"Duyamadım."

"Sizinle tartışmayacağım efendim."

Boynuma doğru eğildi. Sıcak nefesi ısınmama neden oluyordu. Bunu inkâr etmeyecektim. Onu her an arzuluyordum, özellikle gücünü bu şekilde gösterdiği anlarda. İçimde bir yerlerde bunun hastalıklı olduğunu biliyordum ama kendime engel olamıyordum.

Ben kendi içsel mücadelem ile meşgulken Yıldırım'ın büyük ellerinden biri aniden karnımı kavrayıp beni kendine yasladı. Sertleşmiş erkekliği kalçama temas ediyordu. Bu beni ateşledi ve inledim. Beni masaya doğru ittiğinde güç almak için ellerimi ahşap yüzeye yasladım.

"İşte senden bunun için nefret ediyorum! Tüm kontrolümü elimden alıyorsun."

Bir kez daha inledim. Bu sefer boşta kalan eli saçımı kavrayıp kafamı geriye doğru yatırdı. Dili kulak mememde dolaşırken eli karnımdan aşağıya kadınlığıma doğru kaydı. Elini eteğimin altından sokarak çamaşırımın üzerinden dokundu. Bacaklarım titremeye başlamıştı.

"İstiyorsun, değil mi? Seni şimdi burada almamı istiyorsun."

Benim olduğuna inanamadığım sesimle, "Evet," diye cevap verdim.

Yalan söylemezdim, bu haldeyken, bu kadar açken söylemezdim. Günlerdir doyurulmayı bekleyen cinsel açlığımı artık avutamıyordum. Hiçbir şey Yıldırım Bozkurt'un dokunuşları ile kıyaslanamazdı. Hiçbir şey bana onun verdiği hazzı veremez, hiçbir şey beni onun ulaştırdığı doyuma ulaştıramazdı. Eli çamaşırımın içine kaydı ve iki parmağı şimdiden ıslanmış olan kadınlığımın içine gömüldü.

"Ahhh! Kahrolası kadın! Her zaman sıcak ve ıslak olmak zorundasın değil mi?"

Sesi hırıltıyla karışık ama kuvvetliydi.

"Sizi istiyorum."

Parmaklarını daha derine ittiğinde inleyerek iyice öne eğildim. Ona beni alması için en rahat pozisyonu sunuyordum.

"Bunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Her bakışında açık açık beni masaya yasla ve içime gömül sinyallerini görebiliyorum. En berbat yanı bunu bende istiyorum ve her geçen gün engel olmam zorlaşıyor."

Açık itiraflarıyla şaşkına dönmüştüm ama parmakları şaşkınlığımı anında zevkle değiştirdi.

"Lütfen! Daha hızlı."

Yalvarışıma karşılık parmaklarının hareketini hızlandırmak yerine yavaşlattı.

"Rahatlamak mı istiyorsun?"

"Lütfen..."

Parmaklarını yavaşça içimden çekti.

"Bence biraz beklemelisin. Gitmemiz gereken bir yemek var ve Yıldırım Bozkurt geç kalmaz."

İtiraz mırıltımı duymazdan geldi. Benim alanımdan çıkıp toparlanmam için birkaç dakika verdi. O kendine çeki düzen verip banyoda ellerini yıkarken ben de toparlanıp derin nefesler eşliğinde kutuda duran küpeleri ve bileklikleri taktım.

Marina'da demirli olan lüks yata, limuzin ile gittik. Kendimi böyle bir hayatın içinde asla hayal edemezdim. Bütün bu lüks beni şaşırtıyordu. Arabadan inerek yata geçtik. Yıldırım Bozkurt'un dediği gibi tam zamanıydı. Herkes gelmişti ama henüz yemek başlamamıştı. Hazırlanan masalara geçmeden önce kokteyl bölümü olan teknenin burun kısmına alındık. Bizim yerleşmemizle birlikte yatın motorları çalıştı. Adler firmasının yöneticileri bizi içtenlikle selamladı. Adamların hepsi benimle çok ilgiliydi. Yıldırım Bozkurt benim bir adım önde olmama izin veriyordu. Bu bana iyi geliyor ve daha önce hissetmediğim bir özgüven duygusuyla sarmalanmama neden oluyordu.

Adler'in müşterisi ve bu yemeğe gelme sebebimiz olan E.S. firmasının temsilcileri de bizimle aynı yemek masasına alındığında Yıldırım Bozkurt bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı.

"Müşteriler sende Tutku. Onları bizimle bir görüşme için ikna et."

Anında bir heyecan dalgasına kapıldım.

"Be-ben mi?"

"Elbette, çok iyi gidiyorsun."

Gülümsedim. Onun güvenini kazanmak istiyordum.

Yemek sırasında müşteriler ile sohbet ettim. İş konusunda fazla bilgili değildim. Çok kısa bir zamandır Yıldırım Bozkurt'un yanındaydım ama iyi bir gözlemciydim. Toplantıların hepsinde elimle yazdığım notlar, Yıldırım Bozkurt'un her ayrıntısını incelemem için bana verdiği tüm o saçma dosya işleri aklımda pek çok şeyin kalmasına neden olmuştu. Bunun daha yeni farkına varıyordum, bir şeylerin farkına vardıkça onun beni değiştirdiğini görebiliyordum.

E.S. firmasının yöneticilerinden biri benimle fazlasıyla ilgiliydi. Bu durum yemek boyunca devam etmiş ve Yıldırım'ın bile rahatsızlıkla homurdanmasına neden olmuştu. Adam bir Alman'dı. Sürekli bana Almanya hakkında sorular soruyor, kur yapmaktan da geri durmuyordu. Yıldırım, diğer yanında oturan Adler yöneticileri ile Türkçe sohbet ederken ben E.S.'nin yapışkan yöneticisini Almanca konuşarak etkileyeme çalışıyordum.

Yemeğin ardından tekrar kokteyl masalarına geçtik. Yat marinaya yaklaşmıştı ve ben gerçekten sıkılmıştım. Yine de iyi gittiğimi biliyordum adamlar

bize bir davet göndereceklerini söylemişlerdi. E.S.'nin yöneticisi bana biraz daha yaklaşmıştı. Kadehindeki içkiyi kaldırıp bardağın içindeki sıvıyı salladı.

"Sizinle bir akşam baş başa yemeğe çıkmak isterim."

Ne diyeceğimi bilemeden gergince gülümsedim. Yıldırım Bozkurt başka adamlarla sohbet halindeydi ama şu an gerçekten kurtarılmaya ihtiyacım vardı. Bunun farkına varmış olmalı ki elini sahiplenici bir tavırla belime dolayıp beni kendine çekti.

"Randevularına bakıp size haber verecektir. Değil mi Tutku?"

Bana yönelttiği soruyu algılayana kadar Yıldırım Bozkurt'un Almanca konuşurken ne kadar seksi olduğunu düşünüyordum. Gırtlaktan gelen bir sesle söylediği kelimeler beni tam olarak vurması gereken noktalardan vurmuştu.

Bel boşluğumu hafifçe dürttüğünde, "Şey... Hım... Eee-eevet. Randevularıma bakıp haber veririm." diye cevap verdim.

Adam kibarca beni onayladı ama asla onunla yemek yemeyeceğimin ya da en azından baş başa olmayacağının farkındaydı.

Herkesle vedalaşıp yattan indiğimizde Harun limuzinin dışında bizi bekliyordu. Limuzinin içine yerleştik ve Yıldırım karşıma oturmak yerine yanıma oturmayı seçti. Yani yanım derken, oldukça yakınımdan bahsediyordum. Bütün tenimde gezinen küçük karıncalar yaratmaya yetecek kadar yakınıma...

Bir tuşa basarak, "Harun, doğruca yalıya," dedi.

Yıldırım Bozkurt tekrar yerine yerleştiğinde kolunu koltuğun arkasına atarak bana döndü.

"Bana gidiyoruz. Birilerine haber vermek istersen ver çünkü gece eve dönmeyeceksin."

Başka şansım yok muydu? Onu reddetmek gibi mesela? Onu reddedecek kadar güçlü olmayı isterdim. Alt dudağımı hafifçe ısırdım. Çantamdan telefonumu bulup babamı aradım. Birkaç uzun uzun çalıştan sonra açıldı.

"Alo?"

Sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"Şey, Ben gece gelmeyeceğim. Merak etme diye aradım."

Uzun bir sessizlik... Karşılığında aldığım tek şey ise, "İyi," kelimesi oldu.

"Sonra görüşürüz."

Ve telefon kapandı. Yıldırım kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu.

"Kız arkadaşlarımda kalacağım yalanı yok mu?"

Bu kıkırdamama neden oldu. Histerik kahkahalarım son bulduğunda, "Buna gerek yok," dedim.

"Baban, o kadar açık fikirli yani?"

Gözlerimi ondan kaçırıp kucağımda duran ellerime indirdim.

"Sadece, beni umursamıyor."

Bir anda sessizleşti. Dakikalar sonra çenemi kavrayıp yüzümü kendisine çevirdi.

"Sevgiline haber vermeyecek misin?"

Bu sefer kaşlarımı kaldırıp ona anlamsızca bakma sırası bendeydi.

"Sevgilim mi?"

"Evet, şu çocuk. Kapında tanıştığım."

Ağzım yavaşça açıldı ve oyle kaldı. "Size bunu düşünduren ne?" Cevap vermesine fırsat vermeden, "O benım sevgılım değil," dıye araya gırdım. Dudakları duz çizgi halındeydı ve ben gerçekten sınırlenmıştım. Yine araya girdim. "Eğer bır sevgılım olsa sızınle tüm o şeyleri yaşar mıydım? Öyle bır kadın olduğumu mu düşündünüz gerçekten?"

Ben ne olduğunu anlamadan eli yanaklarını kavrayıp bir anda yüzümü, yüzüne sabitledı. Dudakları benim dudaklarıma kavuştuğunda birkaç şımşek tarafından çarpılmıştım. Öpüşü öylesine kuvvetlıydi kı dişleri dudaklarımı kesiyor, dılı ağzımın ıçınde dolanıyordu. Sanki amacı öpmek değil de tadıma bakmaktı. Eli yanaklarımı bırakı ve saçlarımı kavradı. Benı kendine biraz daha yapıştırıp alt dudağımı ısırdı. İnlemeyle karışık bir çığlık attığımda geri çekıldı.

"Daha konuşmaya devam edecek mısın?"

Nefes nefese kalmıştım. Hem sınırden hem şaşkınlıktan hem de az önce Yıldırım Bozkurt tarafından enjekte edilen şehvetten...

"Bu şekilde düşünmenız benı sınırlendırdı. Ben ıhanet edecek bir kadın değılim."

"Seni tanımıyorum Tutku. Evet, senin hakkında çoğu şeyi fark edıyorum, hıssedıyorum. Seni gözlemliyorum ve az çok neler düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Fakat sen karmaşık bır karaktersın."

Yarım nefesın ardından sözlerını sürdürdü.

"Ve her insan ihanet edet, fırsatı ya da bahanesı olması yeterli."

"Yanlış düşünüyorsunuz."

Sinirle guldü.

"Bunu kız kardeşi tarafından ihanete uğrayan sen, karısı tarafından ihanete uğrayan bana mı söyluyor?"

Şaşkınlığım biraz daha artmıştı. Yıldırım Bozkurt... İhanete mi uğramıştı?

"İntikam isteğiniz bundan mı?"

Gözlerini benden kaçırdı ve camdan dışarıya bakmaya başladı.

"Benim kurallarımı çiğneyen herkes bedelini öder Tutku, bunu öğrensen senin için iyi olur."

"Kurallarınızın ne olduğunu tam olarak bilmezken bunu nasıl yapabilirim? Sizi, bu aramızdaki şeyi anlayamıyorum."

Bana doğru döndüğünde gözlerinde farklı bir parıltı geziniyordu.

"Ben de seni anlayamıyorum. Çok kolay gibi görünsen de içinde başka şeyler var. Kendini bastırıyorsun, demir parmaklıkların ardına hapsediyorsun. Sende benim zayıf yanlarımı görüyorum, bir zamanlar üzerimde taşıdığım o karakteri... Sen benim zayıflığımsın Tutku."

Acılı bir gülüşle dudakları kıvrıldı.

"Seninle yatmamam gerekiyordu, bunu yapmam her şeyi çok karışık bir hale getirdi ama yapamadım. Özellikle seni Oktay ile görünce... Aptal bir erkeklik egosuna tutuldum ve seni becerdim. Seni ondan önce becermeliydim."

Bir anda konuşmasının arasına girdim.

"Onunla asla yatmazdım."

"Neden? Yakışıklı, çekici, flörtöz... Derdi para olan bir kadın değilsin sen, her anlamda bir kadın için bir psikopattan daha iyidir öyle değil mi?"

Kafamı iki yana salladım.

"Hayır, istediğim bunların hiçbiri değil. Para, yakışıklılık, çekicilik... Umurumda değil. Acı istiyorum ben. Beni sizin acıtmanızı istiyorum ama sadece canımı... İçimi değil Yıldırım Bey. Beni acıtın ve teselli edin. Bana zevk verin ve güçlü olmamı sağlayın. Sizden istediklerim bunlar. Çok mu imkânsız?"

"Yani bir psikopat istiyorsun?"

Birden içime dolan cesaret ile ona yaklaştım. Kafamı bacaklarının üzerine koyarak bedenimi ona doğru yatırdım. Teselli arayan bir çocuk gibi ona sığındım. Bir süre tepkisiz kaldı ve kaskatı kesildi sanki ne yapacağını şaşırmış gibiydi ama sonra ellerinden birini omzuma koyup diğeriyle yanağımı okşamaya başladı. Derin ve sesli bir nefes aldım.

"Sizi istiyorum."

Devam edecek...